

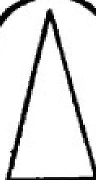
Fantastic Club

CORNELIU OMESCU

PLANETA FĂRĂ MEMORIE

EDITURA ALBATROS

Fantastic Club

CORNELIU OMESCU

PLANETA FĂRĂ MEMORIE

Jurnalul unei adolescente născută în Cosmos

EDITURA ALBATROS – BUCUREŞTI - 1978

virtual-project.eu
== aladrian ==

Să ne gândim la stele, galaxii,
călătorii şi să sfidăm imposibilul.
Dar să ne gândim şi la
fragilitatea fiinţei umane
şi la nevoia de solidaritate,
pentru a supravieţui în
timp, pentru a dura şi desăvârşi
opere demne de misiunea raţiunii
cu care suntem înzestraţi.

AUTORUL

PROLOG

Pe planeta Lostany ploua.

Doi cosmonauţi tropăiau prin noroi. Apa şiroia pe căştile lor şi luneca grăbită de-a lungul costumelor argintii. Deodată, unul din ei se împiedică într-o şină şi, după ce îşi regăsi echilibrul, înjură cu năduf.

Celălalt se opri şi clătină din cap.

Trebuia să oprim mai aproape de navă, se mulţumi el să spună. *Mai avem mult de mers, doctore Hans?*

Câţiva paşi, mormăi acesta prin cască. *Din cauza ploii, nu vezi nava.*

Dar luminiţa de colo?

Care? Aha! Ai ochi buni, doctore George. E chiar nava noastră.

Grăbiră pasul. Curând, prin vălul de ploaie, distinseră silueta unei nave în formă de fus, lungă de o sută de metri şi înaltă cam de treizeci. Zăcea pe câmpul desfundat ca o uriaşă ţigară de foi cenuşie. Un singur hublou era luminat. După câţiva paşi, doctorul Hans se împiedică iarăşi. De astă

dată, căzu de-a binelea în noroi.

Te-ai lovit? întrebă doctorul George. *Zău că nu te înţeleg,* adaugă el văzându-l că scutură din cap, *se pare că nu-ţi cunoşti „moşia”. Eu sunt cel abia sosit, dumneata cel care se împiedică!*

Sunt mort de oboseală, se scuză doctorul Hans. *Vezi toate astea?* Lovi cu piciorul armătura de metal în care se încurcase. *Totul s-a dus dracului. Nu-ţi venea să crezi, nu? Avem nevoie de cel puţin cinci ani ca să facem ordine pe Lostany. E de lucru, doctore George, berechet…*

Ciudat cataclism, doctore Hans, ciudat…

…Două ore mai târziu, tolăniţi comod în fotoliile din salon, cei doi bărbaţi îşi sorbeau ultimele picături de ceai verde.

Doctore George, mâine facem o recunoaştere şi am să ie pun în temă. Azi, sunt prea obosit pentru o discuţie. Culcă-te în cabina puştoaicei, că tot stă liberă de la o vreme încoace.

În cabină, doctorul George descoperi un caiet în sertarul noptierei. După ce îl răsfoi, înţelese că e jurnalul intim al unei adolescente. Îi plăcu scrisul drept, energic, dar tensionat de nelinişti.

Să-l citească sau nu? Aterizase cu emoţii şi un vuiet în tâmple îl ţinea încă încordat. Nu avea somn. După ce privi plictisit ecranul întunecat şi răscoli un maldăr de videocasete vechi uitate alături, omul suspină, înhăţă înciudat caietul şi începu să citească…

JURNALUL (I.)

1. Pământul nu răspunde

19 februarie…

Mâine vom ateriza!

Sunt foarte nerăbdătoare. Am auzit multe despre această planetă, patria răposaţilor mei părinţi. De când mă ştiu, mereu mi s-a spus, pe diferite tonuri, că aşa-şi-pe-dincolo, *CÂND-NE-VOM-ÎNTOARCE-PE-PĂMÂNT…*

De nerăbdare, sunt deosebit de emoţionată. Mereu îmi ies scântei din păr şi atmosfera din cabina mea se ionizează insuportabil. Aş putea să recurg la câteva exerciţii de relaxare, dar agitaţia nu-mi dă voie. Mă simt „în al nouălea cer” – cum ar fi scris un povestitor în urmă cu cinci sute de ani. De fapt însă, eu sosesc din al nouăzeci şi nouălea cer!

Tanti Ada susţine că am intrat într-o fază critică a dezvoltării mele: ies din pubertate şi intru în adolescenţă, abia acum, la şaisprezece ani! Abia acum! Să nu pufneşti de râs? Eu însă, prefer să tac şi nu-i spun că, de patru ani, am şi intrat. Ţâfnoasă şi îndărătnică, niciodată blândă, se leagă de orice îi spui şi ţine să aibă monopolul adevărului în ciuda unor lucruri ce sar în ochi. Ce, nu-mi vede sânii? Cum însă nu merită să o contrazici, tac şi gata. Mă crede o fetiţă prostuţă, total dezinformată în problemele de sexologie. Nu. Ştie, săraca de ea, că am asimilat întreg conţinutul informaţiilor pe această temă, stocate în computerul-bibliotecă al navei noastre. Uneori se simte datoare să mă „educe” şi încearcă să-mi explice diferite probleme elementare. Le cunosc eu bine şi nu am nevoie de teorii prudente demonstrate cu argumente incomplete sau cu metafore stâlcite. Când mi-a spus că *barza* nu e chiar barză, ci un fel de… *polen,* am crezut că leşin – aşa o poftă de râs mă apucase: auzi la ea, bine că n-a luat-o de la

începutul lumii! Dacă ar şti că am vizionat, cu ani în urmă, toate casetele de iniţiere, cred că ar face o criză de isterie. Mai ales că e gravidă şi, chiar când nu are hachiţe, îşi face. De obicei, prefer să schimb subiectul şi o las să creadă despre mine ceea ce pofteşte. Chiar şi în problema *berzei.* Nu-mi plac discuţiile în contradictoriu. Toată istoria omenirii e plină cu relatarea divergenţelor de opinii între generaţii. E şi normal să fie aşa. Da, am şi eu opiniile mele, dar detest cearta. Ca să mi le clarific şi să le confrunt cu viaţa, tac şi mă folosesc de acest jurnal. E dreptul meu să gândesc ce vreau sau ce pot; am dreptul să-mi păstrez gândurile limpezite dinăuntru.

Se pare că vom avea dificultăţi la aterizare. Unchiul Dan e foarte neliniştit. De şaizeci de ore nu a ieşit din camera de comandă şi nu a închis ochii. Încearcă să ia legătura cu Pământul, dar niciun cosmodrom nu răspunde. O tăcere cam suspectă. E adevărat că aparatele noastre din sistemul de comunicaţii extragalactice au stat sigilate timp de douăzeci de ani, dar de ce nu ni se răspunde ACUM? Instrucţiunile misiunii noastre ne obligaseră să ţinem aparatele sigilate până la întoarcere. Numai în caz de forţă majoră sau alarmă de extremă urgenţă, s-ar fi putut scoate sigiliile. Acum, după ce se încheiase misiunea noastră pe minuscula planetă Ikadia, poftim, iată şi surpriza la care nu ne-am fi aşteptat. Toate aparatele funcţionează normal, dar unchiul Dan lansează zadarnic apeluri către toate indicativele terestre prevăzute în cod. Pământul tace. Unchiul Dan se îndârjeşte. Pământul nu răspunde. De şaizeci de ore suntem derutaţi. Sperăm că peste un minut sau peste zece, vom primi un răspuns. Sperăm, sperăm. Dar Pământul tace.

Ce s-o fi întâmplat? Asta ne roade pe toţi trei.

Unchiul Dan are două ipoteze: ori s-au modificat, în absenţa noastră sistemele de telecomunicaţii; ori s-a întâmplat o catastrofă.

Tanti Ada în schimb, e convinsă că nu are importanţă motivul pentru care aparatele *deocamdată* nu recepţionează răspunsul. E foarte sigură că va naşte pe Pământ, într-o maternitate nou-nouţă, deoarece vom ateriza fără niciun incident mai deosebit...

Mie însă, îmi vine să cred că pământenii au uitat de misiunea noastră sau, mai rău, ne apropiem de cine ştie ce altă planetă. Calculatoarele noastre funcţionează şi de perfect, dar e suficientă cea mai simplă eroare ca să fim în drum spre o altă galaxie...

Nici nu vreau să mă gândesc la perspectiva, plauzibilă, a unei rătăciri. Doresc mult, mult de tot, să ajung pe planeta bieţilor mei părinţi şi să rămân acolo, nedezlipită. Eu sunt născută în această navă, într-un punct al spaţiului ale cărui coordonate le-am şi uitat, în timp ce ne aflam în drum spre Ikadia. Totuşi, Pământul e patria mea. Părinţii mei s-au născut pe Pământ, acolo au crescut şi au învăţat să fie oameni înainte de a pleca spre necunoscut. Ei nu se întorc cu noi pentru că au pierit într-un accident. Se odihnesc, plutesc, mumificaţi, în vidul dintre două stele. Mă întorc eu în locul lor, plină de un imens dor de Pământ.

Mă încearcă şi dorinţa năstruşnică de a umbla desculţă pe Pământ. Acolo, dacă nu e nevoie de costume de protecţie, nu e nevoie nici de cizmele astea. Acolo, pot umbla desculţă oricând, pentru ca existenţa mea să pară, în sfârşit, sigură şi reală. Sunt foarte hotărâtă să nu mai plec niciodată în spaţiu. Nu mă atrage necunoscutul şi detest capcanele pline de perfidie ce se află presărate prin întregul Univers. Când voi avea copii, nici pe ei nu-i voi lăsa să plece. Ajunge că părinţii mei au plecat şi nu s-au întors.

Planeta părinţilor mei, sunt convinsă de asta, mă va modifica mult. În primul rând, mă voi înţelege clar pe mine însămi. Vreau să ştiu ce am luat de la tata şi de ce nu seamăn cu mama. Pentru asta nu am nevoie de videocasetele cursurilor de genetică, ginecologie sau

psihologie. Am nevoie de o înţelegere senzorială şi una extrasenzorială. Trebuie să fac o baie în valurile oceanului pline de spumă; trebuie să-mi umplu plămânii cu vânt şi să muşc o rafală de ploaie; trebuie să-mi îngrop trupul în nisip, să simt sub piept un troian de zăpadă sau să mă ciupească de faţă un soare torid; trebuie să gust ţărâna, iarba şi coaja de copac. Cred că, doar astfel, mă voi descoperi şi voi înţelege CINE sunt eu şi DE CE sunt aşa CUM sunt. Nicio ştiinţă nu te poate ajuta să descoperi asta. Numai simţurile tale, imperfecte, complicate şi pline de multe necunoscute, numai simţurile şi ceva dincolo de ele, te pot ajuta. Şi mai am nevoie de ceva ca să-mi definesc identitatea în raport cu întregul Univers străbătut. De dragoste am nevoie. Doar acolo, pe Pământ, am eu şanse să o întâlnesc. Acolo mă voi elibera. Aici sunt într-o colivie, ferecată bine.

Sper că nu ne-am rătăcit. Prin hublou se vede Pământul. Dacă am ajuns, de ce nu răspunde? E cea mai ticăloasă dintre tăceri.

2. Şi noaptea se lasă, grea.

21 februarie…

Am aterizat fără incidente. Soarele încă nu răsărise şi dimineaţa, mohorâtă şi ceţoasă, ne-a oferit un peisaj care îţi vâră un frig amar în stomac. Am rămas cu senzaţia că am înghiţit un cub de gheaţă.

Toată ziua nu ne-am mişcat din navă. După o lungă tăcere, am auzit prima voce omenească în difuzoare. Prima şi singura. Omul ne-a privit din monitoare cu ochii dilataţi şi ne-a sfătuit să nu ieşim fiindcă ne riscăm viaţa. Numai la asta nu m-aş fi aşteptat: să sosim cu bine, dar să fim obligaţi să rămânem în navă! Parcă am fi pe o planetă străină plină de pericole necunoscute şi nu acasă, pe Pământul nostru. Turbez, nu altceva!

Dacă veţi ieşi, veţi muri! ne-a prevenit omul. *Aşteptaţi-mă. Nu vreau să împărtăşiţi soarta camarazilor mei!*

Cele ce se întâmplă în exterior, ne-au dat de gândit abia mai târziu. Altfel, curioşi, nerăbdători, am fi dat buzna afară, bineînţeles că fără costume de protecţie. Asta ne-ar mai fi lipsit!

Ne aflăm în mijlocul unui teren negru, desfundat. Scurtă vreme după convorbirea care ne prevenise să nu ieşim, a început să bată vântul. Un vânt cu totul altfel decât unul cunoscut de unchiul Dan. Vântul acesta împroşca nava cu mici bucăţele de metal, în valuri, la intervale neregulate. Asta ne mai lipsea, tocmai acum! Uf! Lovită de şuruburi, cuie şi piuliţe, carcasa navei zornăia sinistru. Auzeam prin difuzoare vântul acesta cu strângere de inimă. Obişnuită cu zdrăngănitul meteoriţilor, nu m-am speriat. Dar eu cunosc din benzile noastre alte sunete pentru curenţii de aer. Sunt cu totul alte sunete: melodioase sau furioase, calme sau ghiduşe ca un şuierat printre dinţi, ca răsuflarea unui om uriaş. Ceea ce am auzit eu însă, nu este vântul de pe Pământ; e un fel de scrâşnet de sticlă pisată între dinţii unui fierăstrău, e ceva nefiresc şi rău: este vocea vântului magnetic. Pe terenul din jurul nostru, zac înfipte haotic în sol diferite piese metalice mari, aduse altădată de forţa unui uragan magnetic de o putere impresionantă. Roţi, şine, armături, carcase, grinzi, obiecte metalice grele – toate, parcă le-ar fi scăpat din poală, în joacă sau în bătaie de joc, o fetiţă uriaşă, neglijentă şi răutăcioasă. Acum, tăria vântului e slabă şi scade încet. Pe noi însă, ne-a îngrozit altceva. Nu vocea vântului – când auziserăm atâtea voci în spaţiu, una mai terifiantă decât alta, chiar la adăpost. Ne-a îngrozit situaţia de afară…

Echilibrul magnetic al planetei s-a răsturnat brusc, ne explicase omul situaţia. *Astfel că POLII MAGNETICI ŞI-AU SCHIMBAT SENSUL LINIILOR DE FORŢA. Între timp, furtunile magnetice s-au rărit şi potolit, dar activitatea curenţilor*

vagabonzi mai poate fi periculoasă. Vântul de astăzi, poate că e printre ultimele răbufniri…

L-am văzut şi eu pe pământean, doctorul Hans, în ecranul pupitrului de telecomunicaţii din camera de comandă.

E un bărbat cărunt, bărbos, slab ca un schelet. După câte am înţeles, se află la o distanţă de câteva ore de noi, dar nu poate veni decât mâine. Plângea în timp ce ne implora să nu părăsim nava. Convorbirea a fost scurtă, fiindcă omul nu avea suficiente rezerve de energie. Sărmanul, arăta jalnic.

La noi, e o atmosferă de înmormântare. Mi-e şi milă să mă uit la unchiul Dan. Ce-o fi în sufletul lui, nu ştiu. Ce găsesc într-al meu, mi-ajunge. În schimb, tanti Ada e mai nepăsătoare ca oricând. Zace în cabină şi stă cu nasul în ecran. A găsit nişte videocasete romanţioase din vremea preistoriei filmului şi se distrează. Cu toate că sunt nişte copii ale unor producţii pe celuloid, cu imagine plană, se pare că îi plac foarte mult. Nu ştiu ce o fi găsit în aceste poveşti siropoase. Două dintre de, *PE ARIPILE VÂNTULUI* şi *FEMEIA NISIPURILOR*, cred că le-a vizionat de câte zece ori la rând. Pentru ce – nu ştiu. Am îndrăznit, la un moment dat, s-o întreb dacă vrea să-i caut şi altceva.

Voi, tineretul, habar n-aveţi ce-i arta! m-a repezit dânsa, *Mai bine ai tăcea până îţi ajunge mintea la cap.*

Fireşte, ca de obicei, *eu-tineretul* – am tăcut. Ca să n-avem vorbe. Nu-i de glumit cu dânsa. Nici altădată, nici acum. Mai ales acum. Trebuia s-o fi apucat durerile de vreo câteva zile, dar până azi… nimic. Oare de ce nu naşte? Eu cred că are un băiat. Crede şi dânsa la fel. Repetă mereu: *numai bărbaţii sunt atât de comozi şi întârzie în toate.* Pare foarte sigură de sine şi de vântul de afară nici că-i pasă; parcă n-ar auzi zornăitul, surâde a taină când şopteşte: *de astă dată, acasă, pe Pământ, în deplină siguranţă, nu mai dau eu greş.* Ceea ce s-a întâmplat afară – n-o interesează. Principalul este că va naşte acasă pe Pământ şi *nu undeva*

în Univers, cu groaza de ciocniri în suflet, zgâlţâită de „harabaua” ce se dă de-a tumba printre meteoriţi şi „deşeuri.* În privinţa asta, o înţeleg: s-a întors. Mă mir însă că nu are chiar nicio emoţie, la vârsta ei de patruzeci şi cinci de ani, după cele patru naşteri ratate. Se simte în deplină siguranţă pe Pământ. Eu, nu ştiu ce să zic, dar numai sigură nu mă simt. Ba mai mult, mereu mă sâcâie gândul că nu suntem pe Pământ şi am ajuns altundeva, la naiba. Mă sâcâie gândul, dar tac.

Nava e înconjurată de o nemişcare mohorâtă, nefirească. Altfel, cu totul altfel, credeam că se va înfăţişa planeta părinţilor mei. Altfel o ştiu şi din imaginile vizionate. Ceea ce văd prin ferestre sau prin hublouri, mă întristează. Sunt puţin cam descurajată de urmările cataclismului. Aş vrea să fiu mai dârză. Nu-s. Mi-e ruşine şi…

În dreapta navei, la răsărit, dincolo de dealuri, se zăresc crestele munţilor printre negurile ceţoase, înăbușitoare. În stânga, nu departe, trebuie să se afle marea văzută din zbor, prin hublou, înainte de aterizare. O fi acolo marea, dar nu o pot zări din cauza unor coline. Totul este cenuşiu, crispat, urât, apăsător. Măcar de ar ninge! În filme am văzut ninsori frumoase şi copii îmbrăcaţi în hăinuţe viu colorate. Mi-a plăcut să-i văd cum zburdă printre fulgii mari şi pufoşi. Visaserăm, adeseori, că vor sosi zile când are să-mi vină vremea să devin mamă şi să trăiesc pentru copiii mei; visaserăm că mă voi juca în zăpadă cu ei. Oare nu-mi visaserăm prea multe? Aici şi acum e iarnă, dar parcă Pământul nostru nu mai este ceea ce ştiam eu că trebuie să fie. Iar oamenii, nu se văd nicăieri. Unde-s oamenii?

Da, există un oraş, la miază-noapte de noi. Un oraş pustiu şi părăginit. Cu ochiul liber nu-l putem zări: se află la cinci mile de noi. În ecranele noastre, nimic nu mişcă. Furioasă, m-am îndârjit şi am stat trei ore cu ochii în telemetru. Am văzut clădirile oraşului căzute în paragină. Cu zidurile năpădite de petele diforme imprimate de

igrasie, mucegai şi muşchi. Nici o mişcare. Nici o lumină. Unde au dispărut oamenii? Ce s-a întâmplat cu ei şi cu minunata noastră civilizaţie? Doctorul Hans nu a avut răgaz să ne dea amănunte. Să fi pierit oamenii?! Chiar toţi – e imposibil. Pândim zadarnic un singur om sau măcar o altă vietate. Peisajul e dezolant şi noaptea se apropie. Aş vrea să ies, să fug spre oraşul din zare, să-i pipăi zidurile, să caut urmele paşilor unei fiinţe vii. Nu-mi vine să cred că totul e o iluzie. Vreau să ies, vreau să mă şi conving că poate fi. Dar trebuie să aştept până mâine lămuririle doctorului. Până vine – un veac întreg.

Totul mi se pare un fragment de coşmar. Asta să fie, oare, planeta părinţilor mei? Nu, planeta lor era alta, cu totul alta…

Tristeţea care mă copleşeşte, imensă, e un abis negru care tremură în mine şi îmi topeşte puterea. Parcă înadins, toate sunt împotriva mea şi negurile ne învăluie chinuitor de încet. Ah, de-aş zări măcar umbra unui om, undeva în zare, trecând într-o clipă! Dar nimic nu se mişcă, nimic. Şi noaptea se lasă, grea.

Nu vreau să plâng. Nu vreau.

Trebuie să găsesc în mine mai multă putere, mai mult calm. Într-o zi, ştiu că voi fi fericită. Pentru asta, întâi, astăzi trebuie să fiu tare. Poate că lucrurile nu sunt atât de tragice, cum mi se par. Poate, dar urăsc noaptea care se lasă.

3. Un munte de plumb.

25 februarie…

Astăzi am avut o zi agitată şi bogată în probleme. Sunt plină de gânduri şi sentimente pe care nu ştiu cum să le mai transcriu. Cuvintele mi se par prea sărace şi nici timp

să caut să le sudez cum aş vrea, nu am. Pe deasupra, sunt istovită. Nu-mi simt nici fibrele, nici gândurile. Doar sufletul pâlpâie. Trebuie să respir, adânc, adânc...

Da. A trecut şi ziua de azi. N-o pot scăpa din jurnal, trebuie s-o cuprind. Aş vrea să nu scap nicio nuanţă. Să încerc, poate reuşesc.

Primul eveniment: dimineaţă a sosit doctorul Hans. Mă aflam la bucătărie când a sosit şi m-a strigat unchiul Dan. Doctorul are un vehicul mic şi caraghios, pe care, cum l-am văzut, l-am şi botezat OUL. Când am ajuns eu în hol, omul trecuse deja prin camera de decontaminare şi îşi dezbrăcase costumul de protecţie. E mai înalt decât unchiul Dan, dar e un pic mai scund decât mine (eu sunt o lungană deşirată, aproape cât era tata de înalt) şi pare bine legat pentru vârsta lui. Proaspăt ras, nu mai pare chiar atât de bătrân şi uscat. Doar ochii munciţi îi sunt adânc înfipţi în orbitele vineţii. În ecran, arătase jalnic; acum e un bătrânel simpatic.

Bună dimineaţa, domnişoară! mi-a zâmbit cu mâna întinsă.

M-am fâstâcit. Aveam solzi de peşte pe mâini, de la bucătărie. În grabă, m-am şters de fundul pantalonilor. Era primul om din afara lumii mele pe care îl puteam pipăi. În prima clipă, era să întind mâna cu palma în sus, cam aşa cum te-ai grăbi să prinzi ceva ce stă să cadă. Asta fiindcă noi, în navă, nu ne dăm mâna. Cu o smucitură, mi-am corectat gestul în aer. Mâna lui e rece, puternică şi aspră de parcă i-ar fi cumva străină de trup şi luată cu împrumut.

Dar restul echipajului? s-a uitat în jur. *Sunteţi numai trei?*

Restul echipajului. Am fost cinci, dar tata şi mama... Da, suntem numai trei, acum. Mi s-a uscat gura şi am înghiţit în sec.

Mă scuzaţi, vă rog, l-am ocolit eu. *Trebuie să prepar dejunul. Într-un sfert de oră sunt gata. Unchiul Dan o să vă povestească totul şi o să vă prezinte nava...*

Apoi, la bucătărie, mi s-au umezit ochii. De la ceapă.

Dejunul nostru, compus din alimente naturale, l-a entuziasmat. De câteva luni, se hrănea numai cu comprimate şi hrana sintetică din rezerva de supravieţuire. Carne de pasăre, de porc sau de peşte nu mai mâncase de când rămăsese singur. Faptul că bazinul nostru de 120 m.c. e plin cu peşti, îl făcea să chiuie de bucurie. Cât despre rezervele de vegetale din containerele umplute cu recolta obţinută pe Ikadia, le găsea imense. Doar sera în care cultivăm zarzavaturi a găsit-o cam modestă pentru *necesităţile viitoare.* Părerea lui este că trebuie să transformăm nava într-o seră, pentru ca să existe rezerve suficiente în ziua când vor începe să sosească şi echipajele altor misiuni spaţiale. Nu putem prevedea câţi ani de claustrare ne aşteaptă. Ne trebuie rezerve cât mai mari.

Nu putem prevedea, sublinie doctorul Hans, *cât timp va rămâne această planetă inospitalieră pentru noi. Desigur, solul se va decontamina treptat, dar când? Trebuie să fim pregătiţi pentru orice eventualitate... Nu putem risca să repetăm soarta celorlalţi...*

Părea că ascunde ceva.

Doctore, l-am interpelat eu, *dacă această planetă este Pământul, atunci de ce spui „această planetă”? Şi unde-s oamenii*?

Întâi, m-a asigurat grăbit şi cam stăruitor că suntem chiar pe Pământ şi aparatele noastre funcţionează perfect. Apoi ne-a vorbit despre urmările cataclismului asupra oamenilor. Subiectul îl necăjea.

L-am ascultat uluită, neîncrezătoare. Oamenii nu au pierit, aşa cum mi s-a părut mie. Trăiesc, dar şi-au pierdut memoria. Era de necrezut, dar el susţinea că şi-au pierdut complet memoria, în urmă cu nouă sau unsprezece ani, o dată cu modificarea suferită de câmpul magnetic al planetei. Se pare că fenomenul s-a produs în urma erupţiilor solare. Se pot formula şi alte ipoteze, aceasta

pare cea mai sigură.

Şi-au pierdut complet memoria, complet? Aşa cum ai şterge o *bandă magnetică? Imposibil.*

Imposibil? În univers totul e posibil. Ai să-i vezi, domnişoară.

Nu, doctore, am protestat. *Nu-mi vine să cred.*

Ai să-i vezi şi ai să mă crezi.

După o pauză grea, doctorul Ham ne-a încredinţat că oamenii şi-au pierdut şi memoria, şi personalitatea. Sunt pur şi simplu sălbatici ca nişte copii crescuţi de animalele din junglă. Nu poţi găsi niciun om normal printre ei, ci numai animale cu chip de om sălbăticit în ultimul hal. Au rămas cu câteva instincte primare: frica, foamea, sexualitatea şi, uneori, instinctul de turmă, alteori cel de haită. Folosesc drept armă tot ce pot înhăţa în momentul luptei, dar nu poartă asupra lor obiectele de care s-au folosit. Vara pasc iarbă sau mănâncă fructe. Iarna, trăiesc din junglă. Nu poţi găsi niciun om normal printre ei, ci au fost asemeni nouă înainte de cataclism.

Aici, am fost întrerupţi de al doilea eveniment care mi-a umplut această zi de pomină. Prin interfon, tanti Ada mă chema cu o voce cam neliniştită, lipsită de obişnuitul ei ton autoritar. I-am lăsat pe bărbaţi în sufragerie şi am fugit la dânsa.

Zăcea în pat, asudată, cu ochii holbaţi. Am înţeles imediat.

E timpul? am întrebat-o. *Mă duc să-l aduc pe doctorul Hans.*

Nu, fetiţo, ridică mâna slăbită şi îşi muşcă buzele. *El e doctor de maşini, nu de femei. Îţi spun eu ce trebuie să faci. Ei, bărbaţii, acum nu au ce căuta aici. Nu-i de nasul lor. Am să te învăţ...*

Dar eu ştiu tot ce trebuie ca să te ajut. Am parcurs de câteva ori videocasetele din secţia, de ginecologie a bibliotecii noastre. Nu îmi dădeai dumneata voie, dar uite

că acum îţi prinde bine.

Zău? a suspinat şi a dat din cap. *O dată în viaţă, îmi este şi mie bun la ceva nonconformismul tău blestemat. Uf, afurisito.*

Am pregătit în grabă cele necesare. După semne, mă puteam aştepta la o naştere intempestivă. Când tanti Ada mi-a spus, în răgazul scurt dintre contracţii, că a auzit prin interfon povestea doctorului şi a avut un şoc, am fost convinsă că trebuie să mă grăbesc. Şi n-am greşit deloc.

Mă temuserăm de trei neşanse: complicaţii cu fătul, traumatisme pentru lehuză şi de neîndemânarea mea. Din fericire, am avut noroc. Tot din fericire, eram informată asupra tuturor detaliilor din videocaseta interzisă. Am reuşit să fiu şi calmă. Totdeauna când altcineva are nevoie de tine, eşti mai calm. Am reuşit să tai şi să leg cordonul ombilical fără să-mi fi tremurat mâinile. În toate m-am descurcat, de parcă aş fi avut de lucru cu două păpuşi: una mare şi una mică.

E băieţel. Congestionat, scofâlcit, aproape chel.

Acum, tanti Ada se odihneşte vegheată de bărbaţi. Eu însă, moaşa de ocazie, nu pot aţipi. Abia acum resimt şocul şi retrăiesc amănuntele neplăcute. Vor trece multe zile până le voi uita. Naşterea nu-i un spectacol, cum nici moartea nu-i. Am trăit s-o învăţ şi pe asta.

Mă enervează că îmi tremură degetele, abia acum. Şi tremură bine. Recunosc în mine ecoul fricii de a nu greşi, frica pe care mi-o dominaserăm atunci. Aş vrea să-i domin şi ecoul. De ce ecoul e mai puternic?

În urechi, mai aud orăcăitul caraghios al băieţelului şi, curios, începe să mi se pară obsedant ca o melodie prea des auzită. Oare de ce?

Mă copleşesc şi gândurile despre oamenii sălbăticiţi. Viitorul îmi apare nesigur şi aspru, plin de imagini de coşmar. Încerc să corectez aceste imagini. Prea mă hărţuiesc gândurile astea.

Visez? — atunci trebuie să visez ceva frumos. De exemplu, un mijloc de a-i ajuta pe oameni şi de a supravieţui şi noi până după decontaminarea naturală a solului. Nu putem lăsa să se piardă milenii de acumulări, de perfecţionare a fiinţei umane, de construcţie şi deschidere de drumuri spre spaţiile vaste ale Universului. Nu am găsit nicăieri în Spaţiu o altă civilizaţie asemeni nouă. Ştiu că există şi alte fiinţe raţionale dar n-am luat contact cu nimeni. Nici misiunea noastră, nici altele – după câte ştiu până în prezent. Nu putem, tocmai din acest motiv, să ne bizuim decât pe noi înşine. Ar fi o crimă să lăsăm cultura şi ştiinţa noastră să se stingă ca o lumânare răsturnată de uraganul unui cataclism neprevăzut. Trebuie să-i salvăm pe oamenii sălbăticiţi şi să le redăm identitatea iniţială. Va trebui să găsim procedeul potrivit şi să ne grăbim. Timpul lucrează în defavoarea lor. Sunt prea vulnerabili, nu pot rezista prea mult în condiţiile în care trăiesc acum. Au fost decimaţi de animale, de boli, de foame, de vitregiile naturii. În mod sigur au pierit mai mult de jumătate. Trebuie să-i smulgem din starea de sălbăticie, înainte de a fi distruşi de agresiunea mediului. Trebuie, fireşte că trebuie... Dar, cum?

În ce lume va trăi copilul sosit astăzi între noi? Tot claustrat în mediul artificial din navă? Nu va respira niciodată aerul Pământului? Mă apasă un sentiment nou: răspunderea, un munte de plumb.

Răsuflu adânc şi tremur, istovită.

4. Belmondo şi Belami.

1 martie...

Nu am avut timp pentru însemnări consecvente. S-au întâmplat multe, între timp. Am fost şi ocupată cu tanti Ada

care de ieri a început să umble. O lehuză şi un sugar îţi dau bătaie de cap: scutece şi ceaiuri pentru copil, răbdare şi mâncare pentru mamă.

Cu numele băiatului, a ieşit un circ întreg. Tanti Ada era pentru ADAM. Toţi am fost împotrivă. Nu ne convingea dânsa că un băiat trebuie să aibă un nume care să înceapă cu A, neapărat. Şi nici cu o altă vocală Aşa că i-am căutat un alt nume.

Unchiul Dar a propus numele de Noe. Îl găsea mai literar. A mai adăugat o întreagă teorie despre nava noastră pe care a botezat-o *arca zburătoare.* A vorbit şi despre un *potop* magnetic şi a susţinut că în arca noastră se află depozitată cultura vie a omenirii şi aici, în noi, supravieţuieşte raţiunea. Doctorul Hans i-a adus aminte faptul că în spaţiu se mai află mii de supernave cu oameni care vor râde de lipsa noastră de modestie. S-au certat un ceas pe această temă şi, când am pus la vot numele de Noe, unchiul Dan a pierdut.

Doctorul Hans a propus numele unui mare conducător, ca să-l predestinăm carierei ce-l aşteaptă. Tanti Ada a protestat că nu vrea să-l vadă conducător şi a adăugat că nu noi o să-i hotărâm profesiunea, ci o să-şi descopere singur vocaţia. Totuşi, accepta ideea unui nume ilustru. Ne-am repezit la bibliotecă. Toate numele găsite la secţia „oameni celebri”, ne-au cam deziluzionat. Doctorul s-a fixat la CEZAR, dar nimeni nu a fost de acord. Unchiul Dan a propus atunci că dacă şi eu voi da greş, să tragem la sorţi — ca să nu iasă scandal.

Mie nu-mi venise în minte decât numele unui străvechi actor din secolul douăzeci, cam urâţel, dar foc de simpatic, actorul meu preferat: BELMONDO. Abia am deschis gura, că s-au pus pe un râs homeric şi m-au bombardat cu invective. Nu le-a fost destul că m-au făcut desuetă, romanţioasă şi dezorientată, dar a trebuit să mai adauge şi ofensa că sunt *NECOAPTĂ pentru o decizie atât de importantă.* De ciudă,

n-am vrut să le răspund, nici să caut alt nume. Iar la tragerea la sorţi ce a urmat ca să-i învăţ minte, am trişat ca să iasă Belmondo şi… a ieşit.

Feţele lor dezamăgite m-au amuzat şi am descoperit că răzbunarea e foarte plăcută şi poate spăla sentimentul apăsător pe care ţi-l lasă o jignire pe care nu ai meritat-o.

În registrul de bord, am scris imediat numele Belmondo. S-au supărat că m-am grăbit şi nu am aşteptat o nouă tragere la sorţi. În semn de protest faţă de rezultatul tragerii, fiecare îi zice acum băiatului pe numele cu care ar fi dorit să-l boteze. Sper că vor renunţa la capriciul ăsta, altfel au să-l aiurească pe băiat atunci când va începe să judece. Uneori, nu-mi pot stăpâni râsul atunci când, în jurul mesei, se vorbeşte despre Noe, Adam, Cezar, când ştiu că e vorba de Belmondo!

Unchiul Dan şi doctorul Hans sunt plecaţi acum la nava doctorului pe care s-au apucat s-o transforme în seră.

Lucrează câte 48 de ore, apoi vin să-şi ia provizii proaspete. Uneori, ar fi bine dacă ar zăbovi mai mult şi nu s-ar fâţâi încoace şi încolo cu vehiculul doctorului, *Oul,* care o fi mititel dar consumă energie destulă. Unchiul Dan ştie că stăm nu prea strălucit cu rezervele de energie, dar mereu vrea să-şi vadă băiatul: l-a apucat *amokul de tată.*

În plimbările lor, *Oul* a fost atacat o singură dată, cu pietre, de un grup de oameni care doborâseră un mistreţ şi acum se ospătau din carnea lui. Probabil, i-a iritat că sunt deranjaţi în timpul banchetului şi au protestat în legea lor. Poate s-au simţit în pericol, poate au vrut să atace şi *Oul* fiindcă nu le ajungea mistreţul, mai ştii?

Ieri AM VĂZUT PRIMUL OM SĂLBATIC. Se apropia de navă într-o fugă împleticită. Nu-l urmărea nimeni, dar fugea de parcă l-ar fi hăituit cineva. Venea dinspre oraş, epuizat şi congestionat. Ajuns lângă navă, şi-a căutat un adăpost şi s-a pitit lângă o protuberanţă a navei, chiar sub geamul sufrageriei. Pe braţul stâng avea o tăietură lată, dar nu şi

adâncă. Sângera puţin şi a început să-şi lingă rana.

Mi s-a făcut milă de el. Aş fi vrut să ies, să-i administrez nişte antiseptice şi să-i aplic un bandaj. Tanti Ada mi-a smucit costumul de protecţie şi a spus că sunt o nebună care vrea să se lase mâncată de un canibal, ba mai mult: vreau s-o pun pe dânsa în pericol.

N-am avut încotro. Timp de două ore l-am privit prin geam. El nu ne putea zări fiindcă sticla argintie se afla coborâtă. Mi se strângea inima de mila lui. Se ghemuise, zgribulit, în zdrenţele ce atârnau pe el anapoda, fără să-i ascundă goliciunea. Era tânăr: cel mult douăzeci de ani. Părea adaptat vieţii în sălbăticie. Nu-l stingherea nici barba rară şi lungă ca un fuior de câlţi, nici pletele soioase ce-i cădeau peste piept şi omoplaţi de parcă ar fi purtat o capă cu glugă. Stratul gros de murdărie ce-l acoperea, cenuşiu şi brăzdat, era deprimant. Unghiile picioarelor erau lungi, zgribulit, în zdrenţele ce atârnau pe el anapoda, fără să-i din teacă. Cele de la mâini erau scurte şi tocite, probabil roase. Muşchii picioarelor, deosebit de puternici, trădau un bun alergător – un om pentru care şi fuga e un mijloc de luptă. Braţele nu părea să le fi folosit nici pentru muncă manuală, nici pentru eforturi speciale. Avea însă un obraz de o frumuseţe antică. Ochii nu am reuşit să-i văd. Cum îşi lingea braţul ca un câine rănit, m-am gândit că poate are şi privirea de câine.

Într-un târziu, tanti Ada s-a mai muiat şi, înduioşată vag, a zis că noi două nu putem păţi nimic dacă, aşa cum îi propuseserăm eu, i-am expedia nişte mâncare. Doar că asta mi-a zis-o după ce l-a alăptat şi adormit pe Belmondo.

Mi-e groază, a încheiat dânsa, *când mă gândesc la soarta micului meu Adam. Când îl văd pe sălbaticul ăsta, îmi vine să cred că, la nevoie, ar fi şi canibal, mâncător de copii. Mai că-mi vine să îl omor. Dar e şi el un fel de om. Arată însă groaznic. Poale, dacă l-aş omorî, m-aş răcori, m-aş linişti. Dar să omori un om... Bine, hrăneşte-l.*

Am aşezat o bucată zdravănă de pulpă de porc împănată pe un pat de salată şi i-am adăugat, în loc de garnitură, câţiva morcovi cruzi scoşi din container. Tanti Ada m-a certat că am început să desigilez containerele cu recolta de pe Ikadia. I-am răspuns că tot n-avem cui să le predăm, aşa că putem să le mâncăm şi, în afară de asta, misiunea noastră s-a încheiat: am ajuns pe Pământ fără să le fi atins pe drum.

Ca să-i expediez farfuria, am folosit unul din orificiile de evacuare de lângă el. Farfuria, în cădere, i-a atins braţul rănit. Speriat a sărit în sus şi a înhăţat un drug de fier ce zăcea alături. Prin difuzorul ce ne lega de sunetele din exterior, l-am auzit cum scoate un răcnet de ameninţare. Ne-a trecut un fior la auzul lui. Nici nu cred că aş putea transcrie direct onomatopeea.

După ce a iscodit în jur, sălbaticul s-a convins că e singur. A mirosit farfuria şi a gustat un morcov. Puţin mirat, dar liniştit, s-a pus pe înfulecat. Repede şi hulpav, părea că înghite pe nemestecate. La sfârşit, a încercat să ronţăie farfuria de plastic – de parcă ar fi avut de-a face cu un biscuit – dar s-a lăsat păgubaş, sătul şi fericit.

Venirea unor nori întunecase cerul. Curând, a început să ningă rar. Umbra navei noastre nu părea un adăpost care să-l mulţumească. După ce s-a foit printre fulgii rari, s-a ridicat şi a pornit spre oraş. Pe drum, s-a întors şi a măsurat îndelung nava noastră. Era prea departe ca să-i văd ochii, măcar acum. M-am îndreptat spre ecranul unui telescop, dar până să-l reglez, sălbaticul nu ne mai privea. A înhăţat un drug de fier încovoiat la un capăt, l-a potrivit pe umăr în chip de ciomag şi s-a lansat într-o alergare uşoară, sprinten. Curând, prin perdeaua de fulgi ce se îndesau, a dispărut din ecran. În urma lui, a rămas doar cortina de văluri albe.

Două ceasuri mai târziu, o ninsoare ca în visele mele, aşternuse cu covor de zăpadă gros de câteva degete.

Cuprinsă de entuziasm, nu-mi puteam stăpâni strigătele de bucurie. Deci, pe Pământ, mai ninge totuşi! Se întunecase şi am pornit reflectoarele ca să mă joc: plimbam lumina în ritm de vals uitat, printre fulgii pufoşi ce se legănau dansând. Atraşi de pământ ca fluturii de lumină.

Unchiul Dar şi doctorul Hans au sosit abia azi în zori, lihniţi de foame. După ce le-am preparat o masă copioasă, m-am întors repede în pat şi am dormit până la prânz! N-aş fi crezut că o mare bucurie poate să mă obosească în halul ăsta, dar uite că mă doborâse. La prânz, încă parcă parcă aş mai fi moţăit un pic.

Ce rău îmi pare că nu m-am sculat mai devreme! În jurul navei se văd şi acum semicercurile unor urme lăsate de o pereche de picioare desculţe. Cineva ne-a dat târcoale! Ştiu cine a fost! Când le-am văzut, am dorit să ies imediat, să pornesc prin zăpadă pe urmele lăsate de el şi să-l găsesc. Poate rana i s-a infectat, poate e flămând, poate a avut o altă încăierare sau mai ştiu eu ce necaz. Nu se văd pete de sânge şi asta mă bucură, dar totuşi vreau să-l revăd ca să mă conving că n-a păţit nimic. Din păcate, nu am voie să ies. Toţi trei spun că e prea periculos. Şi când mă gândesc că are nevoie de medicamente, de hrană şi de îmbrăcăminte, mi se strânge inima. Nu am încotro: trebuie să aştept până vine încoace şi să-i expediez prin orificiul de evacuare o hrană amestecată cu medicamente şi ceva de îmbrăcat, măcar un halat lung şi gros. Oare va şti să-l îmbrace? Sper că atâta minte o să-i vină.

E târziu şi mâine vreau să mă trezesc devreme, ca să-l pândesc pe sălbaticul meu. Ce-ar fi să-i dau un nume simplu şi, de câte ori vine lângă noi, să-l hrănesc şi să-i strig numele? I-aş crea nişte reflexe condiţionate care l-ar lega de navă şi, poate, l-aş domestici…

Oare va reveni? Dacă a revenit o dată, de ce nu şi altădată? Aşa că hai să-l botez, deocamdată. Un nume care i

s-ar potrivi, ar fi, să zicem... BELAMI. Nu ştiu dacă o să-i placă, dar are trei vocale într-o succesiune uşor de reţinut: E-A-I. O să-l înveţe repede, o să-i fie simplu. Sper, încetul cu încetul, să-i câştig prietenia şi, de aceea, m-aş bucura să-i placă numele ce i l-am ales.

Te aştept, Belami. Vom fi prieteni, nu-i aşa? La revedere Belami!

5. Eşti om? Eşti animal?

2 martie...

Iarăşi urme. Aceleaşi. Belami, nicăieri. Stau şi mă gândesc la el. Îmi dau seama de ce: vreau să-l fac om, să-mi redevină egal. Nu ştiu de ce mi-a venit dorinţa de a încerca o astfel de riscantă aventură, dar am o senzaţie care îmi dă încrederea că pot reuşi. Ştiu că creierul său e ca o bandă de magnetofon ştearsă, dar sper că nu s-a deteriorat şi o pot *reimprima cu informaţii noi,* într-un timp nu prea lung.

Sunt nerăbdătoare să-l văd, să-l încerc, să-l studiez, ca să caut apoi o metodă. De-ar veni mai repede şi de nu s-ar ascunde mereu! Uf, Belami! De ce îmi pui răbdarea la încercare? Îmi dai târcoale şi dispari şi nu-mi dai voie să verific: eşti om? eşti animal? se mai poate realiza din tine un egal de-al meu? Vreau să ştiu asta cât mai repede. Dacă eşti om, ne vom înţelege mai uşor, vom încerca să reînveţi tot ceea ce ai uitat, tot ceea ce trebuie să ştie un om. Dacă ai devenit atât de animal încât nu se poate găsi calea spre întoarcerea ta, atunci am să te dresez, vei sta cu noi şi voi avea grijă de tine ca de un frate infirm – numai să nu te ştiu în halul ăsta, pândit mereu de moarte. Dar nu cred că eşti un animal, ci doar un suflet bolnav, căruia i s-a stricat puţin maşina memoriei, din uzina creierului. Cataclismul magnetic e de vină şi n-o să vină altul care, spontan, să-ţi

redea memoria. Totul trebuie reparat de noi doi, împreună. Mă voi ocupa de tine, omule…

Recitesc rândurile şi mă mir de mine. Mi se întâmplă ceva.

6. Frica de vise.

3 martie…

A mai trecut o zi fără Belami. O zi care mi-a pus la încercare şi voinţa, şi răbdarea. În aşteptarea lui Belami, îmi trec prin cap idei nenumărate şi îmi fac speranţe pe care, după două ore cel mult, le descopăr şubrede, nesigure, simple iluzii. Mi-am poruncit să fiu lucidă şi raţională. Din avalanşa de idei care mă tortureazǎ, trebuie să selecţionez punctele unui plan realist. Un plan pentru găsirea, câştigarea, îmblânzirea şi recuperarea lui Belami. El trebuie să redevină om. Trebuie neapărat şi cât mai repede. Sunt nerăbdătoare să-l găsesc. Mi-e frică să nu i se fi întâmplat ceva, tocmai acum. Mă gândesc şi la posibilitatea că nu se va întoarce niciodată cine ştie din ce alte motive. De exemplu, s-ar putea întâmpla să nu-i fi priit mâncarea, cu toate că a hăpăit-o cu o plăcere de care nu m-am îndoit. Poate e obişnuit numai cu carne crudă şi pulpa împănată să-i fi produs o indigestie. Fiecărui om, flora bacteriană din tractul digestiv îi joacă altfel de feste… Dar atunci, ale cui au fost urmele în zăpadă?

Acum, nu mai sunt urme în zăpadă. Soarele a topit zăpada şi câmpul din jur e desfundat şi mlăştinos. Nici vorbă de vreo urmă în noroiul fluid. Spre seară, iată, s-a pornit o ploaie cu rafale lungi. Sunt singură cu tanti Ada şi, dacă ar veni Belami, cred că i-aş da drumul înăuntru, în taină, într-un colţişor călduros, într-o cabină goală. E sălbatic, dar nu cred că ne-ar mânca, dacă i-aş pregăti o

cină copioasă din crudităţile cu care s-a obişnuit. Tanti Ada, când îl face canibal, vorbeşte aiurea, ca să nu tacă sau ca să-şi simtă vocea plină de inflexiuni autoritare. Mi-e tare milă de Belami ăsta. Cine ştie pe unde hoinăreşte prin ploaie, prin vânt, dârdâind de frig şi lihnit de foame. Zadarnic am răscolit rafalele de ploaie cu reflectoarele. Nici o mişcare, nicăieri. Probabil că e departe şi nu are cum să vadă lumina. O fi în oraşul părăsit, într-un cartier poate mai puţin părăginit, în căutarea vreunui colţişor uscat. Sau, poate, şi-a găsit, un adăpost şi nu a văzut luminile: stă pitit acolo.

Tanti Ada e nervoasă din cauza tăcerii bărbaţilor. Nu avem veşti de la seră – asta o roade. Nu are de ce să fie îngrijorată: bărbaţii s-au dus acolo ca să lucreze nu ca să stea la taclale. Am sfătuit-o să nu-şi facă probleme degeaba, dar s-a răstit la mine şi apoi a bombănit toată ziua, de la pianissimo la fortissimo, şi iar d-a capo. Totdeauna ştie să se auto-întărâte, în loc să se relaxeze la momentul potrivit. Din cauza nervilor pe care şi-i face, laptele nu-i cum trebuie şi Belmondo are iarăşi crampe la stomac. Şi puştiul protestează...

Nu vreau să mă culc. Am început să am un soi de coşmare în serie, dominate de scene violente. Mă trezesc transpirată şi îngrozită, după o singură oră de coşmar. Întâi, îmi schimb pijamaua leoarcă, apoi mi-e frică să adorm şi încep să mă sufoc, iar inima mi se zbate în piept ca o năpârcă într-un sac prea strâmt. Reuşesc, în cele din urmă, să mă prăbuşesc în somn, dar lunecând dintr-un gând într-un vis care devine confuz ca să se limpezească în groaza unui nou coşmar. Şi povestea continuă de la punctul unde m-am trezit, până la punctul în care nu voi mai putea suporta şi mă voi trezi încă o dată. N-am păţit aşa ceva niciodată. Trebuie să-mi obosesc trupul cu exerciţii fizice, ca să-mi liniştesc gândurile. Poate că nu mi-ar strica o plimbare prin ploaie dar nu am voie să ies. Iar duşul, nu

ajută la nimic. Visez şi transpir de parcă aş fi condamnată la moarte. De fapt, am fost omorâtă până acum în câteva zeci de feluri. Oare. Mă aşteaptă undeva un pericol de moarte?

Niciodată nu m-a încercat sentimentul de singurătate despre care am auzit atâtea. Eram plină de preocupări mărunte, utile, confortabile. Acum însă, am început să am coşmare şi insomnii. Şi nu e bine deloc… Ah, de n-aş fi apucat să-l văd pe Belami! Adeseori, sunt plină de imaginea lui, minute în şir. Apoi descopăr în carnea mea un vid şi un frig nesfârşit – frigul ce desparte stelele între de. Apoi, tremur, transpir şi milioane de furnici de gheaţă îmi umblă prin carne şi prin oase.

Hotărât lucru, trebuie să fac ceva. Trebuie să ies din navă. Mâine chiar, voi pleca în căutarea lui Belami. Trebuie să-l găsesc, ca să-l pot ajuta. Numai dacă voi reuşi să-l ajut, mă eliberez de tot acest zbucium şi de aceste blestemate friguri rele. Nu-mi pasă de primejdii. Ştiu că sunt absurdă, după logica Adei, dar n-am încotro: în mine e o altă logică. Mereu spune despre mine că acţionez iraţional. Eu cred că nu tot ce face omul e dictat de raţiune. Nu întotdeauna poţi fi sigur că voinţa ascultă de raţiunea ideală; voinţa nu are o singură logică şi, câteodată, este chiar în afara sistemelor logice cunoscute. Cred că asta mi se întâmplă mie când vreau să ies din navă şi să înfrunt, afară, mediul ostil împotriva căruia sunt pregătită şi protejată doar de mijloacele noastre tehnice. Aş vrea să mi se întâmple altceva, dar nu se mai poate.

Ceva curios: am descoperit în mine o nouă personalitate a mea. Nu o cunoşteam, nu eram pregătită să fiu atât de repede dominată de impulsurile acestui nou, necruţător şi dureros ALT-EU ce dormita în mine. Poate că e normal să vreau să plec mâine în căutarea lui Belami. Absurd e doar faptul că voi pleca, dar nu există nimic absurd în univers. Iar ceea ce mi se va întâmplă, nu va fi deloc absurd: va fi o

simplă întâmplare. Asta e.

De ce, Belami, de ce nu vii tu încoace? Ar fi aşa de simplu şi aşa de bine. Toate s-ar rezolva pentru tine şi eu aş putea să fac tot ceea ce trebuie să fac pentru tine. Ţi-aş pregăti o baie după duşul ultrasonic, ţi-aş tăia ghearele, ţi-aş rade fuiorul acela caraghios de barbă, nu te-aş tunde dar te-aş îmbrăca în hainele rămase de la tatăl meu. Ţi-aş pregăti o masă, ţi-aş pune videocasete, am asculta muzică şi m-aş strădui să te învăţ toate lucrurile pe care le-ai uitat în acel cataclism blestemat. Oh, câte nu aş putea face pentru tine, ca să redevii om! Apoi, cu tine şi prin tine, i-am salva pe toţi cei cărora moartea le dă târcoale şi oamenii de poimâine vor moşteni totul intact.

Of, ce obosită sunt. Dar mi-e frică să dorm. Mi-e frică de vise.

Nu aş fi crezut niciodată că în sufletul meu poate încăpea atâta durere, neputinţă şi nesfârşit.

7. Atingere prin sticlă

4 martie...

N-am părăsit nava. N-a mai fost nevoie. A venit el singur şi a zăbovit câteva ore lângă navă.

Îmi pregătiserăm, de dimineaţă, costumul de protecţie şi propulsorul portativ. Umpluserăm la maximum rezervorul, cu o cantitate ce mi-ar fi asigurat o autonomie de zbor de treizeci de kilometri. Luaserăm şi cinci cartuşe de decolare, îmi pregătiserăm, pentru orice eventualitate o armă – un dezintegrator cu patru duzini de jeturi. Ştiu să ţintesc foarte bine, am mâna sigură şi ochii buni, dar nu voiam să ucid: mă gândeam că trebuie să mă apăr dacă nu voi avea încotro. Nu-mi doream niciun soi de confruntări; doream să dau de urma lui Belami şi să-l aduc la navă. De atâta

aşteptare plină de îndoieli, mă săturaserăm. Eram datoare să acţionez şi altă soluţie nu găsiserăm…

Pândeam ora când tanti Ada îl alăptează pe Belmondo, ca să mă îmbrac şi să trec prin sala de decontaminare, dincolo, afară. Mă străduiam să fiu calmă şi priveam, din sufragerie, câmpul desfundat ce urma să-l străbat în zbor cu propulsorul portativ. Eram puţin furată de gânduri şi tocmai renunţaserăm să mai privesc peisajul, când m-am simţit fixată de o pereche de ochi pătrunzători.

Era el, Belami. Se lipise cu tot trupul de sticla incasabilă şi cu braţele desfăcute, încerca să înlăture obstacolul, să treacă prin geam, să mă cuprindă. Iritat, începu să râcâie sticla cu unghiile şi s-o izbească puternic cu pumnii, coatele şi genunchii. Nu avea nicio şansă de a traversa bariera ce ne separa, bariera pe care n-o înţelegea.

M-am apropiat. Imediat, s-a potolit. Parcă intimidat, s-a retras un pas. În ochii lui albaştri a licărit o lumină scurtă şi caldă. Încet, ca să nu-l sperii, am întins mâna şi am lipit podul palmei de sticlă. Am zâmbit şi i-am făcut semn să mă imite. M-a înţeles. După ce şi-a lipit palma murdară pe sticlă, am mutat mâna şi am început să râd. Aveam chef de joacă. Eram bucuroasă că venise singur.

Caraghios mai era! Pletele lui ca o capă şi fuiorul de câlţi ai bărbii, mă amuzau teribil. E adevărat că zdrenţele ce atârnau pe el nu-i ocroteau pielea învineţită şi nu-i ascundeau goliciunea, astfel încât murdăria lui inspira milă. Dar pe mine mă distra cel mai mult barba lui. Cum să nu râd? Cum să nu-mi ardă de hârjoană?

Un timp, ne-am jucat aşa, căutând să ne atingem mâinile pe sticlă. Deschiseserăm difuzoarele dinspre exterior şi-l auzeam ce sunete scoate în timp ce-mi vânează palma. Râdea şi el, cu gura până la urechi şi scotea câte un *hi-hee!* — de parcă l-ar fi gâdilat cineva.

Plictisită de acest joc, m-am gândit că ar trebui să-i dau ceva de mâncare. Am adus două farfurii şi am început să

mănânc din una, în faţa geamului. Întâi s-a mirat, apoi a început să se agite. Mă privea cum mănânc, saliva îi luneca de-a lungul bărbii şi întindea mâna, rugător, spre cea de-a doua farfurie. I-am făcut un semn liniştitor şi i-am expediat-o prin tubul de evacuare de sub geam. A tresărit când farfuria a căzut şi, după o scurtă ezitare, a mirosit mâncarea. Ochii lui blânzi, ochii unui câine mângâiat, îmi cerură aprobarea să mănânce. O singură clipă dură această expresie; foamea era mai puternică. Începu să înfulece…

Poftă bună, Belami! i-am strigat şi el tresări, apoi mă privi în timp ce repetam urarea. Înţelesese ceva, dar îşi văzu de mâncare. La sfârşit, încercă iarăşi farfuria cu dinţii şi o zvârli scârbit.

Afară parcă se întâmplă ceva, fiindcă Belami ciulea urechile nervos. Deodată, mârâi scurt şi o luă la fugă. Două minute mai târziu, dispăruse. Şi nu se mai întoarse…

Seara, unchiul Dan şi doctorul Hans, întorşi de la seră, mi-au spus că n-ar strica să încerc să-i câştig prietenia. Dacă reuşesc să-l dresez puţin mai bine decât pe un câine sau delfin, tot ar fi un început. După părerea lor însă, numai foamea îl aduce lângă navă. A fost hrănit de două ori şi va reveni în mod sigur de câte ori nu va găsi altă hrană.

Fii cuminte, fetiţo, şi unchiul Dan m-a ameninţat cu degetul. *Nu cumva să faci prostia să-l laşi să intre în navă. E în stare să vă mănânce. Nu poţi şti niciodată la ce te poţi aştepta de la el.*

Eu nu cred însă că Belami e chiar atât de periculos. Ochii lui spun cu totul altceva despre el. Este el un om sălbăticit, dar e totuşi din acelaşi soi de carne ca şi noi, de om.

Gândul că numai foamea îl aduce încoace mă cam întristează. Mă consolez cu speranţa că îl voi putea dresa, încet-încet, pornind de la hrana ce i-o voi da şi continuând cu învăţarea unor cuvinte în joacă. Doresc foarte mult să-l întorc înapoi la raţiune şi civilizaţie, ca să-l fac egalul meu. Trebuie să redevină om, trebuie. N-o să-mi fie uşor, dar…

8. Obiect de cercetare

11 martie...

De o săptămână, Belami vine în fiecare zi. Am început sa mă înţeleg cu el printr-un întreg sistem de semne şi gesturi, pe care le însoţesc cu fraze simple şi clare. E un elev harnic şi destul de inteligent. Cu ajutorul interfonului, l-am învăţat să pronunţe primele cinci cuvinte. Sunt înciudată că nu vrea sau nu poate învăţa mai multe. Aş vrea să evolueze mai repede, mai spectaculos, dar e nevoie, totuşi, de răbdare. Deocamdată, pronunţă dar cuvintele *foame, sete,* c*ântă, vino, salut.*

A înţeles că l-am botezat Belami, dar nu vrea să-şi pronunţe numele. Mie, mi-a găsit un nume de care nu mi-am dat imediat seama, din şirul de sunete pe care le tot încearcă. Eu sunt AILILA pentru el, pe limba lui. Mereu mă cheamă spre oraş, la căderea serii, cu un stăruitor *vino, Ailila, vino* şi pleacă singur şi mohorât.

Îi place să asculte muzică. Ore în şir, chiar şi pe ploaie, e în stare să stea zgribulit în halatul pufos ce i l-am trimis.

Stă lângă geam cu ochii fixaţi asupra mea, stă ore în şir, ascultă muzica şi mângâie sticla, blând şi trist. Muzica îl vrăjeşte, îi dă un şir de sentimente noi pe care nu şi le înţelege, dar se lasă în voia lor, subjugat. A învăţat să fredoneze, destul de corect, câteva acorduri din piesele corale vechi. Deci, Belami are şi sentimente, şi memorie. De altfel, în alte game, dar le are. Iată un atu serios.

Prin răbdare, cu multe exerciţii, poate îi voi înviora memoria vieţii pe care a dus-o înainte de şocul provocat de cataclism. Poate că procesul e ireversibil şi nu voi reuşi să-i redau vechea memorie. De unde să ştiu eu cum s-au întâmplat lucrurile atunci şi ce a păţit? Pot însă, în mod

sigur, să-i folosesc memoria şi sentimentele pe care le are în stadiul acesta şi să-i formez un nou bagaj de cunoştinţe şi un nou sistem raţional. Rezultatele încep să-mi dea ceva speranţe.

Ieri, mi-a făcut o surpriză. A adus un „cadou”: un cerb proaspăt vânat. Mi l-a întins de câteva ori, încercând să-l împingă prin sticlă. Striga *salut, Ailila, salut!* Numai că mie scena mi-a tăiat foamea pentru toată ziua. Supărat, a mârâit ameninţător, a scos un urlet de atac şi a zvârlit vânatul în geam de l-a mânjit cu sânge. Petele astea m-au călcat pe nervi şi abia după ce am reuşit să le fac să lunece cu ajutorul vibratorului ultrasonic, abia atunci mi-a trecut supărarea.

Belami n-a înţeles ce meşteresc eu şi a mârâit o vreme. Mă asculta cum îi vorbesc şi îl sfătuiesc să se astâmpere. Îi vorbeam cu răbdare şi răspicat, aşa cum li se vorbeşte copiilor ca să nu înveţe cuvinte greşite. M-a ascultat, apoi mi-a spus poruncitor *cântă, cântă* şi a început să sfâşie carnea cerbului. M-am ascuns în camera mea să nu asist la aşa ceva.

După ce am moţăit două ore, m-am întors în camera de comandă ca să văd ce-i cu el. Dispăruse cu cadoul lui cu tot. Degeaba l-am căutat cu telemetrul.

Seara, unchiul Dan a găsit întâmplarea drept o *experienţă foarte promiţătoare.* Faptul că Belami s-a gândit să-mi aducă în dar mâncare este o dovadă certă a unui ataşament elementar, a unei afecţiuni clare.

De bucurie m-am şi repezit să-i cer permisiunea de a ieşi mâine, împreună cu dânşii sau chiar singură, pentru a vizita culcuşul lui Belami ca să i-l îmbunătăţim cu ce se poate. Sau, mai bine, să-i facem un cort în faţa navei, dacă ei nu vor să-l las în navă.

Mai bine tăceam! Mi-a făcut o morală deosebit de aspră. Norocul meu că doctorul Hans a sugerat o soluţie de compromis şi l-a mai potolit. Doctorul a propus ca eu să

continui „dresarea” lui Belami, dar fără să ies şi fără să-l aduc în navă. Părerea lui este că ar fi foarte util să-l observ cu atenţie, să-i deschid o fişă de studiu asupra comportamentului, dar şi asupra tuturor mijloacelor de influenţă pe care le experimentez asupra lui.

S-ar putea, a adăugat el râzând, *să fie vorba până aici de o simplă atracţie sexuală, nu de un „dresaj” reuşit.*

M-am făcut roşie ca focul. Tanti Ada însă a turnat gaz pe foc şi a schimbat sensul discuţiei. Pur şi simplu m-a întrebat dacă nu cumva vreau să mă căsătoresc cu individul sălbatic. Apoi a început să fie foarte rea. În timp ce îmi vorbea, mă privea cu ochii micşoraţi de parcă ar fi devenit mioapă.

Dacă ţi-a venit vremea, te poţi mărita cu doctorul. Nu-ţi place că e prea bătrân? Hm. Atunci, dacă eşti răbdătoare ca o bucată de lemn, îl poţi aştepta pe Adam al meu până creşte suficient pentru afacerea asta. Da, fetiţo, poţi spera liniştită că Adam se va îndrăgosti numai de o domnişoară bătrână şi răbdătoare ca o bucată de lemn. Pentru că aceste femei sunt cele mai utile la casa omului, nu-i aşa? Dar s-ar putea să fiarbă dracii în tine ceva mai devreme decât într-o bucată de lemn. Hm, parcă mai poţi şti? Ce mai, eşti aşa de roşie la faţă că e dar: vrei să te măriţi cu canibalul. Dar ia spune, ce fel de copii vrei să faci cu el: maimuţoi sau maimuţici?

Am plecat repede în cabina mea. Să n-o mai aud. Să pot plânge. Să nu mai văd şi să nu mai aud nimic. Răutatea vorbelor mă mai usturǎ şi acum. Meritam eu să fiu batjocorită? Şi chiar aşa? Şi, de cine? Aşa ceva te face să te simţi goală şi murdară, foarte murdară. De ce a trebuit să aud eu toate astea? De ce nu am voie să ripostez?

După toate astea, am avut o noapte îngrozitoare. Bine că a trecut. Toată ziua am fost obosită, dar l-am aşteptat pe Belami, iar el nu s-a întors. Amorţită cum eram, ziua a trecut mai uşor decât noaptea. Vorbele pe care mi le-a spus

tanti Ada parcă mai huiesc şi acum în urechi. În timpul zilei, m-a mai provocat o dată. Nu i-am răspuns şi s-a enervat.

Eşti o proastă! mi-a strigat. *Vei sfârşi prost. Semeni la fire cu părinţii tăi: eşti încăpăţânată şi impulsivă. Da, caracterul i-a ucis, caracterul. Nu cumva să-ţi faci vise frumoase despre ei. Nu au fost niciodată nişte eroi. Nu s-au sacrificat pentru mine, nici pentru altcineva. Nu au fost nişte eroi, crezi tu. Au fost nişte aiuriţi. Da, caracterul ucide. Eu îţi vreau binele şi tu nu eşti rezonabilă…*

M-am încuiat în camera mea şi am închis interfonul. Vorbele ei sunt ca nişte arici de sârmă ghimpată rostogoliţi prin creierul şi măruntaiele mele. Răutatea ei mă dezarmează, mă îmbolnăveşte. Dacă ar fi fost bărbaţii de faţă, mi-ar fi luat apărarea unui din ei. Dar sunt la seră.

Ce are cu mine? Cred că s-a prostit. Altfel nu ar fi atât de agresivă şi veninoasă. Belami nu i-a făcut niciun rău, dar îl urăşte. Ar fi în stare să-l dezintegreze, dacă nu i-ar fi interzis unchiul Dan să umble la arme. Norocul lui Belami că doctorul e foarte interesat de *experimentul* meu şi l-a declarat *obiect de cercetare ştiinţifică,* altfel mare plăcere ar avea tanti Ada să-l ucidă.

Mâine trebuie să mă trezesc devreme. Să nu mă aştepte degeaba. Presimt că vom fi buni prieteni. Sper că nu va ploua şi mâine aşa de urât ca astăzi.

9. Bietul profesor Taifun

12 martie…

L-am aşteptat zadarnic pe Belami. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Bănuiesc că l-a supărat faptul că i-am refuzat darul.

Oare, ne ocoleşte fiindcă are ce mânca? N-aş crede. Dacă eşti sătul eşti ingrat – zicea nu mai ştiu cine. Ingrat? Atunci de ce a adus cerbul încoace? Simţea nevoia să împartă

mâncarea cu mine? Hm, sentimentul sau nevoia asta, sau nu ştiu cum să-i mai zic, e CEVA ce vieţuitoarele nu simt decât pentru puii sau femela lor. Eu nu sunt nici pui, nici femela lui.

Nu-l înţeleg pe Belami. Nu pot să-l numesc om, dar nici animal. Da, e sălbatic, nu mai are raţiune, dar nu a devenit COMPLET animal, nu. Păstrează în el ceva ce animalele nu au şi nu pot ajunge să aibă. Ca să-l înţeleg şi ca să-l ajut trebuie să aştept, trebuie să învăţ ARTA DE A AŞTEPTA şi trebuie să descopăr în mine puterea de a avea răbdare.

Seara de astăzi a însemnat şi o mare surpriză. Unchiul Dan şi doctorul Hans s-au întors de la seră cu un prizonier. După un stagiu în holul de decontaminare, i-au făcut un duş ultrasonic şi l-au adus în navă. De uimire, nici nu am ştiut ce să mai zic.

Prizonierul e un bărbat de vreo cincizeci de ani, plin de răni şi murdărie, o umbră de om. Unchiul Dan a recunoscut în el pe fostul său lector de la catedra de culturi subacvatice, cunoscutul profesor doctor inginer V. Vitan, poreclit de studenţi profesorul Taifun, deoarece intra întotdeauna la cursuri zbârlit de parcă ar fi traversat un tunel aerodinamic împotriva curentului. Omul acesta, în urmă cu două decenii, era considerat un geniu: obţinuse nişte hibrizi de înaltă productivitate, în culturile subacvatice supraetajate; dintr-o algă încrucişată cu grâul, scotea două recolte pe lună. Acum însă, bietul profesor arăta jalnic. După ce l-am tuns, ras şi îmbăiat, i-am pansat rănile şi l-am îmbrăcat, profesorul a început să arate a om. Totuşi, doctorul i-a legat mâinile.

Nu văzuserăm niciodată un om ajuns în halul ăsta. Se vedea că luptase din greu pentru a supravieţui, dar organismul său şubred nu se adaptase noilor condiţii aspre de viaţă. Încheieturile îi erau umflate de reumatism, picioarele pline de noduli varicoşi; nenumărate cicatrici lăsate de muşcături, gheare şi tăieturi, îi tatuau pielea

vineţie, ce-i atârna pe oasele subţiri şi descărnate ca o zdreanţă. În ochii cenuşii de hepatic, abia mai pâlpâia viaţa.

Părea un animal în pragul unei agonii urâte. Nu înţelegea ce i se întâmplă şi nu avea putere să protesteze. Scâncea slab, abandonat, stins.

După ce s-a certat cu tanti Ada, unchiul a golit camera ce aparţinuse tatălui meu, a montat acolo o cuşcă şi l-a mutat pe profesor. I-am preparat o cină dietetică uşoară, în care am adăugat un somnifer, nişte antibiotice şi stimulente hepatice. L-a hrănit unchiul, ca pe un copil. Profesorul era complet vlăguit. După ce a adormit, tanti Ada a venit să controleze încuietoarea cuştii şi a insistat să-i legăm şi picioarele.

La cină, nu am prea mâncat. Unchiul Dan ne povesti cum l-au găsit pe profesor. Lângă un râu, omul se prăbuşise istovit de goană. O ceată de pisici sălbatice se pregăteau să-l atace.

Am gonit pisicile şi l-am luat în vehicul. Ne gândeam să-l pansăm., să-i dăm ceva de mâncare şi să-l abandonăm într-o casă din oraş. Pe drum, l-am recunoscut şi doctorul Hans a fost de acord să-l aducem încoace. De fapt, are nevoie de îngrijire de durată. Singur, s-ar fi prăpădit.

Tanti Ada era de părere că nu e cazul să exagerăm cu diferite gesturi filantropice costisitoare şi chiar primejdioase. Admitea o excepţie numai pentru că îl cunoscuse şi ea pe Taifun, pe vremea când era studentă. Dar dacă ar fi să-i adunăm pe toţi cunoscuţii sălbăticiţi, ajungem repede la fel cu ei. Doctorul o întrerupse ca să-mi vorbească.

N-o să fie mare bătaie de cap cu profesorul. Mai ales că ţi-l încredinţăm ţie, domnişoară. Te vei specializa în „dresură” de oameni sălbatici. Dar să ştii că îţi vom mai da şi altceva de lucru. Va trebui să luăm legătura cu toate navele care intenţionează să se întoarcă pe Pământ. Toţi cei plecaţi trebuie să afle ce s-a întâmplat pe aici. Vei fi

foarte ocupată...

Pot să mă ocup şi eu de staţie! sări tanti Ada cu nasul ei ascuţit ridicat semeţ şi agresiv spre noi. *Fetiţa asta prostuţă, de dragul canibalilor, e în stare să lase baltă staţia şi să ne pună în pericol...*

Am o idee, propuse doctorul Hans pe un ton împăciuitor. *Ce-ar fi să lucraţi în două schimburi? Astfel, dumneata te vei ocupa şi de copil, că doar are nevoie de mămica lui. Iar domnişoara, în timpul liber, se poate dedica dresării sau redresării lui Belami şi Taifun.*

Şi aşa a rămas.

Mi-e ciudă pe Belami că nu a revenit.

10. Dor de ducă

21 martie...

Uf! Am aşa demult de lucru că nu mai ştiu unde mi-e capul!

După calendar, azi e prima zi de primăvară. Primul echinox pe care îl petrec pe Pământ. Nu am timp să mă bucur de ziua asta, după obiceiurile vechi. Nici vremea de afară nu prea e primăvăratecă, şi-mi pare rău. Aş fi vrut să văd flori şi iarbă. Aş fi vrut să ies. Aş fi vrut.

Din cauza oboselii, îmi joacă literele în faţa ochilor şi, deseori, se învălmăşesc aidoma unui roi de musculiţe izgonite de cineva.

Sunt de serviciu la staţie între orele zero şi şase dimineaţa, apoi de la prânz până la orele optsprezece. De dormit, dorm dimineaţa cam trei-patru ore. Seara, adeseori, nici nu poate fi vorba de somn, mai ales când vin bărbaţii de la seră. Vin mereu cu noutăţi şi întâmplări din lumea de afară pe care vreau să le aud, măcar să le aud, că de ieşit nu-i pot convinge să mă lase şi pe mine.

În zilele când ei lipsesc, tot nu pot să mă odihnesc. Mereu

se iveşte câte o treabă de mi se duce odihna de râpă. Ba tanti Ada nu se simte bine (şi o bănuiesc de prefăcătorie), ba micuţul Belmondo are necazuri cu digestia, ba profesorul Taifun are febră sau crize nervoase şi ce crize! Sunt ocupată până peste cap, dar trebuie să am răbdare cu toată lumea. Oboseala mea nu contează. De vreo două ori am adormit cu staţia deschisă.

Am stabilit legătura cu primii oameni, cei de pe nava *Vegas-312-N-9-d.* M-a bucurat mult vestea că ei urmează să sosească peste câteva săptămâni. La bordul navei se află trei familii. Fiecare familie are câte patru copii născuţi în spaţiu, ca mine. Din aceşti doisprezece copii, opt sunt fete! Trei fete s-au şi măritat, iar două au şi născut câte un băieţel. Nu şi-au pierdut vremea. Au plecat şase suflete şi se întorc douăzeci!

Misiunea lor a plecat în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Au rezerve suficiente de alimente, dar i-a intrigat îndelungata tăcere a staţiilor de comunicaţie de pe planeta mamă. Misiunea lor era calculată pentru şaptezeci şi cinci de ani, dar şi-au început drumul de întoarcere în urmă cu şapte ani. Ne-au dat o listă cu alte cinci nave care trebuia să fi sosit aici în urmă cu trei sau patru ani. Pe listă era şi nava doctorului Hans. Se pare, însă, că el e singurul supravieţuitor alături de noi. N-aveau de unde să ştie de cataclism, au ieşit şi…

Membrii celor trei familii, Sadan, Diamond şi Vişneac mi s-au părut foarte simpatici. Reluăm legătura de două ori pe zi. Sunt foarte optimişti. Situaţia de pe planetă nu-i sperie. Au fel de fel de idei pentru salvarea speciei umane. Sunt foarte aiuriţi şi fac spirite uneori cam pipărate. Peste câteva zile, sper să stabilim şi un contact prin video. E un lux, deoarece nu stăm grozav cu centrala şi rezervele de energie. Comunicaţiile video pe bază de particule de sintoni consumă mult. Dar sunt nerăbdătoare să le văd feţele. Şi să-i privesc în ochi. Să ne privim în ochi. Noi, oamenii cu

raţiunea intactă, încă intactă. Încă!

Sănătatea profesorului Taifun evoluează în general bine. Cu excepţia unor crize de isterie care îl apucă din senin. Rănile i s-au cicatrizat, furunculoza a cedat, iar negii au fost cauterizaţi de doctorul Hans. Încet, profesorul a prins puţină culoare şi carne, dar cu ficatul încă nu stă destul de bine. Am impresia că, neputincios cum este, s-a hrănit numai cu carne de mortăciuni şi asta i-a şubrezit ficatul, îl hrănesc cu multe vegetale şi sper că o să-şi revină. Până la venirea verii se vindecă el precis şi, pe urmă, tanti Ada zice să-i dăm drumul. Peste vară are să mănânce fructe şi legume sălbatice, şi are să trăiască. La venirea iernii însă, nu mai ştiu ce va fi cu el, acolo, afară. Mi-e tare milă de el. Încerc să-l distrez, să-l învăţ câte un cuvânt, dar îi sunt indiferentă şi nici videocasetele nu-l interesează: le priveşte plictisit, cu o expresie de totală indiferenţă. El, care era un savant celebru! Bietul profesor Taifun, ce a ajuns.

Belami are multă bunăvoinţă, cu toate că e plin de capricii şi gesturi neprevăzute. Pot spune că e chiar inteligent şi trebuie doar educat pentru ca să-l scoatem din sălbăticie. A mai învăţat câteva cuvinte. Uneori, simt o adevărată bucurie când îl văd dincolo de geam şi îl mai şi aud prin difuzor. Când e flămând, spune răspicat *foame.* Când e foarte flămând îmi cere *mâncare* şi când îi trimit farfuria cu mâncare prin tub, o ridică şi, ca să-mi arate mulţumirea lui, îmi spune foarte mândru *mâncare.* Apoi înfulecă de zor.

Ştie din ce în ce mai multe cuvinte. Mă bucură progresele lui. Mă supără faptul că preferă cuvintele scurte şi simple, iar pe celelalte le evită. Nu vrea să le repete, nu vrea să memoreze decât ceea ce îi trezeşte un interes vital, direct sau special. Am nevoie de multă răbdare cu el. E capricios, copilăros şi încăpăţânat. Când reuşeşte să mă irite… zburdă fericit! E cam pezevenghi, câteodată.

Uneori, când aude ceva, îmi atrage atenţia: duce mâna la

ureche şi îmi spune *ureche,* apoi lipeşte indexul de geam de parcă ar vrea să-mi împungă pieptul şi şopteşte prevăzător: *ureche, Ailila*, *ureche.* Dacă zgomotul vine de la vreo vieţuitoare, se ascunde lângă una din protuberanţele navei, înarmat cu ce-i vine la îndemână şi pândeşte. Auzul i-a devenit foarte fin: percepe până şi mersul unei pisici, la o distanţă bunicică. S-a adaptat de copil acestei vieţi.

Ieri, în timp ce moţăia sătul, a tresărit şi a ţâşnit ca un ogar, peste câmp, ca să înhaţe o pisică rătăcită la vreo cincizeci de metri de navă. Mi-a adus-o de ceafă, mi-a arătat-o şi eu i-am spus o *pisică, tu ai o pisică.* N-a vrut să repete decât *pisică.* Nu vrea să folosească articolul nehotărât *un, o,* şi nu înţeleg de ce.

Niciun alt sălbatic nu s-a rătăcit prin apropierea navei ca să ne tulbure conversaţiile. Oare nu cumva îl aud şi îl evită? Posibil. Dar poate să fie şi altceva la mijloc. N-am de unde să ştiu.

Trebuie să încep să-l învăţ şi alte cuvinte; cu verbele auxiliare să compunem fraze fără gesturi şi mimică. Nu-i plac verbele pentru că acţiunile şi le exprimă prin gesturi şi sentimentele prin strâmbături. Câteodată, foloseşte şi unele sunete dezarticulate. În plus, uneori se apucă să modifice unele cuvinte după bunul lui plac. Cel mai des, le scurtează. De exemplu nu vrea să spună *cosmonavă,* ci numai *navă,* dar asta facem şi noi, adeseori. Uneori se lipeşte de geam cu braţele desfăcute, de parcă ar îmbrăţişa pe cineva şi chiuie *nava, Ailila, nava.* Adică îmbrăţişează nava mea.

Serile, când pleacă, mă apucă un aprig dor de ducă. Înainte de a pleca, Belami îmi spune câte un *salut* politicos, apoi, minute în şir, îmi repetă *vino, Ailila, vino oraş,* cu degetul întins spre oraş. Face fel de fel de mutre caraghioase, se dă de-a tumba – ca să-mi câştige simpatia şi încrederea, ca să-l urmez. E copilăros şi adeseori de-a dreptul fermecător. Cu greu mă abţin să nu îmbrac un

costum de protecţie, ca să-l urmez, ca să zburdăm împreună acolo, afară. Într-o zi am impresia că am să-mi iau câmpii. Mă simt, prea des, prizonieră.

Vreau să văd oraşul. Nu am văzut oraşe decât în videocasete. Unchiul Dan mi-a ţinut lungi discursuri împotriva dorinţei mele. Mi-a descris oraşul sălbăticit în cele mai sumbre culori. Am impresia că exagerează puţin, ca să mă îngrozească şi să mă astâmpere. Ştiu că o escapadă prezintă riscuri, dar când aş întâlni un grup ameninţător, aş folosi propulsorul portativ şi, cu un cartuş de decolare, aş zbura de sub nasul lor. Nu sunt eu chiar aşa de prostuţă şi neajutorată, ca să mă las atacată de sălbatici. Vizez, din ce în ce mai des, o escapadă.

Unchiul Dan şi doctorul Hans încep să fie mulţumiţi de munca lor. Sera e gata, funcţionează toate instalaţiile şi, curând, vom avea prima recoltă. Au însămânţat şi un hectar de pământ în apropiere de seră, cu diferite legume şi zarzavaturi. Ei speră că recolta ce o vor obţine de pe această parcelă nu va mai fi contaminată de modificările câmpului magnetic şi că plantele nu vor influenţa informaţiile din celulele creierului uman. Recolta e aşteptată cu nerăbdare, dar cine va avea curaj s-o guste? Până la venirea verii, nu avem posibilitatea de a studia structura principalelor plante, ca să ne dăm seama de influenţele ce le-au suferit şi de modificările apărute. Doctorul Hans a remarcat un fapt care ne dă de gândit: unii copaci scot sunete deosebit de puternice. Întotdeauna, plantele au avut reacţii emoţionale şi ele scot sunete, care însă nu se pot detecta cu ajutorul unor înregistrări mult amplificate. De ce oare, acum, doctorul le-a auzit fără amplificatoare?

Unchiul Dan are o colecţie întreagă de înregistrări amplificate pe care, adeseori, încă din copilărie, le-am ascultat cu plăcere. După povestea cu copacii doctorului, am scos din arhivă înregistrările aproape uitate şi le-am

ascultat. Concertul plantelor, ca să zic aşa, mi-a lăsat noi şi puternice emoţii. Nu se învechesc niciodată.

Sunetele pe care le scoate un copac tăiat, sunt neînchipuit de sfâşietoare. Ore în şir după ce a fost tăiat, copacul continuă să geamă şi să urle cutremurător, ca o fiară în agonie prelungită. Trunchiul răguşeşte din ce în ce mai tare. Dar viaţa lemnului nu se opreşte nici după fasonare. Doar sunetele devin din ce în ce mai joase, mai amorţite, covârşite de o nesfârşită resemnare. Buturuga, în schimb, îşi conteneşte vaietul abia când rădăcinile i-au putrezit de tot.

Unele plante scot sunete atât de melodioase, încât pot concura o orchestră simfonică. Astfel, grâul copt se leagănă într-o melodie ce pare a fi o măsură graţioasă cântată de zece naiuri şi un violoncel. Pe vânt puternic, auzi un zdrăngănit care îţi poate aminti de o orchestră de balalaici, în care nişte începători au atacat un cazacioc. Firele de pătrunjel amintesc de un grup de harfe. Varza, când e înfoiată şi gata de cules, cântă un fel de marşuri zgomotoase în care domină tromboane agresive. Merele coapte, înainte de a cădea, chiuie ca nişte văcari din Texas. Cireşele cântă un fel de colinde nemţeşti, cu solo de violoncel, copios acompaniate de trianglu şi clopoţei. Nu am să uit niciodată cel mai uluitor concert de orgă pe care l-am auzit printre aceste înregistrări. Pentru nimic în lume nu voiam să-l cred pe unchiul Dan care, surâzător, îmi explica că nu e vorba de orgă. Nu uit niciodată scena asta. Cu toate că eram un copil pe atunci. Ani în şir, după aceea, când auzeam un concert de orgă, spuneam că e vorba de un lan de porumb. Când am ascultat din nou înregistrarea lanului de porumb am rămas iarăşi cu impresia că la mijloc se ascunde o vrăjitorie. Adevărată orgă. Dacă nu aş fi fost frântă de oboseală, aş mai fi ales multe înregistrări, ca să le ascult. Am adormit cu ele şi visul meu a fost plin de lumea sentimentelor pe care vegetaţia le exprimă în cele mai sur

prinzătoare game melodice, într-o luxuriantă orchestraţie. Nu ştiu când s-a oprit înregistrarea. Dar visul meu a fost o plimbare într-un alt tărâm. Ieşiserăm din sufletul meu şi aveam o mie de alte suflete, în mine.

E de neînţeles cum a putut doctorul să audă copacii fără niciun mijloc tehnic de amplificare. Ceva trebuie să se fi întâmplat. Unchiul Dan e de părere că este un semn că şi plantele au fost serios afectate. Copacii auziţi de doctor au suferit modificări, probabil la nivelul fibrelor care au devenit mai dense, mai puternic tensionate. Nu se exclude nici posibilitatea gravă a unor modificări în structura celulelor. Dar parcă putem şti noi ce s-a întâmplat? Vedem numai ravagiile care sunt în jurul nostru. Multe ne rămân necunoscute.

Şi totuşi, am să ies într-o zi. Da, e periculos, dar riscurile nu trebuie exagerate. Voi şti să fiu prudentă. Mă simt prea prizonieră… Şi, din cauza asta, îmi pierd respectul faţă de mine. Ies eu de aici, cumva.

11. Greieri, greieri, milioane de greieri

3 aprilie…

Belami a fost grav rănit. Mă mir că a reuşit să ajungă până la noi, după cantitatea de sânge pe care a pierdut-o. O fi având şapte vieţi, ca pisicile. Nu am văzut în viaţa mea un om în halul ăsta.

De cinci zile îl îngrijesc. Delirează şi febra nu vrea să-i scadă. E plin de zgârieturi şi muşcături de pisici. Probabil, a fost atacat de o haită întreagă. Cum le-a răzbit sau cum a fugit de ele, nu-mi dau seama. Ceea ce îi agravează situaţia, este suprafaţa mare a zgârieturilor: pieptul, spatele, umerii, şoldurile, îi sunt complet brăzdate. Se pare că au sărit asupra lui dintr-un copac sau de pe un acoperiş.

Din fericire, niciuna din pisici nu a reuşit să-i muşte gâtul sau vreo arteră.

A sosit în zori, a căzut sub geam şi n-a scos niciun sunet. Unchiul Dan şi doctorul Hans, tocmai se pregăteau să plece. M-au boscorodit, dar l-au adus în navă fiindcă le-am făcut un scandal monstru şi i-am ameninţat că dacă nu-l aduc înăuntru, ies afară. Dar după ce i-am dezinfectat rănile, l-am pansat şi i-am administrat nişte medicamente, l-au imobilizat cu legături la mâini şi la picioare, ambele fixate de pat cu câte un lanţ subţire. Prea multe precauţii incomode faţă de un bolnav inconştient. Dacă ei vor asta, ce să le fac?

În locul halatului sfâşiat, după ce l-am spălat, l-am vârât cu chiu şi vai într-o pijama albastră, rămasă de la tata, care îi vine perfect. I-am tuns barba şi i-am tăiat unghiile. Părul i l-am cruţat. Nu mă puteam hotărî să intru cu foarfecele în el. I l-am împletit şi i l-am adunat într-un coc pe creştet, ca la samuraii japonezi din stampele de acum o mie de ani, fără să-l şi tund deasupra frunţii. Îi stă foarte bine aşa, acestui samurai blond, *samuraiul pisicilor* – cum l-a botezat doctorul. Dacă nu erau însă pisicile, nu intra Belami în mica noastră familie.

Doctorul Hans mi-a spus că pisicile s-au înmulţit enorm şi haitele sau hoardele lor sunt deosebit de agresive. Vânează orice vietate. Chiar şi animale mai mari, nu numai oameni sau lupi singuratici. Atacă în puhoi. Nimic nu le scapă. În urma lor, rămân doar oase. Şi când mă gândesc că videocasetele din arhiva noastră îmi prezentaseră pisicile drept nişte vietăţi docile, domestice, leneşe, alintate, simpatice…

În timpul delirului, Belami mi-a strigat numele de câteva ori. Am fost mândră când am descoperit că pronunţă unele cuvinte învăţate de mine, alături de alte sunete pe care am încercat zadarnic să le ghicesc. De câteva ori, a strigat foarte clar: *pisică, Ailila, pisică, pisică!* Sunt convinsă că

pisicile l-au atacat şi că el, în această împrejurare, s-a gândit să mă prevină iar acum, în delirul său, mai e îngrijorat pentru mine. Mă bucur că îi sunt atât de apropiată şi sunt nerăbdătoare să-l însănătoşesc. Îmi doresc să mă viseze tot timpul şi, cu toate că asta e o copilărie, îi pun bucăţile muzicale pe care am observat mai demult că le preferă. Muzica îi luminează faţa şi-i ameliorează delirul. Când mă uit la el, am convingerea că îl cutreieră un vis plăcut, un vis a cărui eroină sunt eu. Doamne, ce prostii îmi trec prin cap!

Tanti Ada n-a vrut să-l vadă şi bombăne mereu că *risipim mâncarea pentru canibali.* Cred că i-a pus un gând rău. Voi fi atentă. Pentru orice eventualitate, cheia de la camera lui e în buzunarul meu.

S-a mai întâmplat ceva în zilele acestea. Ocupată cum am fost, nu prea am fost consecventă cu însemnările mele zilnice.

Ieri după amiază am stabilit prima legătură video cu cei de pe *Vegas 312-N-9-d.* I-am văzut pe toţi şi, pe rând, ne-am zâmbit şi am schimbat câteva cuvinte. O legătură video e un lux, dar zău că merita.

Clara Diamond, cu care mă împrieteniserăm deja de-a lungul unor conversaţii din zilele trecute, arată cu totul altfel decât mi-o închipuiam. E o fetiţă cu cozile scurte şi ţepene ca nişte cornițe de berbec, roşcovană şi plină de pistrui.

Am 2 317 bucăţi pistrui! a ţinut Clara să-mi precizeze. *Cu 204 mai puţini decât săptămâna trecută. Poate scap de ei în cursul anului. Dacă s-ar menţine ritmul ăsta, nu-i aşa că aş scăpa?*

I-am răspuns că are toate şansele să scape. Ca s-o încurajez.

Tatăl ei, pare un om ursuz şi înrăit, dar când începe să-ţi vorbească, mori de râs. El şi Clara, cred că sunt un adevărat spectacol de inteligenţă acidă şi umor. Sunt

nerăbdătoare să-i întâlnesc. După calculele lor, se pare că vor sosi pe 23 mai, seara.

Toţi sunt foarte simpatici. Mi l-au prezentat şi pe noul născut, care e mult mai voinic decât Belmondo al nostru. Acum, au ajuns la o populaţie de douăzeci şi unu de suflete şi tocmai sărbătoreau evenimentul. Ce hărmălaie era în sufrageria lor! Nu puteai duce o discuţie fără întreruperi, exclamaţii, epitete, hohote de râs. Din cauza asta, n-am putut să le memorez numele la toţi. Ce bandă caraghioasă şi simpatică! M-au zăpăcit în aşa hal, încât nu am reuşit să înţeleg ce tot voiau să-mi explice, halandala, despre nişte legături pe care le-ar fi stabilit cu alte nave.

În tura următoare, de la orele zero până dimineaţa, am luat legătura cu Clara şi fiindcă toată lumea dormea, am putut conversa nestingherite. Bineînţeles, fără sistemul video.

Astfel, am aflat că zona prin care trece acum nava lor, le-a permis să ia legătura cu alte opt misiuni spaţiale. Cu excepţia supernavei *Matene 501-G-73-H,* toate echipajele cu care au discutat sunt hotărâte să-şi întrerupă misiunea şi să vină încoace. Cu toţii au aceleaşi gânduri: să asigurăm supravieţuirea oamenilor sălbăticiţi şi să căutăm mijloace pentru refacerea memoriei lor sau, în cel mai rău caz, să punem la punct grabnica lor reeducare psihică. Faptul că oamenii sunt în pericol de dispariţie i-a afectat pe toţi. Cataclismul, spun unii, era previzibil şi, de aceea, sunt furioşi că nu s-au luat măsuri de protecţie împotriva urmărilor modificării sensului liniilor de forţă din câmpul magnetic. S-a plătit astfel, mai tragic ca oricând, lipsa de prevedere şi comoditatea. Cum s-au petrecut lucrurile însă, nu ştie nimeni. Cândva poate, se va şti.

Tot de la Clara am aflat de ce misiunea *Matene* a hotărât să nu se întoarcă, deocamdată. Echipajul lor de peste două mii de persoane a debarcat pe o planetă populată de fiinţe raţionale ce seamănă cu greierii de pe Pământ. În felul

acesta, se pare că s-au împlinit previziunile despre *OMULEŢII VERZI* asupra cărora, în urmă cu secole, s-au lansat atâtea supoziţii şi anecdote. Planeta lor a fost botezată tot *Matene,* dar nu se ştie ce nume îi dau greierii. Pentru că ei nu vorbesc şi nu dau nume lucrurilor, aşa cum o facem noi, în felul nostru. Ei comunică altfel şi noi nu putem să înţelegem ce informaţii îşi transmit; putem doar bănui că sistemul lor seamănă cu ceea ce noi numim telepatie. Din păcate nici Clara, nici eu, nu prea avem cunoştinţele necesare de parapsihologie ca să-i înţelegem pe greierii ăştia, ca să ne explicăm cum de au reuşit cei de pe *Matene* să „converseze” cu ei. Se pare însă că greierii, în unele privinţe, sunt mai evoluaţi ca noi, dar în ceea ce priveşte tehnologia nu au ajuns la performanţele noastre. Probabil că nici nu i-a interesat, la felul lor de a fi. Noi însă, cu felul nostru de viaţă, am avut nevoie să producem şi să consumăm altceva, altfel.

Auzi, tu’, dragă! se entuziasma Clara. *Asta nu e totul. Au reuşit ceva nemaipomenit! Aproape au desfiinţat moartea! Adică moartea psihică a individului. La ei, moartea fizică e un accident care nu dezintegrează raţiunea.*

Asta-i prea de tot! (Credeam că glumeşte. Dar era foarte serioasă. *Zău, Clara, e ceva imposibil. Dacă a murit trupul, moare şi sufletul.*

La ei nu. La ei, individul SE MUTĂ: într-o piatră, într-un copac sau într-un altfel de vietate. E o performanţă la care noi nu am ajuns. Noi când murim, lăsăm în urma noastră doar scrisori, înregistrări şi obiecte. Ei însă, se mută!

Eh! Poveşti. Izvor pentru foarte frumoase poveşti. Dar atât.

Ascultă, tu vrei să mă faci mincinoasă?

Iartă-mă, dar eu nu înţeleg mutarea asta. Mi se pare imposibilă.

Ei bine, uite că lor le-a reuşit. E la mijloc o chichiţă pe care noi nu am găsit-o, dar lor, pe planeta aia, le-a reuşit.

Dacă ne împrietenim cu ei, o să învăţăm şi noi şmecheria asta cu mutarea. În orice caz, se pare că greierii ne simpatizează.

Eu prefer să rămân sceptică. Mi-e greu să cred că materialul din care suntem construiţi, ne-ar permite şi nouă performanţa cu mutarea.

Totuşi, am zăbovit îndelung asupra acestei perspective şi am speculat cele mai năstruşnice variante pe care ni le putea oferi fantezia. Cum nimeni din familiile noastre nu era treaz la ora aceea, am putut conversa în voie.

Apoi, am discutat despre Belami. I-am vorbit despre progresele pe care le-a realizat, despre pisicile care l-au atacat, despre starea sănătăţii sale şi despre speranţele pe care mi ie pun în posibilitatea de a-l reeduca. Bineînţeles, nu i-am vorbit despre insuccesele înregistrate cu bătrânul profesor Taifun care e prea senil şi sclerozat ca să mai poţi reuşi mare lucru cu el.

A cerut să-l vadă pe Belami şi i-am satisfăcut dorinţa. Am conectat sistemul video la camera lui şi m-am dus să-i fac injecţia. Cu această ocazie, i-am vârât şi două pastile fortifiante în gură. Era tot inconştient şi, după ce le-a înghiţit mecanic, a icnit, pleoapele i-au tremurat şi a încercat să spună ceva, dar şi-a mişcat numai buzele, fără să scoată nici un sunet. Tot timpul am fost atentă să nu i se vadă legăturile de ia mâini şi glezne.

M-am întors la pupitrul de comandă şi, repede, am deconectat sistemul video. Mi-era ruşine pentru risipa de energie pe care mi-o îngăduiserăm, numai ca să i-l arăt pe Belami.

Tu, dragă, dar e grozav! îmi întrerupse gândurile. Vocea Clarei şi, în ciuda spaţiului ce ne despărţea, i-am simţit emoţia deosebit, de puternică. *Un exemplar splendid. Zău că te invidiez! Am să te rog să mi-l împrumuţi şi mie, când sosim.*

Am avut un şoc. Detest trivialitatea care, se pare că e în

floare pe nava lor. Poate din cauză că sunt aşa de mulţi, într-o lume închisă. Totdeauna, trivialitatea a fost o armă de efect pentru cei ce o foloseau fără scrupule, ca să-şi impună micile interese. Oare ce se întâmplă pe alte nave, cu personal mai numeros, plecate pe viaţă? N-am de unde să ştiu. Pe nava Clarei, însă, am impresia că e mare debandadă. Toată simpatia mea pentru puştoaica pistruiată, caraghioasă şi neastâmpărată, împreună cu admiraţia ce-i purtam pentru inteligenţa ei precoce şi sprinţară – dispăru. Nu ştiu de unde, în mine răsări un dispreţ rece şi ascuns. Şi nu era amar ca o buruiană rea. Era plăcut ca o piersică aromată, proaspătă, moale şi răcoroasă. Noi suntem mai puţini în colivia asta şi păstrăm în relaţii o anumită demnitate. Vorbim mult mai curat şi decent. Curios, dar dispreţul era plăcut: simţeam că e ceva să ştii că eşti superior cuiva. Foarte mândră de noi, am hotărât să impun o distanţă celor din misiunea lor, o distanţă impusă prin politeţe, discernământ şi calm. Pentru început, nu am vrut să mă supăr pe vorbele ei.

Am pretextat, că sunt obosită şi mi-am luat rămas bun de la Clara. Îmi juraserăm să mă feresc să mai discut prea multe cu ea.

Înainte de a mă culca, după ce tanti Ada a venit bosumflată să preia staţia, l-am mai vizitat pe Belami.

Temperatura îi staţiona la 37 cu 5. Era tot inconştient, dar speram să îşi revină, să mă recunoască, să putem schimba câteva vorbe. L-am întrebat cum se simte. S-a mişcat uşor, de parcă m-ar fi auzit ca prin vis. A încercat să dea din mâini şi lanţul a zornăit. Nu a deschis ochii, dar a început să-şi mişte buzele. În cele din urmă l-am auzit ce bombăne:

Priveşte, Ailila, priveşte...

Ce să privesc? Ce o fi visând? Totuşi, i-am răspuns.

Ce vrei tu, Belami? Ce să privesc?

Clătină din cap, tot cu ochii închişi şi suspină adânc. Tare

aş fi vrut să ştiu ce visează samuraiul blond. Speram că nu pisici.

Eu cred că voi visa greierii de pe planeta Matene. Vor trece câţiva ani buni până vor ajunge la noi. Nu prea îmi dau seama cum, dar sper că şi ei ne-ar putea ajuta să le redăm oamenilor raţiunea. Poate că vom reuşi să salvăm cultura noastră de până acum şi să se dezvolte apoi o civilizaţie care să fie mai bună decât cea dinaintea accidentului cosmic.

Visez greieri, milioane de greieri. Însă vreau să visez, mai ales soluţii posibile. Vreau să visez speranţe. Asta mă va ajuta să suport apăsarea pereţilor acestui univers închis şi, astfel, soarele ce va răsări mâine să nu mi se pară nici ostil, nici vinovat de viitoare tragedii umane. Energia lui întreţine viaţa pe planeta noastră, dar tot ea poate deforma sau distruge firea lucrurilor sau a vieţuitoarelor.. Da, poate, dar eu vreau să nu-mi fie duşman, vreau să fim mai puternici decât el. Cât mai puternici. Ca să ne fie prieten, el, soarele...

Oare ne putem bizui pe ajutorul greierilor? Nu ştiu.

12. Totul continuă

12 aprilie...

Oricât demult aş vrea să fiu consecventă, nu reuşesc! Vreau să-mi notez zilnic toate evenimentele în acest jurnal şi să reflectez asupra lor. Vreau, dar... Nu-mi stă în fire să nu respect şi să nu realizez ceea ce am hotărât. Niciodată nu voi fi atât de absurdă încât să mă apuc de o treabă care îmi depăşeşte puterile. Imposibilul e imposibil şi nu-mi place să-l sfidez cu slabele mele puteri. Să ţii un jurnal nu e ceva imposibil. Dar când ajung în camera mea, oboseala mă doboară. Cad în aşternut frântă. Nici să-mi adun

gândurile nu apuc.

Staţia funcţionează aproape tot timpul şi primim apeluri de la nave risipite prin toate ungherele galaxiei. Toţi vor să ştie ce s-a întâmplat şi ne întreabă dacă nu e cazul să-şi întrerupă misiunea şi să vină îndărăt, la munca de salvare şi reconstrucţie.

Nava noastră e considerată un fel de dispecerat provizoriu. Mă simt foarte încurcată când aud întrebarea: *Aştept aprobarea să-mi întrerup misiunea. Răspunde, PAN 318-H-2-p, ducă aprobi propunerea.*

E o răspundere prea mare să aprobi întreruperea unei misiuni. Unchiul Dan a luat hotărârea să le recomandăm să aştepte până ce vom constitui un dispecerat cu ajutorul oamenilor de pe navele ce urmează să se întoarcă în cursul acestui an.

Pentru a ne simplifica munca, am stabilit câteva programe zilnice de informaţii asupra situaţiei. Totuşi, echipajele vor mai multe amănunte. Oamenii întreabă de rude, prieteni sau colegi, cramponaţi de ideea că ar exista, printre cei dragi lor, supravieţuitori cu raţiunea rămasă intactă, printr-un accident fericit de a cărui imposibilitate nici nu vor să audă. Ba ne mai şi pretind să luăm legătura cu respectivii! Acestora le răspundem sec: *nu avem nicio veste bună pentru dumneavoastră.* Dar ei continuă să insiste: *deocamdată nu aveţi, nu-i aşa că numai deocamdată?* Ce le putem face acestor oameni risipiţi în spaţiu şi claustraţi în nave? Nu le putem spulbera orice şansă de a mai spera. Le dăm un răspuns stereotip *deocamdată nu, deocamdată nu, dar vă vom înştiinţa dacă va fi cazul.* Şi nu e niciodată cazul. Mi se face o milă…

Convorbirile acestea îmi dau senzaţia reală a proporţiilor tragediei care s-a consumat. Neputinţa pe care o simt în faţa ireparabilului şi a durerii celor nevăzuţi, mă umileşte şi mă oboseşte de moarte.

O tragedie inexplicabilă s-a petrecut şi pe nava noastră.

Alaltăieri, profesorul Taifun s-a sinucis în timpul unui film de comedie. E de neînţeles cum a putut să-i treacă ideea aceasta prin creierul său opac. S-a zvârlit cu fruntea în ecran şi a murit pe loc. E un gest inexplicabil, dar adevărat. Profesorul e mort şi nu se mai poate face nimic. Unchiul Dan a fost foarte afectat de sinuciderea profesorului. L-a scos din navă şi l-a dus cu Oul până la marginea mării, unde i-a săpat un mormânt.

Doctorul Hans mi-a povestit că a remarcat câteva cazuri de sinucidere colectivă. Câte un grup întreg, de peste o sută de indivizi, îşi alege o moarte comună, de obicei saltul în gol de pe acoperişul unei clădiri mai înalte sau de pe marginea unei prăpăstii. O dată, a văzut nişte sinucigaşi intrând în mare şi înotând până i-au lăsat puterile. Niciunul nu se întorcea. Se abandonau, pe rând…

Poate nu erau sinucigaşi, doctore! am ripostat eu. *Poate îşi închipuiau că pot ajunge, prin apă, la un ţinut mai bogat în hrană.*

Nu ştiu, fetiţo, şi doctorul clătină din cap întristat. *Atâta putere de judecată nu au. O fi vreun fel de conştiinţă tulbure a stării lor. Pe de altă parte, e de neînţeles cum nimic nu-i opreşte. Parcă li s-ar fi scurtcircuitat instinctul de conservare.*

Moartea profesorului Taifun a bucurat-o numai pe tanti Ada. Mi-a repetat de câteva ori, printre dinţi, că economisim hrană, de parcă n-am avea destulă în containerele pline. O dată, a mormăit că ar fi foarte fericită dacă am scăpa şi de al doilea canibal, că dacă ne risipim proviziile pentru el ne vom sălbătici şi noi curând.

Mereu mi-e teamă să nu mi-l otrăvească şi, de când şi-a venit în fire, l-am învăţat să refuze mâncarea de la oricine în afară de mine Doctorul Hans a crezut că se vor împrieteni dacă îi oferă un pahar cu vin din orez, dar Belami i l-a zvârlit în piept.

Acum, Belami poate umbla, dar nu i s-au vindecat toate

rănile. Câte una întârzie să se cicatrizeze, dar poate să umble fără pansament. I-am scos legăturile şi, sub efectul unui somnifer, l-am transportat în cea de a doua cuşcă montată în cameră. E ceva mai spaţioasă. Oricât a pledat tanti Ada împotriva lui, a rămas hotărât că Belami nu va părăsi nava decât după ce va fi destul de bine învăţat ca să ne ajute. Eu însă nu vreau să mă opresc numai la „dresajul” ăsta simplist. Cred că va redeveni om, la fel ca noi.

Spre deosebire de sărmanul profesor Taifun, a cărui apatie ne descurajase, Belami se arată interesat de filmele ce i le programez. Nu prea le înţelege, dar reacţionează logic la unele secvenţe şi caută să memoreze ceea ce îi trezeşte interesul. Uneori, când ecranul e întunecat, îl aud bombănind, singuratic şi încruntat. Curând mi-am dat seama că încearcă sunetele, repetă silabe sau chiar cuvinte simple pe care le asociază anapoda. Îl cam încurcă verbele.

Se pare că nu face deosebire între moarte şi somn. La moartea profesorului a pronunţat *omul doarme* de mai multe ori, fără să manifeste vreun sentiment. Era o simplă constatare: *omul doarme* şi gata.

Vegetaţia de afară s-a dezlănţuit. Câmpul din jurul navei e plin de buruieni înalte care ascund vederii piesele risipite de furtunile magnetice care s-au potolit de tot.

Zilele trec, plouă, se înseninează, soarele e tot mai puternic şi natura îşi continuă ciclurile, nepăsătoare. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Curând, marea va fi caldă. Curând, se vor coace fructele sălbatice. Totul continuă. Şi eu rămân tot prizonieră în *Pan 318-H12-p.* Lumea de afară nu aparţine decât ochilor mei. Parcă aş fi pe o planetă străină. Deseori, mă întreb: *oare asta e planeta părinţilor mei? oare nu am aterizat pe o altă planetă, într-un alt sistem, din altă galaxie?*

Munca îmi umple toate orele zilei. Adeseori, între gânduri mărunte, apare şi se zbate şi mă chinuie o întrebare obsedantă: OARE, CHIAR NU SE MAI POATE FACE NIMIC?

Nu pot să cred asta. Nu pot!

INTERLUDIU

…Doctorul George simţi o ceaţă pe ochi. Închise caietul şi duse mâna la pleoape. Simţi pe deget arsura unei lacrimi.

Se ridică, ieşi din încăpere şi aprinse lumina din hol. Nava era cufundată în linişte. Doar aerul, mişcat de curentul lent din climatizoare, părea viu. Nava străină, impregnată de urma unor oameni absenţi, i se păru ostilă pentru o clipă. Deschise uşa, aprinse lumina şi îl privi pe doctorul Hans cum doarme, cu gura deschisă, într-un somn buimac. Şovăi şi furia i se stinse. Îi era milă de om şi de oboseala lui. Încet, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Întinse mâna spre comutator şi tresări la auzul unei voci.

Ce naiba, doctore George! se auzi dinspre pat o exclamaţie răguşită.

Scuză-mă. Încurcat, doctorul George se întoarse spre pat.

Arăţi ca dracu! Doctorul se săltă în capul oaselor şi cu ochii umflaţi, clipi nervos apoi căscă lung. Şi *umbli, ăă-ah! — ca o fantomă. Ce ai păţit*?

Nimic, lasă.

Păi, dacă m-ai trezit, dă-i drumul. Haide, curaj, vorbeşte.

Bine, mă rog. Doctorul George îşi propti mâinile în şolduri. *M-a supărat ceva. Acum, mi-a trecut. Iartă-mă. Nu trebuia să te trezesc…*

Te-a supărat? Doctorul Hans căscă încă o dată. *Ceva sau cineva? Suntem singuri, nu avea cine. Hm, ia zi-i: ce fel de CEVA te-a supărat*?

Păi, ştii, am găsit un jurnal intim şi…

Aha! Jurnalul puştoaicei! Unde naiba era? Zăpăcita aia mică mereu îl ascundea şi uita unde îl ascunde. Ei, poftim, l-ai găsit! Bun. Pentru asta meriţi felicitări. Pentru că m-ai trezit însă, nu te felicit. Dar… ce ai?

Aţi minţit-o. Cu toţii. Suntem pe Lostany, nu pe Pământ! De ce aţi minţit?

N-a fost ideea mea. Eu, m-am supus. Eram în

minoritate…

Ce vrei să spui cu asta?

Din caiet lipseşte ceva. Perioada dinainte de aterizare. Nu suflă niciun cuvânt despre tentativa ei de sinucidere.

Tentativă de sinucidere? Doctorul George îşi trecu degetele prin părul încărunţit pretimpuriu. *Chiar că nu scrie nimic.*

Cu doi ani în urmă, când zburau spre casă, Dan şi Ada s-au gândit să facă o haltă pe Lostany. Nu ştiau nimic de cataclism. Câţi n-au ştiut şi câţi n-au păţit-o! Au schimbat cursul fără să-i spună ceva. Când i-a spus Dan, cu două luni înainte de a se apropia, că vrea să predea nişte alimente şi containere pe Lostany, puştoaica a turbat. Credea că vor s-o abandoneze. Voia neapărat să se întoarcă pe Pământ. A făcut o criză şi… Venele. A pierdut sânge mult. O lună a zăcut. După asta. Dan şi Ada au minţit-o că se întorc pe Pământ. Şi pe urmă, când m-au găsit, ne-am înţeles cu toţii să îi spunem adevărul cât mai târziu.

Frumoasă treabă! Dar cum de nu şi-a dat seama că…

Simplu. Doctorul Hans oftă. *Din cauza ecranării, pe Lostany nu se poate recepţiona Pământul. Doar câteva misiuni spaţiale, aflate în interiorul ecranizării – ele, da. Atât. Dan le-a prevenit asupra necesităţii „minciunii”. Iar izolarea asta…*

Am înţeles. Doctorul George se răsuci spre uşă. *Frumoasă minciună!*

Ia stai! Sprinten, doctorul Hans sări din pat şi îl prinse de mânecă în prag. *Ai trăit vreodată pe navele cu echipajul redus? Nu ştii că, uneori, ăştia se cam scrântesc, aşa, un pic? Voi, pe nava voastră, sunteţi vreo şaptezeci. O adevărată colonie! Aveţi măcar un singur suflet bolnav?*

Jurnalul, se apără doctorul George şi îşi eliberă mâneca încetişor din strânsoare, *pare scris de o fiinţă normală. Poate mai tristă decât e voie…*

Da-aa? Cum ai spus? Poate mai tristă decât e voie! E

orfană, domnule! Clar? Psihic invalid! Tatăl ei s-a sinucis. Mama ei a înnebunit şi a murit în chinuri cumplite. Ada, înainte de copilaşul născut aici, a pierdut patru sarcini din cauza eforturilor şi surmenajului. Of, omule! O navă cu echipaj redus e un mic infern. Biata, puştoaică. Pe urmă accidentul cu greierii...

Ce greieri?

Du-te, domnule, şi te culcă! Doctorul Hans dădu din mână a lehamite. *Am să-ţi povestesc mâine totul.* Îl împinse uşurel spre uşă. *Şi nu mai fă pe moralistul cu mine. Am conştiinţa curată şi mor de somn. Iar dacă bunele intenţii sau reproşurile nu-ţi dau pace, întreabă-te doar un lucru: Dacă e nevoie de o minciună ca să salvezi viaţa şi sănătatea cuiva, ce faci? Îi spui adevărul şi îi dai brânci să moară? Sau aştepţi să treacă criza, doctore? E clar? Somn uşor, ţie, omule sănătos!*

Uşa se închise în nasul doctorului George. Îngândurat, se întoarse în cameră şi se culcă. Privi lung caietul, apoi îl deschise...

JURNALUL (II.)

13. Un sărut; ei, şi?

18 aprilie...

Belami ăsta e un mare şmecher! Astăzi, m-a prins lângă cuşcă şi m-a tras spre gratii. Până să mă dezmeticesc, aşa cum încremeniserăm cu tâmplele lipite de barele metalice reci, afurisitul m-a sărutat. M-am smucit din braţele lui şi m-am îndepărtat de cuşcă. Timp de câteva clipe nu mi-am putut regăsi cumpătul, mai ales că mi se ridicase un val de sânge peste ochi. De spaimă? Poate. Buzele lui erau reci şi

răsuflarea îi mirosea a piure de spanac. Mă gândeam că fuseserăm foarte imprudentă: dacă, în loc să mă sărute, ar fi avut chef să mă stranguleze şi să-mi mănânce urechea la desert? Nu ştiam ce atitudine să adopt. Dar el, întinse mâna, rugător.

Ailila, repetăm, aşa, bine. Vino, Ailila, repetăm! Sărutăm. Ailila, sărutăm, sărutare, săruţi, sărut...

Am rămas surprinsă şi el izbucni în hohote de râs. Părea un om cu adevărat raţional care râde de prostia altuia. Era prima dată când vorbea la participiul trecut. De unde învăţase verbul *a săruta* pe care nu-l pronunţaserăm niciodată? Râsul lui mă dezarma. Târziu, m-am gândit să fac legătura între casetele pe care le vede toată ziua de unul singur şi unele progrese pe care a început să le facă.

Înciudată de râsul lui, l-am pedepsit; nu l-am vizitat toată ziua. Ba mai mult, ca să-l învăţ minte, i-am programat numai videocasete educative, din secţia pentru preşcolari, ca să înveţe poeziile *căţeluş cu părul creţ* şi *pisicuţă pis-pis-pis.* Voi fi mult mai atentă la selecţionarea programelor ce i le ofer, ca să nu sar anumite etape necesare pentru învăţarea unui limbaj corect. Domnul Belami, până la verbul a săruta pe care l-a învăţat fiindcă a avut el chef, trebuie să mai înveţe şi multe altele, fie că vrea, fie că nu. Cu mine nu se joacă! — mi-am zis eu, dar apoi mi-a trecut ciuda.

Deci evenimentul zilei este acesta: pentru prima dată în viaţa mea, un bărbat m-a sărutat. Credeam că sărutul e cu totul altceva. Când colo, ce să vezi, nu s-a întâmplat nimic special. M-am înfuriat un pic, mi-am pierdut puţin cumpătul şi gata. Ce mare lucru o fi şi sărutul ăsta? Am întâlnit nişte buze reci şi o răsuflare ce mirosea a spanac.

E uluitor câtă hârtie sau peliculă s-a risipit despre sărutări. Parcă în afacerea asta s-ar ascunde cine ştie ce revelaţii divine. Merită, oare, un fleac ca ăsta, merită atâta risipă de materiale şi energie?

M-a sărutat un bărbat. Ei, şi? Nimic nu s-a schimbat

Totuşi, cred că trebuie să-l împiedic pe Belami să mai aibă idei de felul acesta. Trebuie să-l pedepsesc, ca să-şi dea seama că nu-i permit orice glumă sau orice joc. Mă gândesc că ar fi bine, timp de cinci zile să nu intru la el, ca să uite gestul pe care şi l-a permis. Nu vreau să-i dau voie să fie prea îndrăzneţ. Dacă-i îngădui prea multe, îmi pierd autoritatea şi cine ştie ce idei ar mai putea avea. Ar fi un dezastru, din punct de vedere pedagogic.

În aceste cinci zile, am să-i las mâncarea în timp ce doarme. Nu trebuie să mă vadă, ca să poată uita gestul. Voi fi foarte atentă cu el de acum încolo. Altfel, în loc să-l educ aşa cum trebuie, ar mai putea ieşi cine ştie ce catastrofă din povestea asta. Numai o catastrofă sau vreo avarie în navă ne mai lipseşte!

14. Cândva, desigur, voi înţelege

23 aprilie…

De azi într-o lună, vor sosi cei din misiunea *Vegas 312-N-9-d.* De-ar veni o dată mai repede! Au început să mă calce pe nervi convorbirile cu navele risipite în spaţiu. Mă agasează insistenţa cu care cer veşti. Le răspund pe un ton cât mai optimist: *deocamdată nimic deosebit de semnalat, dacă va fi cazul vă anunţăm noi,* dar nu le ajunge şi mă pisează cu tot felul de sfaturi. Am să-i cedez Clarei munca mea. E mai vorbăreaţă şi mai spirituală. O să-i facă plăcere, precis.

Mâine vom trăi un eveniment însemnat. Cei de pe MATENE vor stabili cu noi o legătură video pentru a experimenta un transport de greieri cu o viteză încă neatinsă de oameni; viteza gândului. Ei numesc asta *transfer psihotronic.* Sper să reuşească. În această acţiune, eu am rolul unui bec care luminează ţinta, într-o tragere pe întuneric – ca să mă exprim mai sintetic. Ne-au transmis

toate instrucţiunile şi, fireşte, ideea mi-a plăcut. Sunt nerăbdătoare în aşteptarea tubului cu cei trei greieri. Mă bucur că voi avea un rol atât de important în realizarea experimentului. Noi habar n-avem de psihotroni, dar se pare că nu asta contează. Sunt curioasă cum am să furnizez eu particolele astea pentru transportul tubului. Iată încă o treabă pe care o putem învăţa de la greieri. Şi câte or mai fi!

Cu Belami am fost dârză. Aşa cum mi-am propus, nu am intrat la el în cameră, dar l-am supravegheat, nevăzută, prin ecranul de control de pe pupitrul de comandă. Am observat că absenţa mea nu prea îi făcea plăcere, ba îl şi deprima. De câteva ori nici nu s-a atins de mâncare. Doar foamea l-a determinat să ciugulească. În silă, câteva fărâmituri. A avut unele reacţii la care nu mă aşteptaserăm şi degeaba i-am programat câteva videocasete distractive, în afara celor educative: a stat cu spatele la ecran.

Nu l-am văzut niciodată atât de trist. Pe lângă mila ce o simţeam, mă şi îngrijora: nu cunosc mecanismul care îi împinge pe sălbatici la sinucidere. Nu am intrat în cameră, dar l-am urmărit cu atenţie. De câteva ori însă, era cât pe-aci să-mi calc hotărârea. Mai ales când l-am surprins cântând o litanie gravă, cu o voce foarte joasă, în care-mi repeta doar numele: de sute de ori Ailila. Fără niciunul din zecile de cuvinte ce le cunoaşte, Ailila şi numai Ailila, fără să-mi lege numele de vreo altă noţiune. Era un bocet deznădăjduit, de parcă m-ar fi închipuit sub forma de umbră nemişcată. Şi ceva nou: plângea!

Alteori, era cuprins de accese de furie atât de violente, încât părea gata să frângă barele de metal sau să sfărâme cuşca. Încerca să smulgă patul din podea, mototolea aşternutul şi, îl izbea cu-pumnii sau îl călca în picioare de parcă s-ar fi răfuit cu o pisică ucisă. Se zvârlea la podea şi încerca să o muşte sau să o zgârie, să-şi sape un drum ca de cârtiţă.

I-am înregistrat crizele, ca să le vadă şi doctorul. Eu una nu am chef să le revăd. El însă le-a găsit interesante: susţine că a descoperit în comportamentul lui Belami o evoluţie semnificativă. E convins că Belami, când încearcă sentimentul de neputinţă sau înfrângere, reacţionează din ce în ce mai raţional. O fi, dar m-au indispus.

Accesele de furie se pare că l-au ferit pe Belami de stări depresive prea profunde: la capătul unei crize, obosit şi asudat, se culca pe podea de parcă ar fi îmbrăţişat-o şi, după ce-mi bolborosea numele, adormea. Un animal nu ar face asta. Belami e un om sălbatic, dar om. Sunt din ce în ce mai convinsă că îl voi putea reeduca.

Nu mi-a fost deloc uşor să-l văd cum suferă din cauza mea. Ar fi un lucru stupid dacă aş încerca să mă înşel şi să mă străduiesc să cred că mai pot fi indiferentă faţă de el, Belami a devenit o parte din viaţa mea şi am trăit, datorită lui, nişte sentimente noi pe care nu pot să le definesc. Belami nu e numai un CINEVA viu care trăieşte în preajma mea. Belami mi-a adus un CEVA necesar şi preţios. Nici un cuvânt nu poate descrie acest CEVA, un CEVA foarte important. Mi-a schimbat şi viaţa, şi gândurile, Poate că şi sufletul.

Mă simt vinovată faţă de el şi datoare să-l compensez pentru aceste cinci zile în care l-am lăsat să se frământe. Mâine, după ce termin experimentul cu cei de pe planeta *Matene,* voi sta mai mult cu Belami. Voi glumi, voi discuta şi, dincolo de gratii, am să-i propun un joc distractiv, unul din jocurile din programele pentru preşcolari care i-a plăcut cel mai mult. Vreau să-l văd fericit.

Şi acum îmi mai stăruie în urechi ecoul bocetului prelung în care îmi cânta numele. Trei note, mereu, aceleaşi, nesfârşite, pline de mii de nuanţe, nesfârşite nuanţe de neînţeles, nuanţe care nu încap în tiparul meschin al cuvintelor.

Câte nu mi-ai spus tu, Belami, tu, sălbaticule, câte lucruri

nu mi-ai spus, câte! Oare ce se petrecea în tine în timp ce-mi strigai numele? Credeai că m-am stins pentru totdeauna? Uite, când îmi aduc aminte, mă cutremur într-un mod ciudat. Să ştii că mori devine un fleac, dacă ai convingerea că cineva, în urma ta, asemeni unui ecou, îţi poate striga astfel fiinţa şi-ţi poate cânta astfel numele ce ţi l-a dat...

E târziu şi mâine voi avea o zi grea. Trebuie să mă culc şi să beau preparatul a cărui reţetă au prescris-o cei de pe Matene. Miroase cam urât această compoziţie, dar dacă trebuie, trebuie şi gata. Nu pot să le stric tocmai eu experimentul. Mi-au atras atenţia că, în realizarea acestui *transfer psihotronic,* eu sunt elementul de legătură esenţial, adică, aşa cum spuneam, *becul care luminează ţinta.* Acţiunea de mâine e foarte importanţă şi, totuşi, nu mă emoţionează în mod deosebit. Mă preocupă Belami, mult mai mult. Aş vrea să nu mă gândesc la el şi să uit, mai ales, cum plângea din cauza mea. Dar nu pot.

Sunt nenumărate lucruri şi evenimente, gesturi şi sentimente, iluzii şi gânduri prin care trec mereu şi le înţeleg mai târziu sau niciodată. De ce oare? Cândva, desigur, voi înţelege mai multe. Acum însă, mă apasă prea tare povara unor sentimente contradictorii. Mi le-au trezit lacrimile unui om sălbăticit de cataclism. Degeaba încerc să-mi explic ce anume se întâmplă cu mine, degeaba.

15. Becul care luminează ţinta

24 aprilie...

Ce zi am trăit!

E de necrezut ce mi s-a putut întâmplă. Stau şi îmi pipăi fruntea grea ca plumbul şi pleoapele ce mă dor. Încă îmi vâjâie urechile şi, pe retina ce-mi tremură ca o piftie, se mai plimbă, în zigzag, fulgere verzi ce stăruie şi se şterg

lent.

Sunt frântă, dar trebuie să notez totul înainte de culcare.

Băutura de aseară, cu gust nesuferit de ceapă putredă, şi ulei de ricin, mi-a dat un somn ciudat. Visam, eram conştientă că visez şi voiam să mă concentrez pe alte imagini, dar orice altceva refuza să se alcătuiască. Cercuri concentrice verzi dansau în unde ce nu se mai terminau. În centru pâlpâia un punct de foc verde care declanşa undele ce mă izbeau ca nişte valuri. Nu-mi puteam feri trupul din calea acestor valuri şi izbiturile lor mă zguduiau neplăcut. Un chin care nu s-a întrerupt până în zori...

La ora fixată, m-am trezit ca un automat, imaginea a dispărut, dar eu am continuat să vibrez. Ecoul undelor din vis nu mă părăsea.

Conform instrucţiunilor, m-am culcat pe o placă metalică şi am început să respir în ritmul 6—6—12. Mă asista doctorul Hans. După câteva minute, în ecran a apărut o imagine dintr-o sală a navei *Matene.* Şase oameni susţineau o placă metalică unde se afla culcată o femeie. Alături, într-un trepied, pe o plăcuţă metalică, era aşezat un tub. Cei şase s-au îndepărtat şi unul i-a dat femeii să bea ceva. Şi mie, doctorul mi-a întins un pahar cu o băutură atât de scârboasă, încât m-a scuturat un fior de gheaţă. Sângele începu să-şi încetinească drumul, întunericul mă învăluia şi inima îşi încetinea bătăile. Mi-am concentrat gândurile asupra tubului văzut pe trepied şi ştiam că peste un minut voi muri.

Auzeam numărătoarea inversă: *52, 51, 50, 49...* Pe ochi mi se lăsa o beznă grea şi rece. În beznă se aprinse o licărire verde a cărei intensitate pâlpâia. Era un tub de un verde luminos... Apoi mi-am pierdut gândurile, dar imaginea încremeni pe retină; încremenise împreună cu inima mea...

Doctorul Hans mi-a dat o a treia băutură, dulce şi aromată, care mi-a încălzit toate fibrele şi m-am întors la

viaţă. Trecuse numai un sfert de oră. Aveam însă impresia că trecuseră milioane de ore.

Afară, într-un recipient din aliaj de Z.A.M. se odihnea un tub incandescent. Experienţa reuşise. Cei trei greieri fuseseră transferaţi. De bucurie, unchiul Dan, în costum de protecţie, dansa sub hublou şi flutura din mâini. Mie însă mi-era foarte rău.

Câteva ore în şir am zăcut scuturată de convulsii şi cu retina izbită de fulgere dureroase. Mi-au mai trecut, dar mă simt groaznic de istovită şi am o migrenă păcătoasă. Nu-mi plac medicamentele, dar va trebui să iau un somnifer puternic. Am scăpat cu bine din această experienţă periculoasă, greierii au sosit la destinaţie, nu ştiu dacă sunt nevătămaţi (abia poimâine putem desface tubul), totul e bine şi eu m-am achitat de rolul meu. Altădată, însă, nu mai accept eu rolul ăsta: senzaţiile sunt prea neplăcute.

Poimâine, desfacem tubul şi luăm iar legătura, prin video, cu cei de pe planeta *Matene.* Dacă greierii au păţit ceva, înseamnă că risipim zadarnic rezervele noastre de energie.

Cu o jumătate de oră în urmă, am reuşit să mă târăsc până în camera lui Belami, ca să-i spun *noapte bună.* Când m-a văzut lângă cuşcă, s-a repezit spre mine. Am crezut că are să sfarme gratiile. După câteva chiote, nebun de bucurie, m-a bombardat cu tot vocabularul asimilat, ca să-mi arate cât e de fericit. Cuvintele n-aveau nicio legătură între ele, dar simţea nevoia să vorbească, să spună ceva, să spună neapărat.

Eram prea istovită ca să mai zăbovesc. Sprijinită de doctor, m-am întors în camera mea.

E îndrăgostit, spuse doctorul pe un ton bătrânesc, puţin cald, puţin trist. *Şi are de cine. Şi pare foarte om. N-aş fi crezut că mai poate fi. Eşti cineva, fetiţo, la anii tăi. Astăzi, cu transferul psihotronic, ai realizat cea mai mare experienţă din istoria omenirii. Ai dovedit ce forţe de necrezut se ascund în trupul nostru şubred şi ce energie*

psihică, aproape supranaturală, poate dezvolta un om. Iar dacă vei reuşi până la capăt cu Belami vei intra în legendă. Tu înţelegi ce ar însemna să reuşeşti... ai şi toate şansele, după cum văd; înţelegi? Belami va fi primul om smuls din amnezia provocată de cataclism. Deschizi un drum spre supravieţuirea raţiunii umane.

Exagerezi, doctore! am protestat eu moale. *Totdeauna exagerezi.*

Deloc! ripostă el şi gesticulă înfierbântat. Peste *două mii de ani ţi se vor ridica monumente. Peste alte mii de ani, încă se va vorbi de tine.*

L-am lăsat în pace. Nu-i împărtăşeam entuziasmul. Succesul transferului nu mi se părea ceva extraordinar, ci numai ceva obositor şi penibil. Iar în ceea ce îl priveşte pe Belami, nu ştiu ce să zic, nu ştiu.

Sunt aşa de istovită, încât nu mă mai pot gândi la nimic. Mă simt foarte slabă şi foarte fragilă. Am senzaţia că trebuie să se întâmple ceva groaznic şi eu nu mă pot opune. Ca niciodată, am acum nevoie de ceva, mai degrabă de cineva, ca să mă sprijine şi să pot pluti sau...

16. Ne aşteaptă o muncă grea

25 aprilie...

Ieri, am adormit cu capul pe caiet. Nu mă mai doare capul.

Doctorul spune că m-a culcat el în pat şi a citit însemnările mele. M-am simţit destul de penibil. Parcă m-ar fi surprins într-o postură dizgraţioasă şi umilitoare.

Trebuia să-mi ascund mai bine caietul. Mi-am simţit obrajii fierbinţi. El, nepăsător, privea păpuşa veche din colţ.

Regret că nu ţi-am cerut voie, domnişoară. Regret.

Am să-l ard! Ca să nu mai încerce nimeni să...

Asta să n-o faci. Păstrează-ţi cât mai bine însemnările. Continuă şi fi mai consecventă. Răsfoieşte-le, din când în când. Ai să-ţi dai mai târziu seama ce importante sunt. Vei avea nevoie de ele toată viaţa.

După acest schimb de replici, doctorul şi cu mine ne-am lansat într-o lungă conversaţie. Unchiul Dan a încercat să ne întrerupă de mai multe ori, ca să-l invite pe doctor să urce în Oul lor şi să plece la seră. Doctorul Hans l-a repezit o dată, a două oară; i-a spus că plantele nu păţesc nimic dacă sunt lăsate să crească singure câteva zile, deoarece microclima din seră se reglează automat. Am discutat cu doctorul până la prânz, când tanti Ada m-a poftit să-mi iau în primire tura la staţie, după *chiulul* de ieri.

Discuţia cu doctorul Hans a fost foarte pasionată. O notez cum pot, ca să nu pierd unele idei şi replici.

Doctorul e foarte mulţumit de evoluţia lui Belami. Nu se aştepta la astfel de rezultate, într-un interval de timp atât de scurt. Cu toate că ieri era entuziasmat, astăzi mi-a cerut să depăşesc faza de simplu dresaj. Găseşte că Belami ar putea vorbi mai bine. E prea mult automatism în cuvintele pe care le foloseşte cu minimum de legături lexicale sau logice. Da, el simte şi înţelege unele cuvinte. Dar de aici şi până la recâştigarea raţiunii, e drum lung. Are memorie, dar nu judecă: reacţionează, cere, anunţă. Se pare că a învăţat să spere, dar asta e o problemă greu de verificat. Frazele lui scurte sunt simple anunţuri în care pronunţă cuvintele învăţate, în funcţie de o stare, afectivă sau fizică. El trebuie învăţat să se joace, sa abstractizeze şi să lege între de noţiunile reale de cele imaginabile. Trebuie să înveţe şi legăturile dintre cuvinte, lucruri şi acţiuni. Doctorului i-a plăcut faptul că-i programez lui Belami videocasete cu material didactic pentru preşcolari. Marea întrebare este. Dacă Belami are disponibilitatea cerebrală suficientă pentru a evolua până la nivelul cel mai apropiat de gândirea noastră.

Da. Doctore, sigur că da! am strigat eu puţin cam prea tare.

A clătinat din cap.

Rezultatul, fetiţo, rămâne totuşi sub semnul întrebării. Fii cât mai sceptică, dar nu-ţi pierde încrederea. Dacă nu vei reuşi tu cu el, poate vom reuşi noi cu alţii – mai ştii?

Apoi, mi-a explicat pe îndelete că planul său este să construim un fel de rezervaţii în care să fie adunaţi oamenii, deocamdată. Mai târziu, vom putea căuta şi găsi alte soluţii.

Dar se vor sfâşia între ei! l-am întrerupt. *Dacă sunt liberi, îşi găsesc singuri de mâncare. În rezervaţie însă, cum să-i hrănim?*

M-a privit lung. Mi-a spus că dacă le asigurăm în rezervaţie, o alimentaţie raţională, situaţia se schimbă. În plus, în libertate, ei sunt decimaţi de boli, de condiţiile climaterice şi reprezintă o pradă uşoară pentru animalele în haită. O rezervaţie nu e chiar aşa de greu de organizat. Va trebui, cu ajutorul celor de pe *Vegas,* să recoltăm peste vară fructe, legume, zarzavaturi şi nutreţuri, pe care să le conservăm pentru iarnă în depozite spaţioase. Pe oameni îi vom aduna la sfârşitul toamnei şi îi vom comasa într-un orăşel în care casele nu s-au deteriorat prea mult şi acoperişurile mai pot oferi un adăpost împotriva ploii şi a zăpezii. Înainte de a-i închide acolo, vom cârpi casele şi mai ales acoperişurile. Poate avem noroc şi putem recondiţiona un sistem de încălzire. Sunt destule zone cu clădiri care n-au suferit prea mult: cele fără schelărie metalică sau beton armat. Oamenii se vor obişnui repede să consume alimentele depozitate de noi în cantităţi suficiente şi asta îi va feri de canibalism. Hrăniţi şi adăpostiţi, ei vor putea rezista şi supravieţui, iar noi ne vom putea ocupa de educaţia lor. Gardurile de sârmă încărcate cu electricitate, îi vor feri de atacurile carnivorelor. Vom organiza vânători ca să le aducem oamenilor carne proaspătă, dar mai ales ca

să limităm numărul distrugătorilor…

Proiectul doctorului părea posibil. După calculele lui, în prima rezervaţie am putea educa şi hrăni, în iarna viitoare, cam zece mii de indivizi. Fireşte, ne aşteaptă o muncă grea, dar altă soluţie nu pare să existe. Cu ajutorul echipajelor ce urmează să sosească în cursul anului viitor, se mai pot înfiinţa încă alte cinci rezervaţii. Aşa se pune problema: ca să-i putem întoarce la civilizaţie, trebuie să le asigurăm întâi supravieţuirea, hrana şi adăpostul.

Dar cum îi vei aduna, doctore? *Ei par să fie excelenţi alergători!*

Foarte simplu, fetiţo. Depistăm, pe timp ploios, locurile unde se adăpostesc grupuri mai numeroase şi pulverizăm asupra lor un gaz hipnotic. Am descoperit câteva depozite de chimicale conservate perfect. Sunt şi stocuri suficiente de gaz hipnotic. Înţelegi? îi adormim şi îi transportăm în rezervaţie...

Doctorul Hans se gândise la toate. Prevăzuse şi duşuri improvizate, pentru a-i readuce pe oameni la o igienă sumară şi necesară. Fiecare individ, înainte de a se trezi în rezervaţie, urmează să fie supus unui control medical.

Toţi vor fi îmbăiaţi, dezinfectaţi, deparazitaţi şi vaccinaţi împotriva bolilor epidemice mai importante. Se pare că tetanosul face ravagii printre ei. Doctorul a depistat şi unele cadavre izolate care purtau pecetea tifosului, ciumei bubonice, variolei, holerei şi a unei viroze noi, ciudată şi violentă, care atacă sistemul nervos. Până în toamnă, va trebui să preparăm cantitatea de seruri necesară în rezervaţie. Va fi muncă multă, pentru fiecare…

Am să vă ajut, doctore! Nu mi-e frică nici de boli, nici de animale, am izbucnit eu, cucerită de planul său.

Doctorul însă, a fost de altă părere: că eu trebuie să rămân la staţia de telecomunicaţii şi, în paralel, să mă ocup de Belami. Ulterior, dacă voi obţine rezultate concludente cu el, voi prelua un grup de zece indivizi cu care trebuie să

înfiinţez un fel de şcoală. Trebuie să-i învăţăm să-şi organizeze munca de supravieţuire în cadrul noilor comunităţi. Vor mai trebui izolaţi şi alţi indivizi, asupra cărora să experimentăm mijloacele cele mai rapide şi cele mai potrivite pentru reeducarea lor. Deocamdată, trebuie să-l observ cât mai bine pe Belami, pentru ca să elaborăm o metodă sigură şi completă, menită să se aplice pe o seară cât mai largă. În problema asta, Belami e un fel de *staţie-pilot* sau mai bine zis un *şef de promoţie* sau *cap de serie.* Multe depind de ceea ce voi reuşi cu el. Trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să reuşesc. Suntem datori să încercăm, să facem tot ce ne stă în puteri pentru ca să asigurăm cât mai grabnic supravieţuirea fizică a oamenilor şi să trecem la scoaterea lor din întunericul în care au fost zvârliţi de cataclism.

Ne vor ajuta şi greierii de pe MATENE, doctore. Se pare că avem multe de învăţat de la ei.

Dă-mi voie să fiu sceptic. Abia mâine, după ce vom desface tubul, ne putem da seama dacă au ajuns nevătămaţi. Pe urmă, să ne lămurim şi cu ei: cine sunt, cum arată, ce pot, ce vor şi dacă ne putem înţelege. M-aş bucura să ne putem înţelege cu ei, dar asta ne va cere un timp de adaptare reciprocă – şi noi avem de lucru! Nu vreau să-mi fac iluzii. Nu uita că ei sunt fiinţe raţionale, dar nu sunt oameni. Gândesc, trăiesc, simt, comunică şi acţionează după alte legi decât ale noastre. Ei vin dintr-o altă lume şi sunt ALTCEVA decât ceea ce suntem noi. Cu totul altceva! Să nu uiţi asta, ca să nu ai surprize: EI SUNT ALTCEVA...

Ajunşi aici, ne-a întrerupt tanti Ada.

Mi-am luat staţia în primire şi timp de şase ore am muncit după rutina ce mi-am format-o: le-am vorbit, tuturor celor risipiţi în spaţiu, în fraze stereotipe, pe un ton cât mai optimist, pentru ca situaţia de pe planetă să nu li se pară chiar aşa de tragică. Şi, fireşte, când joci teatru şi ai învăţat

replicile pe dinafară, ţi se întâmplă să crezi cu adevărat în ceea ce spui…

Am ieşit din tură mai odihnită decât aş fi crezut. Conversaţiile cu cei de departe s-au desfăşurat bine şi astăzi am primit şi felicitări pentru transferul psihotronic realizat. Pentru mâine, a rămas hotărâtă o legătură video, pe care şi-o vor transmite prin releu până la cei mai depărtaţi. Vor să-l vadă pe Belami şi vor să asiste la ieşirea greierilor din tub. Această emisiune ne va zdruncina serios rezervele de energie. Sistemele astea de telecomunicaţii bazate pe sintoni sunt foarte clare şi rapide, dar consumă imens. Dar ce putem face? Măcar atât să le oferim celor plecaţi.

Cu Belami, n-am stat astăzi decât un singur ceas. Am încercat să formez fraze cu el. Le învaţă prea mecanic. Parcă ar fi un papagal, uneori. Nici prea atent nu era. Avea chef de joacă şi refuza să se concentreze. La un moment dat, a început să danseze de unul singur şi să se acompanieze cu chiote. Ba se agăţa de grilajul ce ne despărţea, ba repeta unele fraze, ba se apuca iar de dans. Am fost puţin cam supărată pe şotiile sale, dar am înregistrat câteva scene cu el, pentru arhivă. Când am plecat, mi-a făcut semne cu mâna şi mi-a spus *la revedere* foarte dar şi pentru prima dată. Deci, ÎNŢELEGE că voi reveni la el. Leagă lucrurile între de în mod logic: GÂNDEŞTE!

Pentru emisiunea de mâine am montat cinci minute de înregistrări cu Belami, scoase din arhivă. Cu toate că nu-mi făcea plăcere, am revăzut şi înregistrările cu el când era disperat şi furios: retrospectiva trebuie să fie cât mai completă. Vreau ca sfertul de oră ce-i este rezervat să-i sintetizeze evoluţia şi, în faza unde a ajuns, să pară cât mai raţional, să fie vizibile şansele ce le are. Sper că se va comporta bine şi în minutele de transmisiune directă. Oamenii au nevoie de speranţe şi trebuie să le dăm

încredere în noi şi în şansele ce există. Pentru că atunci când se vor întoarce, vor munci alături de noi. Şi ne aşteaptă o muncă grea, Marea Muncă...

17. Cei trei greieri

26 aprilie...

Emisiunea, conform programului, a început la orele 13.00. Întâi, am transmis documentarul despre Belami. Dintr-o greşeală de cronometrare, în loc de cinci minute, a durat peste opt. Probabil că aseară, când am montat secvenţele, eram cu gândurile împrăştiate.

Am comutat apoi legătura la Belami şi am intrat în camera lui. Cred că suferea de indigestie: era recalcitrant şi mi-a spus de câteva ori *doare,* îşi arătă stomacul şi se strâmbă mormăind doare. I-am dat un medicament şi, după ce l-a înghiţit, mi-a zâmbit încrezător. *Bine, Ailila,* a adăugat el şi sper că această dovadă de politeţe neaşteptată a făcut o impresie bună. Din păcate, n-am putut să scot mai multe de la el.

Apoi, a urmat desfacerea tubului, în sufragerie. Unchiul Dan s-a ocupat de această operaţie. Îl asista, solemnă, tanti Ada care s-a fardat pentru prima dată de când o ştiu eu. Doctorul Hans şi cu mine am urmărit *ceremonia* din comandă, în ecranele monitoarelor. Eu supravegheam calitatea emisiei la pupitru, iar el controla centrala de energie, aflată sub maximă tensiune, aproape de capătul resurselor.

Unchiul Dan s-a căznit un sfert de oră să desfacă tubul. Când a izbutit, în fine, mi-am oprit respiraţia. Din tub au ieşit trei gângănii verzi. Nu prea semănau a greieri. Mai degrabă, păreau trei-călugăriţe, *mantis religiosa.* Trupul lor era ceva mai scurt, lipsit de aripi, iar capul era ceva mai

mare. Privite prin ecran, în prima clipă, n-ai fi zis că sunt fiinţe raţionale. Am adus una în prim plan şi am fost impresionată de ochii verzi, mari, îndărătul cărora simţeam ascunsă o lumină puternică, gata să ţâşnească spre mine ca un fulger.

S-au îndepărtat una de alta, cu un mers legănat, pe cele patru picioare subţiri aproape cât firul de aţă. Apoi s-au oprit, s-au încordat pe picioruşele lor şi, cu cele două labe din faţă, strânse sub gât ca pentru o rugăciune, au început să-şi legene uşor gâtul prelung. Păreau că descifrează un text.

Apoi, conform instrucţiunilor de pe *Matene,* unchiul Dan le-a pregătit cele necesare pentru demonstraţia proiectată: o păpuşă de celuloid, o ceaşcă de porţelan şi o brichetă aprinsă. Iar tanti Ada, s-a grăbit să le boteze: Illa, Ulla şi Ella.

Ei, şi-acum să vedem MUTAREA! mi-a strigat doctorul Hans de la pupitrul său. L-am sâsâit şi am rămas încordată.

Greierul pe care tanti Ada îl botezase Illa, s-a apropiat de brichetă cu mersul mândru al unui mic centaur. Deodată, a sărit în flacără şi, în două secunde, din trupul graţios rămaseră doar câţiva fulgi de cenuşă. Un fulger verde izbi ceaşca. Imediat, întreg porţelanul se ilumină şi se coloră în verde, de parcă s-ar fi aprins un bec puternic înăuntru. Apoi ceaşca rămase neclintită, iluminată. Un verde fascinant…

Formidabilă scamatorie! exclamă doctorul Hans. *Cum naiba, chiar se mută cu adevărat*? *Asta-i culmea.*

Eram uluită.

A urmat saltul în flacără al insectei pe care tanti Ada o botezase Ulla. Cu strângere de inimă, am văzut cum nu rămâne decât o banală scamă de cenuşă. De astă dată însă, fulgerul verde izbi minuscula păpuşă de celuloid, cu care mă jucaserăm cândva demult. Păpuşa se ilumină şi prinse acelaşi aspect straniu, de obiect însufleţit.

Înlemniserăm. Da, eram pregătită să văd asta. Da,

cunoşteam instrucţiunile de pe *Matene.* Da, dar... Una e să ştii ce se va întâmplă fără să fi convinsă şi alta e să vezi cu ochii tăi acest spectacol de magie.

Sunt uluitori! şi doctorul răsuflă zgomotos, înainte de a-şi şterge sudoarea de pe frunte. *Credeam că greierii ăştia sunt o glumă şi te poţi distra cu ei aşa cum te-ai distra, să zicem, cu nişte buburuze. Dar iată că El au nişte însuşiri de necrezut. Ce o să iasă din povestea asta, nu pot să-mi dau seama. Cred însă că nu vom începe să CONVERSĂM prea curând cu dumnealor... Dacă am avea aparatura celor de pe Matene, ar fi altceva...*

În ultimele minute ale transmisiei, a urmat hrănirea celor trei musafiri. Ceaşca, adică llla, a fost cufundată într-un recipient în care se afla o soluţie de acid fosforic. La fel şi păpuşa, adică Ulla. Doar Ella, dintr-un salt uşor şi graţios, a sărit singură în recipient. Două minute mai târziu, soluţia dispăru cu un clocot uşor, iar greierii prinseră o luminozitate mult mai puternică.

Deoarece pe planeta Matene temperatura înregistrează 37°C în mod constant, temperatura optimă pentru greieri, tanti Ada a reglat incubatorul, iar unchiul Dan a introdus recipientul. Demonstraţia musafirilor noştri de altă specie, aliaţii noştri de pe Matene, luase sfârşit.

În orele ce au urmat, am avut convorbiri agitate cu navele ce se îndreaptă spre noi, dar cel mai mult ne-au solicitat cei ce au rămas pe loc, în diferite colţuri mai îndepărtate. Cu aceştia din urmă era o curată risipă de energie să discuţi prea mult. Dar poţi să-i refuzi? Sentimentele şi opiniile oamenilor sunt foarte diferite şi reacţiile lor m-au încurcat. Mulţi sunt sceptici. Cei de pe *Runa 002-B-4* ne-au acuzat de scamatorie şi şarlatanie; ne-au cerut să ne lăsăm de glume proaste şi să ne controlăm creierele la primul psihiatru, deoarece ei nu cred nici o iotă din relatările noastre despre situaţia planetei. Ziceau că *figura cu goangele e un spectacol pentru preşcolari, iar*

despre Belami ne-au întrebat din ce clinică de întârziaţi mintali l-am furat! Desigur că nu toţi văd situaţia aşa. Cei de pe *Vegas* ne-au felicitat pentru aliaţii găsiţi şi ne-au promis că, la 23 mai, când vor sosi, ne vor transfera toate rezervele lor de acid fosforic necesare pentru hrănirea greierilor.

Mor de somn. Vreau să sper că vom putea colabora cu greierii, cu toate că nu pot să-mi dau seama cum. Ne pot ei ajuta, oare? Curând începem Marea Muncă şi avem nevoie de forţe multe. Nici un sprijin posibil nu trebuie neglijat.

Ziua de astăzi mi-a dat certitudinea materială că nu suntem singurele fiinţe raţionale din univers. E odihnitor, după secole de speculaţii, să ai o dovadă materială că mai există şi ALŢII în afara noastră, chiar dacă ei sunt ALTCEVA şi există ALTFEL decât noi.

18. Vom trăi şi vom vedea

27 aprilie…

Azi am riscat şi am intrat în cuşca lui Belami. Cred că era mai bine să nu fac nebunia asta. De ce sunt aşa de nebună uneori, de ce? Desigur, pentru orice eventualitate, aveam ascunsă în palmă o siringă minusculă cu un somnifer puternic, un somnifer capabil să adoarmă chiar şi un mamut într-o secundă.

N-aş fi intrat, dacă nu m-ar fi îngrijorat comportarea lui: stătea chircit cu faţa la perete şi bombănea *doare, doare.* Iar mâncarea zăcea neatinsă lângă gratii, pe măsuţă. Credeam că are o criză de apendicită sau gastrită ulceroasă şi voiam să-l examinez…

Abia l-am atins, că a ţâşnit din pat şi mi-a înhăţat încheietura mâinilor. Până să-mi revin, a început să râdă, să ţopăie şi să cânte. Am îngheţat: asta îmi mai lipsea!

M-a obligat să mă învârt împreună cu el, să ţopăi, să cânt nişte versuri neroade. Le cântau, în ecran, într-o lecţie

pentru preşcolari, un grup de prichindei ce se învârteau în cerc. Asta era boala lui: Belami voia să se joace cu mine. Şi mă păcălise, afurisitul!

Tremuram la gândul că se poate repezi la mine. Aşteptam să-mi elibereze mâna, ca să-l înţep şi să fug (mă şi vedeam mâncată!). Dar n-a fost nevoie să-l adorm. M-a lăsat lângă uşa deschisă, a sărit în picioare pe pat şi a început să ţopăie, râzând şi chiuind.

Repede, am ieşit şi am încuiat uşa. Apoi, dincolo de grilajul care mă punea în siguranţă, am răsuflat uşurată. El a rămas puţin uimit şi, după ce a înţeles că am pus o barieră între noi, s-a posomorât. A clătinat din cap şi m-a ameninţat cu degetul. *Răutate mare, Ailila. Foarte mare!* N-am ce zice: face progrese! înţelege cam multe, se ţine de şotii şi zice că eu sunt rea! Dar i-o plătesc eu…

În navă la noi, nu prea e o atmosferă roză. Emisiunea video de ieri a suprasolicitat centrala de energie şi ne-a făcut şi un gol mare în rezervele ce le aveam pentru cazurile limită. Centrala trebuie să între în reparaţii capitale şi a fost oprită. Folosim acumulatoarele, dar trebuie să facem economii. Situaţia asta ridică probleme în privinţa comunicaţiilor cu navele. Reparaţiile capitale pot dura chiar şi trei luni întregi. Cum să dirijăm aterizarea misiunii *Vegas?* Ar fi nevoie de o centrală mai puternică, pentru emisiuni video.

Doctorul Hans a găsit soluţia. Pe podişul de lângă vârful Alfonso se află o navă părăsită. Nava are o aparatură nouă şi sisteme de telecomunicaţie mult mai puternice. Centrala de energie are o capacitate de cinci sute de ori mai mare decât a noastră. Trebuie reparate doar emiţătoarele şi câteva instalaţii.

Nu se ştie cine a părăsit nava, dar a fost fabricată în urmă cu 14 ani. Poate e una din ultimele realizări ale civilizaţiei umane, înainte de cataclism. Zace părăsită de vreo doi ani. Pasagerii, probabil că s-au sălbăticit şi s-au

amestecat cu ceilalţi dacă n-au pierit. Săracii de ei, precis că au crezut la sosire că pe planeta-mamă se mai poate circula fără costume de protecţie. Şi au ieşit, fără ele. De unde să fi ştiut ei că li se va şterge memoria şi creierul lor va deveni inutilizabil pentru un timp îndelungat sau pentru totdeauna?

După calculele doctorului Hans, recondiţionarea navei părăsite şi a emiţătoarelor, va fi gata înainte de 20 mai. Până atunci, trebuie să întrerupem emisiunile, din lipsă de energie. Eu voi rămâne aici, ca să recepţionez timp de o oră pe zi, mesajele mai importante. Dar nu voi folosi emiţătoarele – pentru nimic în lume. Ar însemna să ajung la zero şi toate instalaţiile să se oprească din lipsă de energie. Asta ar fi moarte curată.

Tanti Ada şi micul Belmondo se vor muta în nava-seră. Dânsa va supraveghea evoluţia culturilor. Va avea timp şi pentru copil. Bărbaţii urmează să lucreze pe muntele Alfonso. Tanti Ada nu prea e de acord cu soluţia asta, dar unchiul Dan încearcă s-o convingă să accepte.

Rămân singură în navă. Scap de tanti Ada şi de cicăleală. Voi avea şi mai puţin de lucru: o oră pe zi, la staţie. Voi recepţiona numai mesajele primite în acest interval. Scap şi de redactarea buletinelor stereotipe de informaţii. Când o să fie gata staţia de pe Alfonso o voi lua de la capăt… sau o las pe Clara acolo. Până atunci însă, am şi eu un fel de concediu. Rămân singură cu Belami şi voi avea mai mult timp pentru el. Poate va face progrese mai rapide, de acum încolo.

Rămân singură şi cu Illa, greierul intrat în ceaşca de porţelan. N-aş putea spune că mă entuziasmează compania greierului. Încă n-am discutat cu Illa prin telepatie. Nici nu cred că mă voi grăbi. Nu ştiu de ce, dar mi-a trecut dorinţa şi curiozitatea unei conversaţii. Poate din cauza spectacolului de magie ce mi l-a oferit. Presupun că vom avea dificultăţi de comunicare şi mă întreb despre ce

subiecte şi în ce limbă am putea conversa. În simboluri matematice? În hieroglife? În ce?

Ceilalţi doi greieri nu rămân cu mine. Ella va pleca pe munte, cu bărbaţii. Ulla, păpuşa de celuloid, va ţine tovărăşie, la seră. Micului sugar şi mamei sale. Parcă e mai bine aşa. Parcă m-ar fi intimidat compania a trei greieri. Un singur musafir şi un Belami – ajung.

Am impresia că greierii au început să mă îngrijoreze. Poate sunt eu cea prăpăstioasă? Poate. Încerc, mereu, să-mi controlez cu cea mai mare atenţie gândurile, ca să mă pot domina. Totuşi, am un fel de senzaţie neplăcută în legătură cu greierii ăştia. Neîncredere? Teamă? Nu ştiu cum să-i zic. Parcă nu e ceva în ordine…

Spectacolul de ieri mi se pare, acum, nu numai o dovadă a însuşirilor pe care le au greierii. Parcă ar fi şi altceva, în instrucţiunile de pe *Matene* scrie dar: o *demonstraţie a posibilităţilor psihice şi fizice.* Dar uite că mie nu-mi place deloc această demonstraţie. Mi-a trecut surpriza şi acum simt în ea un fel de avertisment, un fel de ameninţare surdă. Cei doi greieri, Illa şi Ulla s-au mutat în ceaşcă şi în păpuşă ca să ne adreseze un fel de: *atenţie! voi nu puteţi să faceţi asta, dar noi putem; voi sunteţi muritori de rând, noi supravieţuim, deoarece ne mutăm în ORICE. Şi dacă asta au vrut, nu-i a bine…*

Poate nu reuşesc eu să mă familiarizez cu însuşirile lor psihice deosebite. Continuă să mi se pară bizară (în ciuda instrucţiunilor!) această formă de viaţă şi raţiune care este CEVA VERDE cu trup de călugăriţă, dar i se zice *greier,* cu toate că nu are nume. Mă îngrijorează că se poate muta ORIUNDE şi mai ales, ÎN ORICE. Sunt curioasă cum vom conversa. Nu prea văd CUM şi nici CE. Şi, nu ştiu de ce, nu pot alunga o neplăcută presimţire. Nu pot şi gata!

Cred că sunt cam sălbatică, adică mai bine zis asocială. Am trăit într-un mediu închis, alături de o familie restrânsă. Îmi lipseşte experienţa contactelor cu oameni de caractere

cât mai variate, faţă de care să mă pot defini şi verifica. O dată, când l-am rugat pe doctorul Hans să mă ia cu el, mi-a spus că sunt o *floare de seră, prea gingaşă.* Voia să spună *prea plăpândă,* dar a spus *prea gingaşă,* ca să mă refuze oarecum elegant. N-am uitat expresia lui. Da, mă simt o plantă de seră şi asta mă face să fiu aşa cum sunt, să fac uneori prostii şi, alteori, să-mi las gândurile să zburde-sau să se încâlcească. Da, asta. Născută şi crescută într-o navă, într-un mediu artificial. Obişnuită, dar nu şi mulţumită. De aici şi firea mea asocială. De aici, prezumţiozitatea. De aici şi atâtea alte defecte pe care le am. Cum o să mă descurc eu în viaţa mea de acum încolo? O să întâlnesc oameni n-o să mă pustnicesc într-o navă, ca fanaticii de acum un mileniu sau două. Oare, după un interval în sânul colectivităţii mari, îmi voi schimba firea? Uf, sunt plină de atâtea întrebări. Şi mă hărţuiesc...

Trebuie să fiu mai încrezătoare cu greierii. Doar au venit să ne ajute! Şi la *aducerea* lor am contribuit şi eu! Da, chiar aşa.

Doctorul Hans are şi el rezerve dar a spus numai un: *vom trăi şi vom vedea.* E şi asta o replică. Dar apoi, fără nicio legătură, tot el: *rămâi singură cu Belami şi Illa,* să *fii prudentă, foarte prudentă.*

Cu Belami sau cu Illa, doctore? şi i-am surâs cât mai neutră.

Nu mi-a răspuns. Asta însemna: cu amândoi.

Eh! Asta-i situaţia. Rămân singură. Vom trăi şi vom vedea. De ce s-o iau în tragic? Poate nici nu e cazul.

19. Un pitic de faianţă

28 aprilie..:

Cu plecarea, a fost o întreagă tevatură. Până şi-a făcut

tanti Ada bagajele, până și-a cărat în Oul nostru tot ceea ce a crezut că este *absolut necesar,* cred că se puteau încărca şapte nave pentru misiuni de o viaţă. Devenise o persoană importanţă ca un împărat şi agresivă, mai agresivă ca oricând.

Uf, cum a mai răscolit toate încăperile, toate dulapurile, toate rafturile şi toate sertarele! Fără să fie nevoie, şi-a vârât nasul în toate containerele: unul singur n-a rămas sigilat. Nici într-o săptămână nu voi prididi să fac ordine.

Ce tevatură! Uf.

Cele mai pipărate expresii din viaţa mea le-am auzit de la dânsa. M-a făcut, ca să zic aşa, albie de porci. Din cauza unui costumaş de protecţie necesar pentru micul Belmondo. Micuţul gălăgios era prea mic pentru toate tipurile de costume aflate în depozit. Dumneaei susţinea că eu am unul, pe măsura lui, dar nu vreau să i-l dau. Avuseserăm eu unul, la vârsta de un an, dar de unde să ştiu ce s-a întâmplat cu el? Nici nu ţin minte să-l fi văzut vreodată, mai târziu. Ce a putut să-mi facă, de necrezut! Până la urmă, l-a găsit. La dânsa. Norocul meu! — mi-am zis eu. Dar n-a fost noroc.

Tu l-ai ascuns aici, ticăloaso! şi mi-a tras o pereche de palme de am văzut roşu înaintea ochilor.

O pereche de palme. Mie! Pe nedrept! Nimeni nu mă pălmuise vreodată. Trăiserăm în această colivie civilizat, conform regulamentelor interioare tipizate şi bunului simţ. Palmele sau alte acte de violenţă erau strict prohibite, pentru că pot provoca dezastre într-un spaţiu închis, între oameni care nu se pot despărţi. O pereche de palme! Şocul a fost puternic. Reacţia – promptă. Era cât pe-aci să ripostez. Sunt destul de matură, antrenată şi puternică, pentru ca să tai cu latul palmei o cărămidă…

Ridicaserăm mâna. E ruşinos, dar adevărat. O ridicaserăm, fiindcă văzuserăm roşu. Noroc însă că a intervenit doctorul Hans şi ne-a despărţit. Uite unde ajunge

un om, o fiinţă raţională, când este atacată pe nedrept. Reflex? Nu ştiu. Dar mi-e ruşine de lipsa mea de stăpânire. Tanti Ada a ieşit cu doctorul, care o dojenea că m-a lovit. Eu am rămas calmă, cât mai calmă, îngrozitor de calmă pentru mâna ce o ridicasem.

Mă mir că nu plângi, *domnişoară.* Doctorul revenise. *Dar iart-o.*

Nimeni, niciodată, nu mă pălmuise – până azi. De jignit, numai tanti Ada şi-a permis. O ştiam rea de gură şi răbdam. Dar şi o pereche de palme! Cu asta, chiar că întrecuse măsura. Mi-am jurat să nu i-o iert şi să mă răzbun, într-o zi, şi pentru asta, şi pentru ocări. Rabdă omul cât rabdă, dar i se varsă paharul…

Sunt calmă, doctore. Atât am spus, atât. Şi până au plecat ei cu Oul, m-am simţit ca un circuit blocat. Nu am auzit nimic din toate cele ce mi s-au spus. La toate am răspuns, supusă, *Da,* iar *Da,* numai *Da.* Ieşiserăm din realitate. Timpul îngheţase pentru mine; evenimentele nu mă atingeau şi nu le auzeam; nu simţeam că trăiesc, nu simţeam că sunt om…

M-am trezit lângă un geam. Vehiculul în formă de jumătate de ou dispărea în zare. În urmă rămăsese iarba strivită şi buruienile frânte.

M-am mutat la un alt hublou şi am stat cu ochii înfipţi în soarele ce apunea dincolo de coline, în marea ce n-am văzut-o niciodată. Nu departe de navă, din vegetaţie, răsărea o elice singuratică, bine înfiptă în sol, ca un semn de exclamaţie căzut din cerul sângeriu.

M-am simţit, puţin, fantomă. E un sentiment deosebit de plăcut. Parcă ai pluti deasupra ta însăţi, într-o stare de imponderabilitate în care timpul s-a stins şi spaţiul s-a comprimat. Şi tu, de acolo, de afară şi deasupra ta însăţi, te priveşti şi ţi se pare că trupul tău a devenit statueta unui pitic de faianţă colorată.

Nu sunt eu, oare, un pitic de faianţă? Parcă aş fi, dar

viaţa din mine nu ştiu de unde vine. Viaţa din mine parcă ar fi un greier. Nu verde ci de alt soi. Şi nu poate pleca din mine, cum fac greierii verzi. Cel din mine e prizonier. El nu se poate muta în tulpinile buruienilor frânte, nici în firele de iarbă strivite, nici în florile ce au năpădit copacii. Şi nici în cer însângerat nu pot să mă prefac. Eu sunt ceva din toate acestea. Dar toate îmi sunt străine şi neatinse. Eu sunt pământ, pământ pe care nu l-am pipăit şi nu l-am gustat încă.

Da, acel soi de greier care sunt eu, este prizonier în piticul de faianţă. Da, şi e păcat. Da, iar piticul de faianţă e prizonier în navă.

Sunt prizonieră şi asta mă face să simt cum toate puterile fug din mine. Şi ca să mă apăr, îmi las gândurile să zboare, fiindcă şi eu zbor cu de. Pot să-mi închipui că sunt chiar pasăre, dacă vreau.

20. Incidentul

14 mai...

De şaisprezece zile mi-am abandonat însemnările. Cam mult. Sunt cam leneşă, dar nici nu simt plăcerea să-mi amintesc unele, iar de altele mi-este pur şi simplu ruşine.

Trebuie să iau faptele cronologic. Ara să încep eu incidentul provocat de Illa, care mă îngrozeşte şi acum.

După plecarea echipajului, am robotit timp de două zile. Tanti Ada îmi lăsase, parcă înadins, o dezordine de necrezut. Când am terminat curăţenia, m-am gândit să iau *ceaşca* şi să încerc, poate reuşesc să leg o *conversaţie.* Nu ştiam cum, dar eram curioasă dacă se poate.

Abia am atins cu vârful degetelor ceaşca, şi mi s-a întâmplat ceva de coşmar. Voinţa îmi fu paralizată şi am început să acţionez împotriva conştiinţei sau dorinţelor

mele. Înţelegeam ce fac, ce văd şi ce simt, dar nu mă puteam smulge din starea în care intraserăm. Deveniserăm un mecanism şi ALTCEVA îmi comanda gesturile. Şi nu mă puteam opune.

M-am îndreptat spre raftul unde aveam o sticlă de acid fosforic şi am revenit ca să umplu ceaşca. Ştiam, din instrucţiunile de pe Matene, că greierii manifestă o deosebită lăcomie faţă de această hrană a lor şi trebuie serviţi cu doze moderate. Ştiam, dar o forţă străină îmi dirija mâna care turna lichidul şi umplea ceaşca...

După o scurtă bolborosească, lichidul a fost absorbit şi porţelanul a prins o lumină deosebit de vie, de un verde fascinant. Şi iarăşi, am simţit forţa care mă obliga să torn. Eram înspăimântată de ceea ce trebuia să fac şi voiam să fug, dar picioarele nu mă ascultau. După o nouă bolborosească, ceaşca prinse o strălucire intensă, de un verde crud.

Mă îngrozea strălucirea. Lumina îmi provoca o înţepătură dureroasă pe retină, dar nu puteam clipi. Pleoapele nu mă ascultau, de parcă nu-mi aparţineau. Nimic nu-mi mai aparţinea, în afară de conştiinţă, dar asta nu-mi folosea: nu mă puteam apăra. Oh, de-aş fi putut clipi să-mi odihnesc retina şi să scap de puterea blestemată, verde, incandescentă!

Apoi, iarăşi, aceeaşi forţă îmi puse mâna în mişcare şi turnai în ceaşcă ultimele picături. După bolborosească, ceaşca deveni un mic bulgăre de soare verde care mă orbi. Durerea de pe retină atinse intensitatea unei arsuri. M-am temut să nu orbesc de tot.

Nu vedeam ce fac, dar înţelegeam ce fac şi mă miram de ce încerc să mai torn când simţeam că sticla e goală. Mă miram, dar mă supuneam. Ceaşca voia să bea, eu trebuia să torn.

Se pare că absenţa neaşteptată a lichidului i-a stârnit furia. Astfel nu pot să-mi explic cele ce au urmat. Am

devenit victima acestui acces de furie, dar şi instrumentul ei. E de necrezut, e de-a dreptul stupid, dar am început să dansez şi să mă... pedepsesc. Da, dansam şi mă loveam cu sticla peste picioare, genunchi, peste claviculă, peste cap – ploua cu lovituri! Am avut însă un noroc neaşteptat: o dată cu durerea seacă a unei lovituri în rotulă, se auzi un zăngănit: se spărsese sticla. Noroc, pentru că se pare că greierii nu cunosc sticla şi nu ştiu că se poate sparge. În beţia ei, ceaşca avu o secundă de surpriză şi mă slăbi. Secundă aceasta a fost suficientă ca să mă prăbuşesc şi să pot închide pleoapele. Tot în secunda aceasta, voinţa mea se destinse fulgerător. Abia căzuserăm cu ochii închişi, că am zburat cât colo. Un salt pe care nu ştiu dacă, în condiţii normale, l-aş fi putut realiza.

Când am început să-mi dau seama de mine, am descoperit că mă târăsc în patru labe, ca un copil. Iar în spatele meu, am auzit pocnetul uşii. Eram destul de departe. Evadaserăm de sub puterea verde a greierului. Eram în altă încăpere şi, îngrozită, mă gândeam că orbiserăm…

Am scâncit, apoi am gemut. Ca să-mi aud vocea, am adăugat un *ce grozăvie.* Vocea parcă era străină şi mi se făcu frig.

Dârdâiam când am simţit cum nişte braţe puternice mă cuprind de subţiori, mă ridică, mă poartă prin aer şi mă aşază într-un fotoliu. Trupul meu parcă devenise o paiaţă de cârpe din care s-a scurs talaşul. Am respirat adânc. Am înţeles că omul care m-a ridicat nu poate fi decât Belami. Săvârşiserăm şi imprudenţa de a uita descuiată uşa de la cuşcă.

Ce o să mai păţesc, oare? Stăteam cu pleoapele crispate. Jocurile unor fulgere verzi dispăreau şi o beznă caldă şi odihnitoare îmi alina încet durerea. Oarbă şi singură cu Belami şi greierul? O, nu!

Neîndemânatică, mâna lui Belami îmi mângâie creştetul

şi cobora ca să-mi cuprindă umărul în palma lui mare. Mă scutură uşor şi-i auzii glasul îngrijorat: *Ailila, doare? Ailila!*

Doamne, am gândit, sunt fără apărare în faţa lui. Sunt oarbă şi nu mă pot apăra. Aveam un gust metalic rău în gură, de parcă aş fi suferit un şoc electric de mare tensiune. Abia când mâna lui Belami îmi şterse bărbia, am înţeles că gustul rău se datoreşte unor valuri de salivă urât mirositoare care îmi curgeau din gura arsă. L-am lovit uşor peste mână şi mi-am căutat, cu un gest reflex, batista. Fără să-mi dau seama, am deschis ochii.

Aerul din faţa mea părea că vibrează ca o apă fierbinte, în clocot, într-un recipient încins, cu aburii smuciţi de un curent grăbit. În faţa mea stăteau două siluete gemene şi neclare. Doi Belami? Siluetele se contopiră întruna Singură şi, ca într-un obiectiv care îşi reglează distanţa focală, încet, silueta deveni un Belami clar, un Belami pe care îl cunoşteam, Belami cel de toate zilele.

Eram salvată: vedeam. Reveniserăm la realitate şi mă recâştigaserăm. Dar locurile lovite mă ardeau şi în tot trupul se instalase o sfârşeală grea şi fierbinte. Cred că făcuserăm febră. Broboane de sudoare mă răcoreau, în valuri, grăbite.

Ochii lui Belami se întunecară uşor, în culoarea cerului după amurg. Abia acum îmi dădeam seama că e un bărbat chipeş, că îmi face plăcere să-l privesc. Mă ameninţă cu degetul, clătină dezaprobator din cap şi moţul lui de samurai se legănă caraghios pe creştet, ca un Hopa Mitică.

Se aşeză la picioarele mele, cuibărit comod ca un paşă, cu picioarele încrucişate. Şi începu să cânte. O melopee fără cuvinte, leneşă, odihnitoare. De uimită, abia după un minut mi-am dat seama de ce cântă: voia să mă adoarmă! Am scuturat din cap. Nu era timp de somn. Trebuie, repede, să găsesc o soluţie ca să scap de Illa. Altfel risc alte incidente.

M-am ridicat greoaie şi de durere am scrâşnit. Belami a

sărit să mă susţină dar m-am răstit la el şi i-am cerut să plece în camera sa. M-a privit lung şi dezamăgit, apoi mi-a întors spatele, a intrat în cameră şi a trântit uşa. Ar fi trebuit să-l încui, dar nu găseam cheia. Mi-am zis că, deocamdată, pericolul cel mai mare îl reprezintă Illa şi am încuiat sufrageria. Până în comandă, mai mult mi-am târât picioarele, de obosită ce eram. M-am prăbuşit în scaunul din faţa pupitrului pentru intercomunicaţii şi am conectat ecranul la sufragerie. Voiam să văd ce face Illa acolo şi să mă gândesc la o soluţie.

Sufrageria arăta ca după o bătălie: un scaun răsturnat, faţa de masă, cu toate tacâmurile încurcate în ea, zăcea pătată de sos. Nu-mi dădeam seama cum am apucat să trag jos faţa de masă. Ceva mai încolo, zăcea o sticlă spartă. Şi o surpriză: culoarea verde plecase din ceaşcă. Acum, ceaşca arăta puţin afumată, de parcă ar fi trecut prin flacăra unui combustibil clasic şi impur: păcură sau ulei.

Un scaun strălucea verde. Scaunul în care se mutase Illa. Partea inferioară, iradia o lumină verde ceva mai palidă, dar spătarul devenise incandescent. O clipă, la vederea luminii, m-am speriat şi am vrut să fug. Mi-am adus însă aminte că unda telepatică a greierilor are o rază mică de influenţă: sub trei metri. Aici eram la adăpost de puterea de sugestie a greierului. Deocamdată, la adăpost. Dar dacă începe să se mute spre mine?

Ce-ar fi să dezintegrez scaunul? Dar cum? Greierii sunt CEVA ce nu moare, ci se mută. Până să-mi vină ideea de a reciti instrucţiunile de pe Matene, Illa îmi oferi un nou spectacol.

Toată culoarea verde se strânse într-un punct din centrul spătarului, într-un cerc de deosebită intensitate luminoasă. Chiar şi prin ecran, această lumină era verde şi rea: nu mă atingea, dar mă irita.

Obiectele din sufragerie deveniră întunecate ca o natură moartă în faţa unei furtuni sau în plină eclipsă de soare.

Doar scaunul părea transparent, ca şi cum toată materia s-ar fi scurs din el şi ar fi rămas numai conturul. Deodată, o săgeată verde ţâşni din punctul luminos şi se izbi de covor, în colţul dinspre uşă. Imediat, lumina se răspândi pe toată suprafaţa covorului.

Abia după câteva secunde am înţeles ce se întâmplase: Illa plecase în urmărirea mea. Voise să ajungă la uşă. Dar nu se putea muta cât de repede ar fi vrut şi nici la orice distanţă.

În covor, lumina parcă fierbea. Zonele de maximă intensitate lunecau pe suprafaţa liberă, de colo până colo, în zigzaguri şi vârtejuri furioase. Această frământare crea iluzia că totul, deasupra covorului, a început să danseze haotic, la comanda unui şaman aflat într-o criză de demenţă, o criză declanşată de un drog puternic. Dar numai lumina se vânzolea. Apoi lumina începu să se adune în cercuri concentrice şi să lunece spre colţul de lângă uşă.

Am luat instrucţiunile de pe Matene şi am început să le răsfoiesc. Cantitatea de acid fosforic asimilată de Illa reprezenta hrana pentru 75 de greieri într-o jumătate de an. Am înţeles ce pericol reprezenta puterea ce o acumulase. Dar ce să-i fac?

Din instrucţiuni reieşea că, pentru greieri, temperatura optimă de existenţă şi randament maxim este de 37 °C. Se preciza că sub 23 °C, activitatea lor este, practic frânată de o stare numită convenţional hibernare. La o temperatură între 50 °C şi 800 °C, activitatea lor raţională este nulă, ei staţionează în materialele neinflamabile sub formă de picături lichide. Între 800°C şi 3000°C, devin bule compacte de gaz şi pot rezista într-o stare de amorţeală un timp îndelungat, în aşteptarea unei temperaturi optime. Peste 3000°C reuşesc să supravieţuiască, dar, când revin la temperatura normală, toate însuşirile lor sunt deformate. Iar aşa-zisa lor „nemurire” încetează după cca. 1000 de ani, socotind în unităţile noastre de timp.

Soluţia: hibernarea forţată. Alta mai bună nu aveam. M-am repezit la pupitrul de comandă al sistemelor interioare şi am căutat butoanele climatizorului încăperilor noastre. Am programat sufrageriei o temperatură de zero grade. Mai jos n-am avut curajul să risc: ar fi îngheţat uşile, s-ar fi contractat prea tare celula metalică faţă de celelalte încăperi. Ar fi provocat avarii sau fisuri. Pentru siguranţă, încăperile din jur le-am programat la 10 °C.

Întoarsă lângă ecran, alta surpriză: Illa se mutase în clanţa uşii! Ca să ajungă până la mine, cred că i-ar fi ajuns trei sau cinci mutări succesive. De frică, am programat în grabă şi holul la zero grade.

Cu atenţia împărţită între ecranul bombat şi filele instrucţiunilor, am dat peste un paragraf pe care nu-l luaserăm în seamă. Conţinutul mă uimi: greierii manifestau o însuşire paradoxală: acţiunea lor de sugestie prin unde telepatice, precum şi capacitatea de a efectua salturi scurte pentru a se muta în altceva, erau inhibate şi apoi anulate, dacă pe suprafaţa lucrului în care s-au mutat se află cel puţin două-trei picături de... lapte!

În clanţă, lila se pregătea pentru un nou salt: lumina pâlpâia. Parcă îşi pierduse din intensitate, dar nu eram sigură. În clipa saltului, raza se frânse în aer şi se scurse într-un creion ce zăcea pe pardoseală. Creionul, probabil, căzuse din buzunarul meu. Iluminat, creionul străluci câteva secunde, apoi se stinse şi se întunecă treptat, de parcă l-ar fi acoperit o vopsea banală, un nitrolac de un verde închis. Semn bun: intrase în hibernare!

Dintr-o nişă cu echipament, am scos o salopetă cu încălzire interioară din fire de *simpavit.* Începuserăm să dârdâi de frig, dar în salopetă mi-am revenit imediat.

Apoi am scos o sticlă din *Maprela* (maşina de preparat lapte, căreia noi îi ziceam şi *Vacă portativă).* Am dus-o în hol şi am turnat un întreg pahar de lapte asupra creionului. Cu ajutorul unui cleşte lung, l-am apucat şi l-am aruncat în

sticlă. Am instalat apoi sticla într-un congelator liber, l-am pus la —40 °C şi am putut, în fine, să răsuflu uşurată.

Am redresat clima, am făcut un duş puternic şi înviorată de ultrasunetele ce mi-au curăţat porii de transpiraţia ce mi-o provocase frica, m-am simţit alt om. Era prima dată când mă încercaseră sudorile morţii şi am zăbovit mult sub duş, ca să scap de propriul meu miros urât, mirosul groazei. După un masaj cu ultraviolete, m-am simţit ca nou-născută. De un singur lucru nu pot scăpa: de amintirea incidentului.

21. Alea jacta est.

15 mai…

Aseară, nu am mai continuat. Astăzi încep devreme, ca să relatez cât mai amănunţit ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni, între mine şi Belami. Nu prea am chef, dar trebuie să fiu consecventă şi sinceră. Dacă aş tăcea, s-ar chema că mint. Adevărul ascuns e minciună…

Sunt puţin îngrijorată, ca să nu spun neliniştită. Nu am mai primit decât comunicări din spaţiu. Iar tanti Ada şi bărbaţii tac de când au plecat. Aş vrea să pot să-i aud măcar. Eu nu pot să le transmit nimic, deoarece nu am energie suficientă în acumulatoarele de sintoni. Mă simt demoralizată de această aşteptare zadarnică. Mereu îmi zic că trebuie să fiu rezonabilă şi să aştept, răbdătoare, până termină ei lucrarea şi poate intra în funcţiune staţia de pe muntele Alfonso. Dar sunt prea nerăbdătoare şi îmi fac gânduri negre.

Dar să revin la Belami. Nu prea îmi vine la îndemână să notez faptele, dar nu-mi pot permite să deformez adevărul. Mai târziu, peste ani, voi putea să-mi recitesc jurnalul cu inima împăcată şi nu voi avea de şters minciuni strecurate printre rânduri. Din adevărul acesta al meu, pe care mi l-am

fixat pe deplin în pagini, voi putea opri timpul: voi avea şansa de a retrăi timpul meu de astăzi şi vârsta pe care o am, cu toate avatarurile ce o însoţesc – timp şi vârstă cu care nu am să mă mai întâlnesc, deoarece voi avea de traversat alţi timpi şi alte vârste, cu alte evenimente, probleme şi sentimente. Că doar sunt o fiinţă umană, nu-s greier! Presimt că din cele notate acum, atunci voi găsi multe lucruri care mă vor amuza copios, E şi normal. Când voi fi bătrână, mă va încerca melancolia şi mă va înduioşa (de la mare distanţă!) experienţa pe care am traversat-o închisă în navă, în această primăvară, cu Belami. Acum însă mă încearcă o senzaţie de jenă şi pudoare. Dar sunt şi mândră, mândria stăpânită a omului sigur pe sine, de parcă aş fi traversat un examen neînchipuit de greu şi. Aş fi obţinut diploma cea mai importanţă pentru o femeie. Ce amalgam e în mine, uf!

Povestea a început în noaptea ce a urmat incidentului cu Illa. Nu am reuşit să adorm din cauza unor coşmaruri verzi. De câteva ori am fugit din pat să verific congelatorul, unde laptele se făcuse un bloc de gheaţă mai rezistent decât un beton armat. N-avea cum să evadeze de acolo. Eram sigură că totul e în ordine, dar coşmarurile mă hărţuiau fără milă. Şi m-a încercat O TERIBILA NEVOIE DE OCROTIRE. Fără să stau prea mult pe gânduri, am intrat în camera lui Belami şi m-am culcat lângă trupul lui puternic, în căutarea, unui refugiu. Numai lângă mama şi tata mă mai culcaserăm aşa, demult, când eram necăjită sau bolnavă: prezenţa lor mă ajuta să adorm şi îmi dădea o nesfârşită şi odihnitoare senzaţie de securitate.

Înainte de a adormi, m-am gândit că nu mi-e nici tată, nici frate şi ar putea să aibă anumite *idei,* că e sălbatic şi cum zice tanti Ada, ar putea fi şi canibal. Eram însă atât de toropită şi mă simţeam ocrotită, atât de ocrotită, încât am adormit, scăpată de coşmare. Belami nu a avut nicio *idee,* dar eu am visat că are şi nu m-am speriat deloc şi am

dormit foarte bine. M-am trezit dimineaţa târziu, cuibărită la pieptul lui şi mi-am dat seama că mă leagănă uşor şi-mi cântă un confuz cântec de leagăn. L-am îmbrâncit şi am fugit buimacă să prepar dejunul.

Nu l-am mai încuiat în cuşcă. Am observat să nu se atingă de niciun obiect fără să mă întrebe, iar în comandă nu vrea să între pentru că aparatele, butoanele, ecranele, luminiţele, cadranele şi tot ce mai este acolo îi inspiră o puternică… repulsie. Nu teamă, ci repulsie. Când îl invit să între cu mine, se strâmbă, îmi întoarce spatele şi se trânteşte într-un fotoliu bombănind: *nu este bun!* Din toată tehnica noastră, nu acceptă decât filmele pe care i le programez. Poate fiindcă vede în ele fiinţe, viaţă, mişcare şi sunete pe care se străduieşte să le imite. În timpul ce s-a scurs, a învăţat multe cuvinte şi construieşte fraze al căror sens îl cunoaşte. E suficient să-l corectez când face câte o greşeală de acord gramatical. Mă bucură ascultarea şi bunăvoinţa lui. La ce să-l mai ţin încuiat? Liber, redevine mai repede om. Ne înţelegem prea bine şi ar fi urât să-l jignesc degeaba.

În a doua noapte, n-am mai putut răbda să dorm singură. Dormiserăm prea bine în noaptea precedentă. Îl consideram un fel de frate. Totuşi, m-am dus la el puţin nesigură. Nu dormea şi a fost foarte fericit să-mi cânte un cântec de leagăn. Nu l-am lăsat să mă legene, dar cântecul lui cald şi monoton, m-a adormit. Demult nu dormiserăm atât de bine. Se pare că nu-mi prieşte să dorm singură. Şi nu cred că sunt singura fiinţă umană care încearcă acest sentiment.

În cea de-a treia noapte adormiserăm repede şi uşor. Înaintea zorilor am avut un vis care m-a şocat atât de tare, încât m-am trezit. Să mai adorm după acest vis – imposibil. Mă visaserăm într-o barcă de hârtie, pe o mare agitată de valuri furioase. Marea era din carton. Valurile, tot din carton – un adevărat arhaic film de animaţie. Nicăieri, niciun strop

de apă. Totuşi, barca prindea umezeală, hârtia se înmuia, se deforma. Mă scufundam cu barca, printre valurile ce aveau zimţi şi se roteau ca nişte fierăstraie circulare. Jos, în adânc, valurile erau aidoma unor roţi dinţate, angrenate într-o maşinărie imensă. Ce năprasnic funcţiona maşina asta, acolo, jos, în adânc! Totul era mecanic, artificios, absurd şi necruţător, acolo, în adâncurile spre care lunecam. Înţelegeam că totul e prea artificios ca să nu fie altceva decât un vis. Dar iată că apărură o puzderie de şerpi foarte vii, lunecoşi, cu capetele ce li se legănau ameninţătoare, cu gurile larg deschise. Erau atât de vii, încât m-am speriat la gândul că visul s-a dus şi m-am prăbuşit într-o altă realitate. O nesfârşită hoardă de şerpi se ridica spre mine, iar barca se desfăcea şi plesnea. Orice încercam să agăţ, se rupea cu un fâşâit moale, înăbuşit. Simţeam cum mă împung acele fierbinţi ce iradiau din limbile de foc ale şerpilor. Îmi încolăciră braţele, picioarele. Degeaba mă zbăteam, iar răsuflarea lor mă irita şi mirosea a lapte stricat. Surprinsă, am gemut şi m-am trezit. Atât de reală fusese atingerea lor vâscoasă, lunecoasă dar fierbinte, încât am început să dârdâi cu pielea înfiorată de o senzaţie neplăcută ce se ştergea prea încet.

Mult mi-am dorit, după visul ăsta, să adorm din nou. Mi-era chiar ciudă pe Belami care, cu spatele la mine, dormea ghemuit: un somn sănătos, adânc, nesimţit, somnul unui zeu de piatră.

Trează, dureros de trează, gândurile mele s-au zbătut întâi fără noimă. Apoi mi-am analizat visul, i-am ghicit cauzele şi i-am înţeles sensul. De când era Belami în navă, acest gen de vise devenise din ce în ce mai frecvent. Înţelegeam că vor continua sub alte forme şi mă vor copleşi toate variantele ce vor urma, ca să-mi creeze, în cele din urmă, un periculos dezechilibru psihic. Înciudată şi îngrijorată, am început să-mi rod unghiile.

Cum să mă apăr? — mă întrebam. De multe mă pot

apăra, dar de vise nimeni nu poate fugi. Chiar şi conştiinţa o pot amăgi sau o pot obliga să tacă. Visele însă, vin ca nişte musafiri cărora degeaba le închizi uşa; trec prin zid, prin acoperiş, uneori sparg ferestrele sau răsar din podea, fără să poţi refuza sau omite vizita lor. Orice om poate să mintă întreaga omenire dacă vrea, poate chiar şi pe sine să se mintă şi să-şi oblige conştiinţa să digere orice. Cu visele însă, nu poate glumi. Visele sunt atât de bogate în otravă sau balsam, încât pot stăpâni pe oricine – fără să asculte de nimeni şi nimic, pentru că visele ştiu întotdeauna ce vor: niciodată un singur lucru. Poate să ţi se pară că visul tău dintr-o noapte a avut o singură cauză, dar te înşeli. Erau mii de motive îndărătul acestuia. Îmi înţelegeam şi visul de azi, şi cele mai vagi dinainte. Astfel mi-a venit *ideea.* Am vrut s-o resping, dar nu prea aveam putere...

Îmi intrase bine în cap *ideea* şi argumentele se războiau în mintea mea. Cel mai puternic era un sfidător *chiar aşa, cu oricine* ? căruia repede i-am venit de hac. *Belami nu e oricine; e Belami!* şi gata. Apoi că e *sălbatic şi nu raţionează,* argument ce îmi zgândărea orgoliul. Numai că din arsenalul meu necunoscut au apărut, în puhoi, serii de contra-argumente. Nu le notez decât pe cele ce mi s-au înşurubat în creier ca o poezie, ca un cântec – chiar dacă nu-s aşa ceva:

Nu mai e sălbatic, l-am domesticit.

Nu e animal, e om.

Nu raţionează ca mine, ci altfel.

Pune pe prim plan reacţiile afective şi le subordonează logica lui primitivă.

A uitat să judece aşa cum a învăţat de copil pe vremea când oamenii nu păţiseră nimic.

Va învăţa a doua oară şi nu va uita: din cauza mea.

Are timp să mă ajungă din urmă şi să mi-o ia înainte.

Totul depinde de mine!

Cred că mi-e drag !

Cu asta tăiaserăm nodul gordian. Deveniserăm foarte hotărâtă. Sunt cam ambiţioasă de felul meu. Asta a decis. Venise ideea, mă câştigase. Am hotărît să acţionez imediat. Restul mi s-a părut foarte simplu.

Cu inima uşurată, m-am dezbrăcat şi l-am îmbrăţişat cu destulă neîndemânare.

Trupul lui mi s-a părut rece dar poate că eram eu prea înfierbântată. Când pieptul meu i-a atins spinarea brăzdată de cicatrici, sânii mi s-au întărit brusc şi dureros. Întreg trupul îmi fu cuprins de un dureros cârcel. Un frig urca de-a lungul spinării şi, ajuns în ceafă, îmi înfipse acolo un cui fierbinte. Arsura lui îmi înceţoşă ochii, dar trupul rămase îngheţat, pietrificat. Toate fibrele mi-erau grele şi dureau ca strânsoarea unei menghine. Eram prizonieră în mine însămi şi doream să mă eliberez din strânsoare;

Belami, am bâiguit eu disperată.

Abia spuseserăm asta că mă şi cuprinse o ruşine cumplită şi am vrut să fug de lângă el, să mă transform într-o pasăre, într-un nor, în orice, ca să dispar din trupul meu, să nu fiu stupidă tocmai faţă de el, să mă smulg din acest trup care nu mă ascultă, să dispar, să înving pietrificarea în care căzuserăm, prinsă în propria mea capcană.

Belami tresări şi, după o scurtă pândă, se răsuci brusc spre mine cu o mişcare lunecoasă, scurtă. Braţul cu care îi îmbrăţişaserăm bustul, căzu între noi greoi şi inutil ca a creangă frântă. În ochii lui albaştri tulburaţi de somn, străluci o rază tăioasă care se topi într-o adâncă mirare. Nu ştiu cu ce privire i-am răspuns. Eram încă plină de acel *ajută-mă* care stăruia în adâncul meu, gata să ţâşnească iar, mai clar, mai puternic. Apele ochilor săi se încălziră, se întunecară blând până deveniră de un cenuşiu închis, aidoma unei perechi de fărâmituri de magnetită încinsă de o căldură secretă.

Umbra unui surâs visător trecu peste chipul său când

întinse mâna şi îmi atinse umărul. Degetele lui coborâră într-o mângâiere uşoară spre gât şi lunecară hoţeşte spre ceafă. O radiaţie necunoscută, caldă şi plăcută, mă învălui şi încordarea dispăru iar frigul se retrase grăbit. Parcă începeam să plutesc. Totul ar fi fost minunat dacă Belami nu mi-ar fi zâmbit puţin cam încrezut, puţin cam şmecher, ca un complice. Am vrut să-l lovesc în plină faţă pentru acest zâmbet şi să fug. Dar el îmi şopti *Ailila* pe un ton pe care nu-l cunoşteam, mă îmbrăţişă şi sărutarea lui îmi arse buzele.

Era prea târziu să mai dau înapoi. Gândurile mi se tulburară şi m-am supus lui, pierdută, mândră de hotărârea mea şi de importanţa ei, nedumerită de ceea ce mi se întâmplă şi simt. Dar, deodată, durerea mă fulgeră ca tăietura unui cuţit. Nu mi-am putut stăpâni un ţipăt. Ştiuserăm eu foarte bine că voi trece prin asta, dar secunda mă găsise nepregătită. Am apucat să-mi zic că durerea aceea nu e ultima şi nici cea mai rea din durerile prin care trebuie să trec în viaţa mea de acum încolo.

Belami a devenit acum o prelungire a propriului meu trup şi îl vreau devenit şi o parte a sufletului meu, topit, absorbit, identificat în mine. E poate prea mult ce vreau? — nu ştiu. Un lucru mă emoţionează în mod deosebit: am început să ne înţelegem fără gesturi şi cuvinte, să intuim intenţiile celuilalt dintr-o scurtă privire. Am adeseori senzaţia că Belami îmi ghiceşte gândurile şi le continuă în altfel de a gândi, dar ajunge la acelaşi rezultat, uneori mai repede ca mine.

Nu pot ascunde faptul că, în zilele când m-am ferit să completez jurnalul, am avut de câteva ori procese de conştiinţă în care m-am acuzat cu asprime pentru ideea ce o avuserăm, pentru hotărârea ce o luaserăm şi pentru faptul că am şi dus-o până la capăt. Mi se mai întâmplă uneori, din ce în ce mai rar. Dar pe urmă gonesc reproşurile, neliniştea, cu argumentul: *Nu fii ipocrită şi nu*

te minţi. Totul e foarte normal. Nu e nimic rău şi urât în asta: sunt o femeie normală şi sănătoasă. Nu pot să mă comport ca o bucată de piatră fără viaţă, fără sex, fără sentimente. Şi procesele de conştiinţă se spulberă. Ce să fac cu de? *Să mă joc cu vorbele şi să mă încurc în de? Pentru ce*?

Ipocrizia e o boală. Prefer să mă bucur că sunt o femeie sănătoasă şi fericită în dragoste. Ar fi necinstit să-mi ascund sau să-mi alung bucuria. Ar fi urât şi trist.

Viaţa e totuşi a naibii de frumoasă! Nu mă mai simt nicio *floare de seră* şi nici prizonieră în navă, nici singură fiindcă-s născută în spaţiu, nu mai ştiu unde, fără rădăcini. Am un bărbat, un aliat, un camarad, un frate, un om, care mă înţelege şi mă respectă. Firele care ne leagă devin din zi în zi mai puternice. Mă simt, alături de el, capabilă să fac faţă rolului ce-mi va reveni în Marea Muncă. Sunt fericită!

Şi mai e ceva. Cu fiecare zi care trece, observ ceva ce aş numi *mica mea victorie asupra marelui accident.* În samuraiul meu blond, sălbăticia se stinge şi în creierul său pâlpâie lumini mereu noi. Nu e de sperat că îşi va regăsi memoria intactă ca să-şi reia activitatea iniţială. A început însă o modificare în el: memorează, gândeşte, vorbeşte şi se comportă normal, din ce în ce mai bine. Da, cu Belami am creat o breşă, un fel de cap de pod. Cei ce se vor întoarce pe Pământ vor fi descurajaţi de ceea ce vor găsi aici, dar, dacă vor vedea progresele lui Belami, vor înţelege că există destule şanse pentru a smulge omenirea din condiţia de sălbăticie. Cu totul altfel vor reacţiona şi munci când vor înţelege că EXISTĂ ŞANSE. Sunt bucuroasă când ştiu ce importanţă este evoluţia omului pe care mi l-am ales de bărbat. Şi am convingerea că timpul va îmbunătăţi mult performanţele sale intelectuale.

Aş vrea să sar peste ceea ce am făcut în ziua următoare. A fost o mare copilărie. Dar nu trebuie să omit nimic. Am fost proastă şi caraghioasă, am fost o fetiţă cam trăsnită

care s-a jucat pentru ultima dată. Acum, mă apucă râsul când îmi aduc aminte de jocul pe care l-am înscenat. Atunci însă, eram foarte serioasă şi hotărâtă să pun pe roate o festivitate clasa întâia. Mi-am dorit să fiu mireasă. Dar ce nuntă a ieşit…

Iată cum a fost. Peste noapte, fugiserăm de lângă Belami. Îl încuiaserăm în camera lui. O vreme, Belami bătuse în uşă, iar eu îl urmăriserăm prin sistemul video interior, fără sonor. Evitaserăm să-i aud vocea: eram conştientă că sunt slabă în faţa lui, mai ales după cele întâmplate şi voiam să evit orice influenţă din partea lui. Aveam nevoie de răgaz ca să-mi adun sufletul şi să mă odihnesc.

După ce s-a săturat să bată în uşă, a început să se învârtă prin încăpere. Apoi s-a oprit lângă patul răvăşit. A stat pe gânduri câteva clipe, apoi a smucit cearşaful, l-a mototolit şi l-a zvârlit cât colo. Gestul era firesc, dar nu mi-a plăcut. Ba mai mult, ca să mă supere şi mai tare, imediat ce s-a culcat a şi adormit buştean. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Am simţit că mor de întristare! Adică eu să mă agit şi el să adoarmă! TOCMAI ASTĂZI! în această zi atât de importanţă şi unică. Într-o astfel de zi, când alţi bărbaţi stau cuminţi lângă miresele lor, gravi, în ţinută de protocol, la o masă mare şi aşteaptă răbdători să se termine tot ritualul. Şi am simţit şi eu nevoia unui ritual de nuntă, în care Belami să stea cuminte şi răbdător, pentru ca eu să mă simt împăcată şi cu el, şi cu soarta mea de femeie. De ce n-aş fi şi eu mireasă, dacă vreau? N-am public. Nici nu e necesar. Se poate înjgheba o nuntă şi fără public. VREAU NUNTĂ ŞI BASTA!

Dimineaţă m-am trezit târziu. Era 4 mai. Senin, soare orbitor. Zi bună pentru o nuntă. Dar nu afară, ci în navă.

L-am lăsat pe Belami încuiat şi m-am apucat de treabă. Ştiam că îi este foame, dar aveam să-l răsplătesc cu o cină festivă bogată.

Timp de patru ore m-am căznit să-mi confecţionez o rochie şi un voal de nuntă. Rochia a ieşit grosolană ca o cămaşă de noapte de pe vremuri. Voalul semăna cu un burnuz de beduin. În lipsă de altceva, semănăm oarecum a mireasă chiar şi în această costumaţie. Ce să fi îmbrăcat? Salopetă, tricou, costum de protecţie sau vreuna din fustiţele mele de adolescentă? Rochiţele şi fustiţele mele, tanti Ada le croise întotdeauna înadins grosolane, ca să par, lângă dânsa, neîngrijită şi lălâie, ca să par o fetiţă ştearsă şi cât mai stupidă. Foarte rar le purtaserăm şi preferaserăm tricourile sau salopeta.

Costumaţia lui Belami era ca şi rezolvată. Printre lucrurile rămase de la tata, aveam de ales între uniforma lui de comandant de navă şi costumul negru de protocol, cu toca de doctor în ştiinţe agrospaţiale. Talia corespunde şi nu era nevoie de probe sau retuşuri. Am optat pentru costumul de protocol.

Alegerea unor videocasete a mers mai repede. Ştiam ce vreau. Am scos din secţia de folclor trei filme documentare ce datau aproape de începuturile cinematografului sonor: o nuntă indiană, una la Hollywood (cu vedete de mâna a treia, dar decorative) şi una dintr-un trib de boşimani. Aceste umbre ale unor oameni dispăruţi, cu veselia şi obiceiurile lor uitate, urmau să-mi ţină loc de invitaţi în această zi deosebită. Veniţi de acolo, din trecut, ei se puteau distra alături de noi şi pentru noi, după legile lor. Mă gândeam că e mai comod să ai la nuntă vizita unor simple umbre care nu se pot amesteca în viaţa ta, care lasă neschimbat firul evenimentelor pe care ţi le-ai construit şi nu pot, ca tanti Ada. Să te insulte sau să te lovească şi să-ţi arunce o umbră rea în suflet. Umbrele din filme, cei mai buni musafiri: nici hrană nu cer. Nici intrigi nu fac...

Fără să pun ceva în gură şi fără să-i duc lui Belami măcar o gustare, m-am apucat să prepar mâncarea pentru banchet. A fost o greşeală pe care am avut de ce s-o

regret…

Întâi, am dat o raită pe la containere şi am scos o grămadă de legume şi zarzavaturi. Am găsit într-unul nişte fructe de care uitaserăm şi m-am încărcat cu un ananas, câteva mere şi pere, un coşuleţ cu vişine şi altul cu cireşe.

La al doilea drum, am dat o raită pe la anexă, tocmai la capătul gangului lung dintre containere. Avem acolo un bazin de 120 m.c. în care s-au cam înmulţit peştii. Am ochit un crap de vreo trei kilograme dar n-am reuşit să scot decât unul de două, care mi-a intrat în plasă din greşeală. Era bun şi ăsta.

Din coteţul cu găini am adunat doar zece ouă: ieşiseră pui, dar multe găini mai cloceau. Dar aveam destule ouă în congelator.

Prinderea unui purceluş de lapte mi-a dat multă bătaie de cap. Belami s-ar fi descurcat mai repede. Cele trei scroafe mi-au făcut un scandal imens, vierul a vrut să mă muşte iar duzina de purceluşi protesta ca un cor de îngeri speriaţi. Am încropit un fel de lasso şi, cu chiu cu vai, am scos un purceluş aproape sufocat de învălmăşeala ce se iscase. Abia îl înhăţaserăm, că sistemele automate au umplut jgheaburile cu mâncare şi soarta purceluşului n-a mai interesat pe nimeni. Dacă aşteptam până la ora mesei, nu se isca tărăboi.

Mi-a fost milă de purceluş. Abia când era gata vârât în cuptor, am răsuflat uşurată. Ştiu să tai găini şi purcei, dar treaba asta căutaserăm întotdeauna s-o las altcuiva.

Peştele avea icre şi asta m-a scutit să scot o cutie de caviar din ultima duzină aflată în depozit. L-am umplut cu verdeţuri şi mirodenii, ca să-l vâr şi pe el în cuptor.

Ca o roabă am muncit şi totuşi, am apucat să fac tortul de nuntă. Un tort de ciocolată, dichisit cu două inimi de frişcă. Crezuserăm că nu mai termin cu legumele pe care le-am curăţat cu mâna fiindcă robotul era defect. Afurisită treabă, curăţatul legumelor cu mâna.

Am mai scos din depozit o cutie de stridii – ultima. Tot de acolo am scos şi ultima sticlă de şampanie. Deh, nuntă să fie. În fine, seara la zece, masa era pusă. Iată şi meniul de nuntă:

ouă cu maioneză
sandvişuri (cu şuncă, icre, anşoa, sau zacuscă)
salate (de roşii, de boeuf, varză roşie, ţelină)
stridii
crap la tavă cu sos alb
purcel crocant cu legume şi sos indian
supă de verdeţuri
tortul de nuntă
fructe
vin de smochine
o sticlă de şampanie (ultima)
lichior de vişine

Aş fi ornat masa cu trandafiri, dar în navă nu aveam decât flori de interior. O begonie care înflorise, între cele două lumânări, – atât am pus pe masă. Nici n-aş fi avut loc pentru mai multe. Restul de ghivece din holuri le-am lăsat la locurile lor.

După un duş rapid, m-am pieptănat fără mofturi – port părul tuns după vechea modă *paj,* cu un breton care nu-mi acoperă decât un sfert de frunte; e cea mai simplă şi rapidă coafură care mă avantajează – dar m-am rujat pentru prima dată în viaţa mea. Gustul rujului m-a enervat. Costumaţia de mireasă nu m-a mulţumit. Mai ales voalul, un burnuz oribil, m-am jurat să nu-l mai îmbrac nici moartă. Tare aş fi vrut să rămân în salopeta cu care m-am obişnuit sau într-un comod tricou sau halat de interior. Dar dacă-i nuntă, nuntă să fie!

Gătită, am luat pe braţ hainele pentru Belami. Înainte de a intra, la el în cameră, am respirat adânc şi am deschis uşa cu un gest energic. Belami se ridică încet şi mă privi

lung. Cât mai autoritară, i-am întins hainele şi cămaşa.

Aruncă pijamaua şi îmbracă hainele astea! Repede!

Nedumerit şi duşmănos, zvârli bluza de pijama şi îmbrăcă haina direct pe piele. Apoi, bosumflat, se strâmbă şi scoase limba şcolăreşte.

Întâi cămaşa, omule. Pe urmă haina. Uite, cămaşa.

El însă, adulmecă mirosul de mâncare ce trecuse din sufragerie, prin hol, ca să intre pe uşa deschisă. Atât i-a trebuit. Faţa i se ilumină. Îmi făcu ştrengăreşte cu ochiul. Până să apuc să-i spun cum să îmbrace cămaşa, el o şi zbughise în sufragerie.

Consternată, l-am urmat. Îmi strica tot ritualul pregătit. Aşezat la masa lungă şi încărcată, începu să înfulece anapoda. În loc să înceapă cu aperitivele, apucase farfuria cu… tortul de nuntă. Îl făcu dispărut în câteva secunde. Nici nu observase cele două inimi de frişcă. Gustă vinul de smochine şi se strâmbă scârbit. Găsi carafa cu apă şi trase o duşcă zdravănă.

Toată nunta mi se ducea de râpă. Uf, şi doar îl învăţaserăm în ce ordine consumă felurile de mâncare un om civilizat! Acum însă, de foame, uitase totul. Dar eu voiam să restabilesc ordinea ceremonialului.

M-am apropiat de el cu jurnalul de bord al navei, în care înscriseserăm declaraţia noastră de căsătorie şi unde mai lipseau semnăturile noastre. I-am întins un stilou şi i-am spus să semneze. În timp ce îi conduceam mâna dreaptă cu stiloul pe hârtie, întinse mâna stângă şi smulse un picior de purcel, ca să-l ronţăie nepăsător. O picătură de sos căzu pe partea de sus a registrului. Când i-am ridicat dreapta de pe semnătură, altă bucurie: dedesubt rămăseseră câteva urme de ciocolată. Îmi venea să-i dau cu registrul în cap. La aşa mire… aşa nuntă! Ce mai pot aştepta şi eu? Dacă nu l-aş fi înfometat, nu s-ar fi purtat ca un căpcăun şi m-ar fi ascultat în toate, aşa cum mă ascultase până atunci. Am şters registrul, l-am pus în seif, apoi am pornit programul de

înregistrări pregătit pentru nuntă.

Belami nu catadicsi să acorde măcar o secundă de atenţie ritualului boşimanilor şi nici agitaţiei din Hollywoodul arhaic. Dumnealui se războia cu purcelul şi, în loc de garnitură, ba înghiţea stridii, ba ouă cu maioneză, ba fructe. Îl priveam neputincioasă.

Făcea să-l vezi pe mirele meu. Cu pantaloni de pijama, cu haina îmbrăcată direct pe piele şi cu faţa mânjită de sos iar nasul pictat cu ciocolată şi icre. Înfuleca dumnealui, mirele, cam anapoda, dar bine!

Din farfuria cu aperitive am ciugulit fără poftă câteva felioare de şuncă şi am destupat sticla de şampanie. L-am aşteptat pe prinţul meu să răsufle între îmbucături şi i-am pus în mână un pahar.

Azi e nunta noastră, Belami. Hai să ciocnim pentru fericirea noastră. Ai auzit? Pentru fericirea noastră.

Ihâm, şi goli paharul. Şampania îi plăcuse: îşi linse buzele şi întinse paharul. *Mai vreau. Pentru fe-rici-rea noas-tră. Mai vreau.*

Nu ştiu dacă a existat vreodată o mireasă mai nefericită ca mine. Eram atât de nefericită de pofta lui de mâncare, încât mă sufocam. Asta e nuntă? — mă întrebam şi mă uitam la ţinuta lui. Fără să-mi aduc aminte că am lăsat deschise, aparatele de înregistrare magnetică.

După o jumătate de oră, Belami adormise toropit de mâncare, cu capul pe masă. După ce am plâns pe săturate, l-am trezit şi l-am trimis la culcare. N-a vrut, fără mine. Alta, acum! Nuntă am vrut, nuntă am avut.

Alea jacta est, mi-am zis. Dacă tot am aruncat eu zarurile, tot eu trebuie să fiu cel mai tare dintre noi.

Sunt convinsă că, peste ani, voi râde când voi reciti paginile acestea. Să mă hotărăsc să le scriu – mi-a fost cam greu. Dar zilele au trecut şi vor mai trece şi altele, iar eu nu trebuie să uit nimic.

De fapt, ce naiba mi-am făcut atâtea probleme? Sunt

fericită cu el şi, cu timpul, vom fi şi mai fericiţi. Ce, era obligat să mănânce ca un prinţ sau lord? După un post de o zi? El nu-i prinţ, nu-i lord, E samuraiul meu blond. Omul meu.

22. Dacă

Nici astăzi n-am primit veşti de la seră sau de pe munte. În schimb a plouat cu salutări şi anecdote de la misiunile mai apropiate. Cei de pe *Matene* tac. Dacă aş avea suficiente rezerve de energie sau dacă ar funcţiona centrala, aş avea atâtea de discutat cu toţi!

Mă gândesc să scot mâine, dacă e timp însorit, panourile de captare a energiei solare – sistemul PACASOL. Sunt grele, dar Belami mă poate ajuta. Dacă aş prinde două-trei zile senine, aş putea obţine energie pentru transmisie. Ce bine ar fi să am trei zile însorite!

Toată ziua m-au frământat diferite gânduri. Mă simt cam tristă, cam singură. Lui Belami i-am făcut un program de studiu sever şi încărcat. Uneori adoarme în faţa ecranului. Unele programe didactice sunt cam prea plicticoase. Ca să nu-l deranjez, stau cu el numai la masă şi peste noapte. În afară de asta mai fac o oră de şah cu el. Atât.

Dorm foarte bine cu el. M-am obişnuit cu el neaşteptat de repede. Parcă am fi dormit împreună o viaţă întreagă. Cum de m-am obişnuit aşa de repede cu el?

Nu ştiu dacă nu cumva aştept un copil. N-aş vrea să mă grăbesc prea tare. Poate primăvara viitoare ar fi mai nimerit. Anul acesta însă, până pornim Marea Muncă, vom fi prea puţini şi fiecare om este deosebit de necesar în faza de organizare, fază de mare solicitare. Vreau un copil, că doar sunt făcută pentru asta. Dar trebuie să mai aştept un an. Nu pot aduce pe lume un suflet nou, atâta timp cât nu-l pot îngriji cum se cere. Dar ca să-l pot îngriji, trebuie întâi să-mi fac datoria faţă de cei ce aşteaptă salvarea de la noi,

în Marea Muncă. Deocamdată însă, nici nu ştiu care vor fi sarcinile mele. După ce vor sosi cei din misiunea *Vegas,* voi şti. Orice muncă îmi va reveni, mă voi strădui s-o scot la capăt cât mai bine. Cu toţii, vom fi obligaţi să renunţăm la multe dorinţe, ca să putem salva oamenii. Nu prea văd în roz viitorul apropiat. Acum, cuvintele tatălui meu, ultimele cuvinte pe care mi le-a spus, sunt mai potrivite ca oricând şi pentru mine, şi pentru cei ce se vor întoarce la Marea Muncă:

...şi nu uita că, prea des, va trebui să uiţi de tine însăţi şi că vei trăi mai mult pentru alţii decât pentru tine; prin ei şi prin ceea ce faceţi, devii tu însăţi, pentru că eşti o frunză a unui imens copac...

Mare dreptate a avut. Acum îl înţeleg. Dacă ar fi supravieţuit...

Săracul tata. A fost un om destul de chinuit. Nici viaţa nu l-a cruţat, nici mama. Măcar dânsa ar fi putut să fie ceva mai blândă cu el. Uneori, când urmăresc unele înregistrări cu ei doi, mă dor fizic certurile lor. Sunt înregistrări întâmplătoare sau făcute de tanti Ada, înadins, ca să-şi bată joc de ei. Urâte certuri. Mama, nepăsătoare, putea să treacă uşor de la cea mai gravă insultă, la o glumă stupidă. Tata, însă, multă vreme, după o ceartă, suferea de parcă s-ar fi stins ceva în el şi ar fi rămas vie doar durerea.

Era un om puternic, masiv şi blând. Se purta cu cei din jurul lui de parcă n-ar fi fost oameni, ci baloane de săpun pe care chiar şi o răsuflare neatentă le poate sparge. Era prea blând şi prea delicat. Din această cauză, a fost întruna împins deoparte, cu nepăsare sau cu chiar sadism, de cei mai slabi şi mai răi. Asta, deseori, l-a durut îndelung, dar ştia să rămână înţelegător şi generos. Într-o altă societate mai rea, de pildă, în evul mediu, ar fi fost capabil să se lase ars pe rug – nu pentru o idee, ci pentru un alt om ceva mai slab. Avea cultura cu care puţini oameni de ştiinţă s-ar putea lăuda. În specialitatea lui, colegii nu l-au putut egala

niciodată.

Mama era exact o fire opusă. Muncea fără spor şi anapoda; obosea repede şi făcea mai multă gălăgie decât treabă. Tata şi munca? Nu se odihnea timp de şaisprezece ore pe zi. Muncea cu stăruinţă, potolit, neîntrerupt, atât de firesc şi relaxat, încât ai fi jurat că nu depune niciun efort deosebit şi se distrează.

Deoarece mama a zăcut mai bine de un an şi jumătate după naşterea mea, tata m-a hrănit şi îngrijit în acest interval, fără ca munca lui să se resimtă din cauza acestei preocupări suplimentare. Un singur lucru îl putea obosi de moarte: o ceartă.

Revăd adeseori unele înregistrări aproape uzate, în care tata îmi dă biberonul, îmi schimbă scutecele sau mă lasă să-i pipăi faţa cu mâinile mele nepricepute. Atunci, mă simt ciudat – mică de parcă clipa de azi s-ar fi prăbuşit înapoi în cea de ieri. În altele, eu mă îndrept spre el, sub umbra unui braţ suspendat ocrotitor. Sunt o vietate caraghioasă, tropăi nepricepută şi neajutorată, mă împiedic dar nu cad: mâna lui mă ajută să-mi caut echilibrul până mi-l regăsesc. Imagini la care mi se pune un nod în gât. Rămân apoi cu senzaţia că el se află şi acum în spatele meu, zeu nevăzut şi masiv, plin de căldură şi putere. Şi mă cuprinde o căldură intensă şi mă simt încărcată de o putere fără margini. Oh, de-aş reuşi să fac un băiat care sa-i semene, aş fi cea mai fericită femeie!

Mă surprind că fac anumite gesturi care sunt ale lui, cu toate că nu vreau să-l copiez – ar fi o impietate. De multe alte ori, îmi descopăr anumite stări care ştiu că el mi le-a lăsat. Folosesc expresii sau intonaţii de care mă mir, apoi descopăr că de la el le am, ale lui au fost. Din fizicul lui am moştenit numai trăsăturile feţei. Numai atât, din păcate. Oh, de ce a trebuit să moară, tocmai el! Prea deseori îi simt lipsa, de parcă aş fi infirmă şi mi-ar lipsi o bucată din suflet. Alteori, mi se întâmplă ceva curios: am iluzia că tata e

lângă mine şi încep să-i vorbesc de parcă aş continua o discuţie întreruptă doar pentru o secundă, dar, când întorc privirea spre el, nu-i aici.

Cu mama, nu ştiu de ce, nu m-am prea înţeles şi mi-e ciudă că trebuie să recunosc că nu i-am simţit lipsa. Mama m-a purtat în pântec şi m-a născut destul de greu – nu ar trebui să-mi fie străină, dar mi-este. Poate fiindcă m-a urât din cauză că a suferit la naştere. Dar eu nu sunt vinovată, cum aş fi putut să împiedic eu suferinţa ei? Doar dacă m-aş fi hotărât să nu mă nasc. Doamne, cât m-a urât! Eu n-am să-mi urăsc niciodată copilul.

Ce o fi cu mine astăzi? Am o stare proastă şi mi-e dor de tata. Uite, acuma, aş fi fericită dacă aş putea să joc o partidă de şah cu el şi să glumim, ca altădată. Sau să-l văd jucând măcar cu Belami, dacă nu cu mine. Parcă-i şi văd, aplecaţi deasupra tablei, atenţi, concentraţi, ca doi tigri la pândă…

Mult am mai jucat eu şah cu tata! Seară de seară, de la vârsta de trei ani, câte o oră întreagă. Mama mă smulgea din scaun ca să mă ducă la culcare şi eu mă zbăteam şi strigam din uşă: *tăticule, fac schimb de regine!* sau *mută matale nebunul meu lângă calul matale!* După un timp, înciudată, cu gândul să câştig a doua zi la reluare, mă sculam noaptea şi furam câte o piesă sau modificam poziţiile. Tata nu-mi zicea nimic când reluam jocul, dar nu ştiu cum făcea, dar toate piesele se aflau la poziţia iniţială corectă. Turbam de ciudă că nu puteam să-l trişez. În cele din urmă, am început să calculez efecte psihologice cât mai subtile şi neaşteptate. Era mai pasionat să câştigi cinstit. Tata, aşa într-o doară, când am discutat despre arta de a trişa mi-a spus: *când trişezi, știi sigur că ai să câştigi şi, în cele din urmă, te plictiseşti şi te leneveşti.* De asta mă împiedicase el să trişez! Cu tata era greu să câştigi, dar partidele îmi solicitau cu intensitate atenţia, încât le găseam mai captivante decât problemele de enigmistică

din cărţi sau filme. În afară de asta, şahul devine la un moment dat şi confruntare de caractere şi energii diferite. Câştigam rar şi greu, dar asta îmi făcea plăcere pentru că el devenea mirat, apoi mândru şi rămânea pierdut, visător. Atunci îi ziceam *tăticule, eşti frumos acum.*

Şahul e un mijloc excelent de a dezvolta gândirea, o gimnastică psihică pasionantă şi utilă, obişnuia el să spună. Acesta este şi motivul pentru care îl învăţ eu pe Belami să joace. Deocamdată samuraiul meu greşeşte numai mutarea calului şi e preocupat să-mi mănânce cât mai multe piese. Dacă ajunge mat, îmi întinde regele şi-mi spune trist: *Ailila mâncat rege.*

Pe la început, copilă fiind, şi eu eram preocupată să mănânc cât mai multe piese. Şi le mâncam de tot. Tata, pentru mine, inventase şahul cu fursecuri, pe care le picta chiar el cu glazură şi, ca să înțeleg mai bine ideea de mai, regii erau păpuşi de cauciuc.

Aveam zece ani când mi-am pierdut părinţii, cu puţin înainte sărbătoriserăm ziua mea de naştere. Cu ocazia aceea am preparat eu piesele. Demult nu mai *mâncam* piesele, dar acum urma să jucăm o partidă festivă, pe mâncate. Regele meu l-am făcut din zahăr şi pe al lui l-am făcut din ciocolată. Din cauza căldurii însă, ciocolata s-a topit înainte de partidă şi el a folosit o statuetă de porţelan a lui Budha. În ziua aceea am fost într-o formă grozavă şi am câştigat. Tata, râzând cu hohote mi-a pus statueta în palmă: *ai câştigat, dar n-ai ce mânca! tot ce nu se mănâncă, se păstrează mai mult!* Şi Budha s-a păstrat, dar tata a murit. Căldura degetelor lui a fugit din micul bătrânel de porţel…

Totul ar fi fost altfel dacă mi-ar fi rămas părinţii în viaţă. Cu totul altfel, dacă! Numai din cauza mamei am rămas singură. S-a încăpăţânat să propună o acţiune sortită eşecului, numai ca să-l sâcâie pe tata. Uite aşa rămâne un copil singur: dintr-o nechibzuinţă. Niciodată nu-mi voi

permite să mor înainte de a-mi fi crescut copiii mari. Mă simt prea infirmă din cauza lipsei părinţilor mei şi nu voi permite copiilor mei să retrăiască experienţa mea. Copiii mei, când îi voi avea.

Deocamdată, iată însă că nu am rămas însărcinată. Pentru moment e mai bine aşa. Ar fi fost şi prea devreme. Mă duc să mă schimb şi astă seară voi dormi singură. Asta n-o să-i convină omului meu, dar n-am ce-i face.

Mâine sper, în sfârşit, să primesc veşti în ora de recepţie.

Nici nu vreau să mă gândesc la un *dar dacă ?* – ar fi chiar îngrozitor să se fi întâmplat ceva cu ai noştri din cauza greierilor pe care i-au luat cu ei. Dar dacă s-a întâmplat ceva şi pe *Matene?*

Uf, ce vorbă ticăloasă acest „dacă”.

23. Zi grea

17 mai…

De dimineaţă se anunţa timp însorit. L-am trezit pe omul meu şi i-am preparat dejunul. În timp ce mestecam friptura, am încercat să-i explic ce are de făcut. Instalarea panourilor sistemului PACASOL nu e o treabă complicată. Totuşi, Belami s-a încruntat şi a clătinat din cap că nu înţelege. I-am făcut şi o schiţă, zadarnic. De ciudă, m-am înfuriat aşa de tare, încât am uitat că am o înregistrare în arhivă, un mosorel de vreo o sută de metri, în care tata şi cu unchiul Dan instalează panourile pe planeta Ikadia iar eu, prâslea de cinci ani, cu o uriaşă cască de protecţie, mă învârt printre ei ca o minge sau titirez. Dacă îmi aduceam aminte, i-o arătam. Totdeauna, când mă enervez, uit lucruri importante. M-am ridicat de la masă ţâfnoasă şi l-am trimis să spele vasele. Asta a înţeles-o şi a fost foarte fericit că m-a înţeles.

Fiecare din clemenţii sistemului PACASOL cântăreşte câte şaizeci de kilograme. Pentru un bărbat puternic e o treabă uşoară; pentru mine mai puţin, dar nici imposibilă, fiindcă nu-mi neglijez decât rareori programul zilnic de gimnastică. Astăzi însă, eram într-o stare fiziologică specială şi afurisită. Eforturi îmi mai lipseau!

Ce să fi făcut? Am nevoie de trei zile de soare pentru ca să obţin energia minimă necesară. Or, peste şase zile soseşte *Vegas* şi eu nu ştiu care este situaţia pe muntele Alfonso. Dacă nu-i gata staţia de acolo, cum vor ateriza? Fireşte, ei au coordonatele, dar o aterizare la punct fix nu poate fi asigurată decât prin dirijare de la sol. Fără o emisiune de ghidaj, nu putem cupla navele noastre chiar la aterizare. Ele trebuie cuplate ATUNCI, neapărat. Nu-i vorbă că fără ghidaj, ei riscă să aterizeze chiar la o sută de kilometri, sau mai mult. Ca să mutăm şi să apropiem navele, cogeamite navele noastre, ne-ar trebui şi energie, şi timp ca să obţinem această energie. Degravificarea unei nave consumă mai multă energie decât un zbor de câţiva ani. Mă îndoiesc că VEGAS are rezerve suficiente pentru manevre şi suprasolicitările ce apar. Uf, şi nu ştiu care este situaţia pe muntele Alfonso. Păcătoasă treabă.

Necăjită, mi-am îmbrăcat cu smucituri costumul de protecţie. Abia mă îmbrăcaserăm şi îmi potriveam la brâu o armă, când m-am trezit cu Belami. S-a holbat la mine, a ciocănit cu degetul în cască şi a început să ţopăie râzând ca un maimuţoi.

Ailila! Păpuşa din sufragerie! Păpuşa din poveste. Cap de sticlă!

Pentru el, fiecare lecţie văzută este o poveste. Cuvântul păpuşă încă nu-l auziserăm de la el. L-am ghiontit în glumă. *Ia hai la treabă, samuraiule. Nu avem timp de păpuşi.* Spre norocul meu, panourile se aflau într-o debara aproape de ieşire. Până am apucat să car eu doi elemenţi în sala de decontaminare, el i-a şi adus pe ceilalţi zece. M-am hotărât

să risc şi să-l iau cu mine, afară.

Deoarece nu puteam să-mi dau seama cum va reacţiona Belami în mediul de afară, spre marea lui bucurie l-am îmbrăcat într-un costum de protecţie şi pe el. Cea mai mare plăcere i-a făcut-o casca. Imediat, a devenit mândru şi important. Îmi făcuserăm socoteala că mediul de afară ar putea să-i şteargă performanţele intelectuale obţinute în navă. Nu voiam să risc o nouă modificare în creierul său. Poate că el a rămas adaptat ambelor medii magnetice şi nu i se mai poate întâmplă nimic. Poate că, încet, situaţia revine la normal. Nu am însă chef să fac experienţe într-un domeniu în care nu mă pricep, tocmai pe el.

După ce am blocat uşa spre navă, am deschis-o pe cea în afară. I-am spus lui Belami să fie cuminte şi să mă asculte. M-a aprobat cu gravitate, apoi s-a uitat lung la vegetaţia ce se deschidea în faţa noastră. Părea înstrăinat de lumea pe care o părăsise.

Nu ţi s-a făcut dor de ducă, Belami?
Nu înţeleg: „dor de ducă”.
Eşti liber. Nu pleci? Uite colo, cât vezi cu ochii..”,
Belami nu prost. Acolo e foame şi moarte.
Bine, samuraiule. Hai la treabă!

Iarba şi buruienile crescuseră până la înălţimea pieptului meu. Mă întrebam cât mai au de gând să crească până în miezul verii. Masa de vegetaţie densă părea un ascunziş ideal pentru orice animal. Înţelegeam acum de ce se înmulţiseră, nestingherite, unele sălbăticiuni. Poate că şi pentru oameni e un ascunziş bun. Pentru noi însă, era plină de neprevăzut şi pericole.

Cu ajutorul dezintegratorului am defrişat o fâşie lată de vreo treizeci de metri. Joaca asta părea să nu-i placă lui Belami. La început, se ghemuise intimidat. Când m-am întors din celălalt capăt al navei, defrişând a doua fâşie, l-am boscorodit că stă şi nu scoate panourile. Privirea lui m-a

făcut să înmoi tonul. Părea că nu ştie ce să facă: să mă admire sau să se teamă? Se adapta, în general, destul de repede la *minuni,* dar acum nu-i plăcea *jucăria* din mâna mea. Spectacolul vegetaţiei care sub acţiunea razei începe să fumege uşor şi se transformă într-o pulbere cenuşie fină, îl îngrijora.

Ailila, strici iarba. Ai moartea în mână. Iarba moare.

Trebuie, dragul meu. Vrei să ne atace pisicile sau alte fiare? Avem nevoie de o fâşie defrişată. Zonă de securitate.

Zonă de securitate, repetă el de câteva ori. Cu vocea înfundată de interfonul din cască. *Asta e nimic. Iarba e mâncare.*

Când am terminat, el şi scosese toate panourile. Primul dintre ele, l-am desfăcut eu singură, cam greu. El însă înţelese repede regulile acestui joc. Sprinten şi deosebit de îndemânatic, le desfăşură el pe celelalte, neaşteptat de repede. Fu foarte încântat de laudele mele. După ce am conectat panourile la acumulator, pe cer au apărut nişte nori care m-au necăjit. M-am întors la navă tristă.

Abia păşiserăm în *antreu,* că Belami sări lângă mine strigând *pisici, pisici!* Am scos arma şi m-am răsucit spre valul de pisici care izbucnise de la marginea zonei defrişate. Veneau puhoi, în salturi lungi şi repezi. Am dezintegrat primele trei valuri, dar nu era de glumit. Am închis uşa şi am pornit aparatura de decontaminare înainte ca să fi ajuns la noi. Belami clătină din cap, grav.

Pisicile mănâncă oameni.

După decontaminare, ne-am dezbrăcat şi am trecut la pupitrul de comandă şi am pus în funcţiune lansatorul de gaz hipnotic şi valuri de pisici se prăbuşiră într-un morman de câteva straturi, înainte de a fi ajuns la panourile instalate de noi. Valurile care mai izbucniră din desiş, îngroşară stratul. Când întreaga hoardă rămase imobilizată de gaz, am încărcat tunul de bord cu câte trei proiectile mici de câte cincizeci de metri pătraţi. Apoi, cu toată ura

lucidă ce mi-o inspirau aceste feline ce decimau oamenii, am ochit şi am tras.

Belami, lângă mine, privi norul cenuşiu ce se ridica din ţarina uşor carbonizată. Se frecă la ochi, neîncrezător.

Clic-clac, lumina, praf. Facem praf pisici?

Dacă mai vin, le facem praf. Nu te simţi răzbunat, aşa un pic? După câte ai pătimit din cauza lor...

Pisicile mănâncă oameni.

Dar oamenii ce fac? Nu se apără? Cum se apără?

Fug.

Abia acum văzuserăm cu ochii mei situaţia de afară creată de hoardele de pisici. Din cauza lor, doctorul Hans devenea categoric când îmi spunea să nu ies. Are şi dreptate. De fapt, de câte ori se întorceau cu vehiculul, muniţia era cam consumată şi păreau scârbiţi amândoi. Ce hoardă! Şi nu e singura. Sărmanii oameni. Nu toţi au norocul lui Belami, să scape cu fuga sau să-şi poată obloji rănile. Încă zece sau douăzeci de ani şi hoardele astea ar fi în stare să devoreze nu numai oamenii, ci toate vieţuitoarele de pe planetă. Cum vom reuşi, oare, să le stârpim? Doar dacă le provocăm o epidemie. Scârboasă treabă.

După mâncare, i-am programat lui Belami nişte vechi filme de pe vremea lui Walt Disney, cu războaie între şoareci şi pisici.

Sosise ora să recepţionez emisiunile ce-mi erau adresate. Plină de speranţe, am deschis staţia şi am aşteptat în faţa difuzoarelor.

Tanti Ada tăcea: nicio veste de la seră.

Muntele Alfonso, la fel.

În fine, un mesaj de pe *Vegas.* Un mesaj laconic:

Avarie la bord. Sistemele de frânare defecte. Remedierile vor dura maximum opt săptămâni. Răbdare şi tutun.

Salut.

Asta mai lipsea, ca să fie ziua frumoasă! Iar lor nici că le

pasă: îmi servesc un proverb de pe vremea când oamenii se otrăveau cu nicotină. Nu destul m-a otrăvit vestea, *răbdare şi tutun* îmi mai trebuie. Şi, ca un făcut, afară s-a pornit o ploaie subţire şi continuă. Cum să mi se încarce PACASOL-ul fără soare?

Sunt foarte demoralizată. Cred că am să iau un somnifer, cu toate că detest medicamentele. Când mă mai şi gândesc că greierii au putut să le provoace neplăceri alor mei şi celor de pe MATENE, simt că explodez. Parcă aş fi un vas în care clocoteşte apa şi aburul se înghesuie într-o supapă prea strâmtă. Nici nu mai pot gândi cum trebuie. Îmi plesneşte capul şi ameţesc.

Oh, de-ar fi mâine cer senin!

24. Plouă

18 mai…

E absurd, dar adevărat: plouă. Şi nu pot opri ploaia. Măruntă, deasă, perfidă, neîntreruptă. Ploaie ticăloasă.

Pe panourile PACASOL-ului curg şiroaie de apă, în valuri mici. Arată jalnic. Parcă, dintr-un diamant îngropat în pământ, un diamant uriaş, prost şlefuit, s-ar zări doar douăsprezece feţe murdare, mohorâte.

Am visat, în zori, greieri uriaşi. Tropăiau în fruntea unor hoarde de pisici. Eram înconjurată, fără ieşire. Veneau în puhoaie ce umpleau zarea. M-am trezit leoarcă de sudoare, scuturată de friguri. Urât coşmar.

Astăzi, omul meu a reuşit să-mi dea mat cu calul. Nici nu mă pot bucura de el, pentru el.

Pe toate posturile, o linişte de mormânt.

Mă gândesc la greieri cu groază.

Belami cântă un cântec de ploaie, dar surâde prietenos. *Ailila! Mâncăm un şah împreună?*

Mâncăm un şah, samuraiule. Potriveşte tu figurile.

Doar pe el îl am. Aş vrea să râd, aş vrea să fie cer senin. Nu vreau să fiu mohorâtă. Şi nu pot. Sunt mai tristă decât ploaia.

25. Plouă, şi plouă

19 mai...

Plouă şi plouă. Asta e.

26. De-ar exista un Dumnezeu

20 mai...

Pe vremuri, oamenii erau mai proşti şi mai fricoşi. Chiar şi Leonardo Da Vinci sau Albert Einstein, în ciuda minţii lor scormonitoare, ajunşi la adânci bătrâneţe, încă nu ştiau decât o parte din marile adevăruri pe care eu le-am aflat de la cei ce le-au urmat. Pe vremuri, oamenii erau mult mai proşti şi mult mai fricoşi. Stăteau prost cu mâncarea şi nu aveau timp să-şi cultive spiritul decât între războaie. Mereu era câte un război undeva. Asta îi făcea să se simtă slabi şi neajutoraţi. Aveau nevoie de cineva mai puternic, cineva care să le ţină tovărăşie în orele fără speranţă, în clipele de suferinţă când îi apăsa teroarea, violenţa, sadismul semenilor, boala, foamea, setea sau singurătatea. O vreme, Dumnezeu a fost foarte bun pentru treaba asta. Apoi, oamenii au născocit Inchiziţia. Dumnezeu, gata, a stricat prietenia cu cei slabi: în numele lui, oamenii erau arşi pe ruguri publice sau erau jupuiţi de vii. Dumnezeu a devenit o putere nemiloasă care împarte suferinţa în doze stabilite de preoţi. Dar şi iertarea, tot preoţii o vindeau sub formă de *indulgenţe.* Prietenul pe care l-au născocit oamenii ca să se apere de suferinţele din suflet a devenit şi spaimă, şi afacere urâtă. Proşti mai erau oamenii! Prin sufletele lor trecea o durere care cred că seamănă cu ceea ce simt eu, acum. De aceea l-au născocit. Eu nu-l pot născoci. E drept, mi-ar prinde bine acum un Dumnezeu bun şi săritor despre

care să pot crede că vrea să mă ajute, i-aş împrumuta neliniştile şi i-aş povesti coşmarurile.

Dacă ar exista un Dumnezeu, l-aş ruga să oprească ploaia şi, numaidecât, un soare vesel ca un ochi de Diavol Şmecher ar răsări dintre nori şi ar zvânta panourile, şi ar împinge sintonii necesari în acumulatori, şi aş avea energia ce-mi lipseşte pentru staţie.

Dacă ar exista un Dumnezeu care îmi aude gândurile şi care îmi vrea binele măcar pentru un singur sfert de ceas, n-ar fi atâta linişte în receptor şi, voci nevăzute, sute şi mii de voci nevăzute ale semenilor mei risipiţi în spaţiu, mi-ar spune: *mâine sosim, din toate colţurile universului, mâine în zori vom fi lângă tine, nu eşti singură şi neajutorată, putem începe Marea Muncă, mâine sosim!*

Dacă ar exista un Dumnezeu care s-ar îndura de neliniştea mea, lângă navă s-ar opri vehiculul nostru şi, din jumătatea de ou uriaş, ar coborî unchiul Dan şi doctorul Hans, ar intra în sufragerie şi mi-ar spune că totul e gata pe muntele Alfonso şi putem începe Marea Muncă, putem vorbi cu toţi cei plecaţi ca să organizăm bine totul…

Dacă ar exista un Dumnezeu care să se priceapă la avarii şi la tehnica noastră spaţială greoaie, atunci ar repara sistemele de frânare ale misiunii VEGAS şi, în loc să aştept opt săptămâni, m-aş întâlni cu ei peste trei zile. Hei, ce bun ar fi un Dumnezeu priceput la tehnică!

Dacă ar exista un Dumnezeu care să înţeleagă ce-i dragostea unei femei, atunci s-ar înduioşa de soarta mea şi, până mâine dimineaţă, până mâine şi nu până peste trei sau şapte ani, blondul şi dragul meu samurai ar deveni peste noapte mai cult şi mai inteligent ca mine, fiindcă nu-mi foloseşte la nimic puterea lui dacă îmi este încă mult inferior, iar toată dragostea noastră oricât de dragoste este, trebuie să ne facă egali unul altuia, cât mai repede, ca să o putem numi dragoste. Durează prea mult pentru o femeie ca mine să realizeze această egalitate cu acest om al meu

drag. Un Dumnezeu adevărat ar trosni din degete şi… gata. Mă voi descurca eu cu Belami şi fără Dumnezeu, nu-i vorbă că mă voi descurca, dar totul ar fi mai simplu şi mai repede dacă…

Dacă ar exista un Dumnezeu, tată al tuturor fiinţelor văzute şi nevăzute, atunci ar avea sentimente de tată şi s-ar purta ca un adevărat tată al tuturor oamenilor: şi al celor aflaţi departe, dar şi al celor care pier acum pe această planetă, hăituiţi de ploaie, devoraţi de pisici, înnebuniţi de foame, roşi de răni şi dureri ascunse, neştiutori şi neajutoraţi…

Dar nu există Dumnezeu… Aş vrea să-l pot reinventa, măcar pentru sufletul meu. Aş avea nevoie de un Dumnezeu, chiar leneş, rău, prost şi surd, adică aş avea nevoie de o credinţă în el sau în aşa ceva; ar fi foarte comod.

Uf, nicio veste, de la nimeni.

Şi plouă fără milă.

27.Doar dragostea

21 mai..

A patra zi de ploaie fără oprire.

Sunt sleită şi sufletul mi-l simt cum se stinge de atâta tristeţe şi neputinţă. Doar dragostea mai îmi dă câteva minute de viaţă. Omul meu îmi simte tristeţea şi e plin de o tandreţe îndârjită. E foarte bine, dar dragostea ţine prea puţin şi ploaia de afară copleşeşte totul. Întâi, totul se cutremură în mine şi plutesc, apoi îmi recâştig greutatea şi se trezesc în mine întrebări şi gânduri. Dar afară plouă mai departe. Şi nu pot face nimic împotriva ploii, nimic, nimic…

Oare, poimâine, va fi gata centrala? Dar staţia?

Voi putea, poimâine, să-i aud pe unchiul Dan şi doctorul Hans? Parcă plouă de un secol şi jumătate.

28. Stenograma unei tragedii

22 mai...

Soarele nu a răsărit. Norii stau neclintiţi ca nişte ghemotoace de plumb. Totul e apă şi mâzgă rea. Mie însă, acum, nu prea îmi pasă de ploaie. E adevărat că ploaia s-a oprit în zori, dar se pare că vrea s-o pornească mâine cu forţe noi. Soarele, oricum, nu mai îmi este de nici un folos. Sistemul PACASOL poate să zacă liniştit şi inutil în noroi. Pentru că astăzi la prânz s-a întâmplat, în sfârşit, ceva nou în nava noastră. A SOSIT DOCTORUL HANS.

Dormeam cu omul meu, imediat după prânz, prăbuşiţi într-un somn gol şi plăcut. O zdruncinătură m-a trezit, Belami se săltase în capul oaselor şi bombănea ceva. Ca prin apă, l-am zărit pe doctorul Hans. Mi-am dat seama că nu visez abia când i-am auzit glasul, tocmai când el ne acoperea cu cearşaful ce lunecase de pe noi.

Nu te speria, fetiţo. Iar tu, Belami, stai cuminte că nu sunt o fantomă şi nu vreau să vă mănânc şuncile sau sufletele.

M-am înroşit ca focul şi l-am rugat să ne aştepte în salon, până ce ne îmbrăcăm. Doctorul ieşi în grabă, neutru şi politicos. Sosirea lui mă bucura, dar nu-mi era deloc plăcut gândul că voi avea de dat explicaţii. Mă uitaserăm iritată la el, de parcă ar fi fost vinovat de goliciunea noastră. Mă scotea din sărite gândul că aş fi putut păţi asta cu tanti Ada. Toate apele tuturor ploilor nu m-ar fi spălat de ocările cu care m-ar fi năpustit.

Înghiontit de mine, Belami îşi îmbrăcă, fâstâcit, pantalonii, invers. Abia în salon mi-am dat seama de asta. Cât mai calmă, m-am aşezat în fotoliu şi, severă, l-am trimis pe Belami să se îmbrace ca lumea.

Aduc şi cafea! se oferi el surâzând cu acea caldă prietenie dezarmantă de care face uz de câte ori se ştie

vinovat.

Doctorul tuşi, mă privi cu ochii mijiţi, apoi oftă.

Ţi-am citit jurnalul intim, doamnă. Şi nu mă mir de nimica. Doamnă. Micuţă şi frumoasă doamnă.

Un val de ruşine, furie şi neputinţă, mă scutură.

Nu te înfuria şi fi calmă. Vei avea nevoie şi de mai mult calm. Ai rezistat bine în zilele astea. Aş zice chiar frumos, pentru o puştoaică. Neobişnuit de frumos, dar precoce.

Doctore, m-am zbârlit eu. *Dacă ai citit totul, măcar taci. Aştept veşti de la dumneata. Nu aştept...*

Morală. Nici să nu aştepţi morală. Nu văd nimic urât sau anormal în ceea ce am citit. Nici nu avem timp pentru fleacuri. Avem treabă. Apoi adăugă pe un ton suspect. *Mâine pleci cu soţul tău pe muntele Alfonso. Ai să rămâi acolo. Singură cu el.* Îmi tot ocolea privirea. Ceva nu era în ordine. Deloc nu era.

Ceilalţi? am întrebat şi am ţipat: *De ce ai venit singur? De ce!*

Tocmai atunci apăru Belami cu trei cafele, le puse pe măsuţă şi se vârî între noi cu o expresie cam geloasă. Scoase din buzunar un pieptăn şi panglica de catifea neagră cu care îi legam de obicei cocul pe creştet. Voia să-l pieptăn. Acum, neapărat acum. Se aşeză la picioarele mele, îmi prinse gleznele şi mă privi linguşitor.

Ceilalţi au murit, spuse doctorul sec.

Ceilalţi au murit, repetă Belami vesel şi mândru.

Asta-i situaţia, oftă doctorul.

Mai târziu, după ce mi-am venit în fire, doctorul mi-a povestit cum s-au petrecut lucrurile. Am înregistrat pe furiş povestea lui ca s-o stenografiez mai târziu. Iată stenograma.

Trebuie să ştii, fetiţo, că am plecat de aici cam îngrijorat. Mă temeam să nu păţeşti ceva din cauza lui Belami.

A fost o călătorie mai lungă decât ne-am aşteptat noi. Micul Belmondo a făcut multă gălăgie, iar Ada era foarte

nervoasă.

După o jumătate de oră ne-am întâlnit cu o colonie de găini albe. Cred că erau câteva milioane de exemplare. Terminaseră de clocit şi erau înconjurate de puii mici, golaşi, neputincioşi. La o margine a colinei se iscase o învălmăşeală. Câteva sute de şobolani, grupaţi într-o armată compactă în formă de pinten, voiau să pătrundă în colonie. Aventura lor era lipsită de şanse de reuşită. Ghearele şi ciocurile blândelor găini Leghorn s-au ascuţit de când trăiesc în sălbăticie; aripile le sunt mai puternice şi trupul, neîndopat, e mult mai uşor la zbor. Din învălmăşeală, câte o găină se retrăgea cu un şobolan hărtănit în cioc, zbura spre pâlcurile de pui şi le zvârlea prada. Zborul vehiculului nostru, Oul, nici nu le-a atras atenţia. Poate că se temeau numai de vietăţile care nu zboară. Poate că nu cunosc duşmani în văzduh, ci numai jos.

În ora de călătorie ce a urmat, am întâlnit doar câţiva oameni singuratici şi câteva turme de alte vietăţi: iepuri, pisici, câini, castori şi vite. După cum ţi-am mai spus, vieţuitoarele trăiesc în turme mari şi numai pe om îl mai vezi că umblă de unul singur, uneori. Se pare că numai în turmă vieţuitoarele au sentimentul că pot supravieţui.

Am deviat drumul ca să urmărim o ceată de vreo treizeci de oameni care hăituiau o vacă bălţată. Când au văzut vehiculul nostru, s-au speriat, au abandonat vânatul şi s-au risipit.

Ajunseserăm pe terenul unei foste culturi de viţă de vie, pe panta lină de la poalele unui şir de dealuri ce urcau spre munţii din zare. În apropiere, am zărit o clădire foarte veche, destul de solidă, dar năpădită de buruieni. O cramă. Aşa ceva nu mai văzuserăm decât o dată, demult, în copilărie. O cramă într-un povârniş ceva mai abrupt. Viţa de vie se sălbăticise şi numai de sus îţi puteai da seama că mâna omului şi maşinile dirijate de el au muncit pe aici,

cândva. Mă gândeam că poate, în beciurile cramei pot exista oameni. Atunci am zărit, alături, vehiculul pe care îl vezi sub geam, Farfuria cu care am venit încoace.

Aterizarăm lângă Farfurie. E un model nou cum nu văzuserăm înainte de a pleca în misiunea spaţială. Mi-am pus repede casca de protecţie şi m-am repezit primul. Credeam că voi da peste echipaj…

Nimeni. După urme, sosiseră trei oameni. O părăsiseră cam de un an. Fără costume de protecţie. Nimeni nu i-a putut opri, sosiţi pe planetă, să nu dea buzna afară.

Sistemele de telecomunicaţii erau defecte. Fireşte, vechea poveste. De când au fost înlocuite sistemele radio şi video clasice, a început era defecţiunilor tehnice. E drept că aparatele pe bază de sintoni sunt mai puternice, dar sunt exagerat de sensibile. Şi depanarea e afurisit de complicată. Prea puţini se pricep. Eu unul înnebunesc până îi vin de hac unuia. Mi-am dat seama că aş avea nevoie de trei săptămâni ca să repar sistemele de telecomunicaţie ale Farfuriei. În rest, totul se afla în perfectă stare. Rezerve de energie – pentru un an; alimente cam puţine, unele conserve erau chiar alterate.

N-am găsit jurnalul de bord, nici caseta cu documente. Trebuie să ne mulţumim doar cu matricola: STL-32-p-401. În codurile noastre nu figurează. Sunt codurile noastre prea vechi, e vehiculul prea nou. Din hainele aflate în dulapuri am dedus că pasagerii erau trei: o femeie în vârstă, un adolescent, şi o fetiţă sub şapte ani. Probabil că vehiculul a plecat de la bordul unei supernove. Nu cred că au parcurs un drum prea lung, deoarece n-am găsit înregistrări. Cred că au călătorit cel mult o săptămână. E un vehicul pentru patrulare. Are propulsoare grozave şi o degravificare excepţională.

Ne-am înţeles ca eu să rămân în vehiculul acesta şi să-l conduc spre muntele Alfonso, urmat de ceilalţi cu Oul nostru.

O luaserăm cu mine pe Ella. Asta a fost o mare greşeală. Nu ştiam că există acid fosforic la bord, nu bănuiam ce încurcături va provoca mai târziu. Parcă luaserăm o mică statuetă de bronz coclit, cât un soldăţel călare ştii, jucăriile de altădată.

Pe drum, din ce în ce mai des, mă încerca o ciudată nedumerire. Mereu îmi venea s-o privesc. Această insectă imobilă cu trup de călugăriţă avea o ţinută mândră de minusculă zeitate a cruzimii, ţinută care îmi crea o nelinişte neplăcută.

În timp ce aterizam pe o încăpătoare platformă de piatră pe muntele Alfonso, mi s-a întâmplat ceva. Parcă intrase o altă voinţă în creierul meu şi îmi poruncea să mă îndrept spre dulapul cu chimicale din încăperea alăturată. Am sesizat doar un fulger verde în ochii greierului aflat lângă mine, pe pupitru. Eram conştient de scurta fulgerare ce-mi pătrunsese în ochi prin sticla căştii de protecţie. Ştii, nu-mi dezbrăcaserăm costumul, dar raza verde trecuse prin cască. Eram conştient că nu trebuie să abandonez comenzile şi totuşi le-am abandonat şi m-am îndreptat spre uşă. Dar n-am ajuns acolo: şocul aterizării m-a trântit la podea. Am lunecat în direcţia opusă, spre ieşire. Mă cuprinsese o ciudată spaimă şi m-am grăbit să ies.

Până să-mi adun gândurile şi să judec întâmplarea, m-am trezit afară, într-o învălmăşeală, la câţiva paşi de peretele prăpăstios. Cinci oameni se luptau cu un stol de câteva sute de rândunici. La o asemenea altitudine, era de neînţeles cum de urcaseră şi sălbaticii, şi păsările. Gândeşte-te la frig şi zăpadă, ce înseamnă ele pentru aceste păsări gingaşe. Gândeşte-te şi la urcuşul pe care l-au avut de înfruntat oamenii. Ce puteau căuta aici şi unii, şi alţii, n-am reuşit să înţeleg. Dar hăituiala zburătoarelor, era şi mai de neînţeles.

Urmării de un stol ce mă atacase frenetic, m-am retras în centrala de energie. Din cauza emoţiei, mi-am controlat

întâi costumul. Nu suferise nicio leziune. Nici n-ar fi putut ciocurile să răzbată prin acest material atât de suplu şi rezistent. Mă speriaseră însă. Când am privit apoi afară, oamenii dispăruseră şi stolurile coborau în picaj, spre fundul prăpăstiei, Nu mai era nimic de făcut.

Curând a sosit şi Oul. Ne-am apucat urgent de treabă. Uitaserăm de greierul rămas în Farfurie. Nu aveam ce căuta în ea, bagajele noastre se aflau toate în Ou.

În zilele ce au urmat, am muncit pe rupte. În urmă cu trei zile, am terminat aproape toată treaba. Am fi pus în funcţiune sistemele de telecomunicaţii, dar ne lipseau nişte piese de schimb. Nu ştiu cum de am uitat să le luăm cu noi, că doar le puseserăm pe listă. Aveam energie, dar nu puteam comunica nimic.

Dan s-a oferit să plece cu Farfuria până la tine şi să ni le aducă. Trebuie să-ţi spun că în tot acest interval, greierul—păpuşă, Ulla, rămăsese uitat în Ou. Munciserăm de zor şi nu ne era nouă gândul la greieri. Am fost neglijenţi cu ei, asta e. Oamenii când fac o greşeală, se pare că o fac în serie.

Ada a cerut să meargă şi dânsa cu Farfuria. Era a doua schimbare de program pe care ne-o pretindea. Prima dată, îşi amânase plecarea la seră, cu toate că ştia că tu aştepţi veşti de la dânsa, de acolo. Că doar lăsaserăm rabla mea de staţie în stare de funcţionare. Dar ea, nu şi nu, că nu vrea să stea singură la seră. Acum, altă idee: voia să ia nişte mărunţişuri pe care, chipurile, le-ar fi uitat. Cred că mai degrabă voia să te controleze pe tine. Bombănise, adeseori, că tu eşti în stare să sări în gâtul lui Belami. Ştii foarte bine cum vorbea…

A urmat mutarea bagajelor în Farfurie. Sosise ora de somn a micuţului Belmondo. Ada s-a instalat cu el în salonul cam strâmt al Farfuriei. Unchiul tău se ocupa de transportul bagajelor. Eu eram în nava cea mare şi meşteream ceva la emiţătoare. Poate ăsta a fost norocul meu: că rămăseserăm singur cu staţia.

Mă cam luaserăm cu treaba când mi-am dat seama că afară s-a înnoptat şi Farfuria n-a plecat încă. Nedumerit şi cam iritat, m-am pregătit să-i apostrofez. Mă aflam lângă geam. Niciodată nu voi uita ce am văzut.

Zăpezile se topiseră în ultimele zile şi doar o uşoară umezeală mai stăruia acolo unde trândăviseră troiene dolofane de zăpadă îngheţată. Vârful Alfonso, cu cele trei stânci, aidoma unor statui, domina majestuos şi abrupt întregul ţinut.

La marginea prăpăstiei ţopăiau două fiinţe gata să se încaiere. Ada şi Dan. După o clipă de stupoare, mi-am dat seama că nu vor să se încaiere, ci dansează un fel de dans războinic. Din capul fiecăruia iradia o intensă lumină verde. Cei doi greieri! am gândit şi am îngheţat. Ada şi Dan ieşiseră FĂRĂ COSTUME DE PROTECŢIE. Înţelegi? Greierii se îmbătaseră cu acid fosforic, se mutaseră în ei şi îi scoseseră din Farfurie, fără costume.

M-am echipat în fugă şi am ieşit. Era însă prea târziu. Jos, în adâncul prăpăstiei, clipeau două luminiţe verzi a căror intensitate amorţea încet, aşa cum piere căldura dintr-un trup mort.

M-am repezit în căutarea copilului. În Farfurie era o dezordine demenţială. Lucruri sparte şi veşminte sfâșiate zăceau de-a valma. O sticlă de acid fosforic goală m-a făcut să înţeleg totul. Am scotocit ca un nebun prin această dezordine. În cele din urmă am găsit copilul. Sub un halat sfâşiat. Zăcea cu păpuşa în braţe. Din păpuşă plecase Ulla şi păpuşa redevenise o simplă păpuşă de celuloid rece. Copilul, şi el, se răcise. Aşa s-au petrecut lucrurile.

Înţelegi ce trebuie să facem? Trebuie să afle, urgent, cei de pe Matene ce sunt greierii în stare. Poate au şi aflat pe pielea lor! Dar mai avem şi destul de lucru, pentru că am rămas singuri, până soseşte VEGAS, până sosesc şi alţii. Mâine plecăm pe munte şi rămâi acolo cu Belami. Vei lucra douăsprezece ore pe zi. Dispecerat, cum s-ar zice…

M-a obosit de moarte relatarea tragediei. Mă duc la Belami. Doar el mă mai poate face să mă simt apărată.

29. Rămas bun

23 mai...

Şi iată-ne gata. Mâine în zori plecăm spre muntele Alfonso.

Doctorul doarme, Belami doarme. Afară, lângă buruienile înalte de un stat de om, în lumina lunii, ne aşteaptă Farfuria. De mâine, voi lucra în nava *Delilah-32,* pe munte.

Rămas bun acestei nave în care mi-am trăit viaţa de până acum. Aici am scos primul ţipăt, aici am învăţat să umblu, să vorbesc, să gândesc, să sufăr şi să iubesc. Sunt născută undeva în spaţiu, la o distanţă de aproape patruzeci de mii de ore de zbor. Sunt singura supravieţuitoare a misiunii *Pan 3l8-H-2-p.* Misiunea a fost îndeplinită: minuscula planetă Ikadia a fost fertilizată: plantele cultivate de noi s-au răspândit pe toată suprafaţa, cresc, rodesc şi se înmulţesc în cicluri de câte 83 de zile. O altă misiune, cu zootehnişti, poate s-o populeze oricând cu animale. Poate, dar de unde să-i iei pe zootehnişti? Containerele navei sunt pline cu mostre din recolta obţinută în al 39-lea ciclu. Misiunea a fost îndeplinită.

Dar, oare, cui să-i raportez îndeplinirea misiunii? Institutul de culturi biospaţiale mai numără vreun supravieţuitor? Centrul de coordonare mai există? NU. Şi totuşi misiunea a fost îndeplinită. Cândva, vom avea noi alte institute, alte centre de coordonare. Atunci abia va pleca o navă cu animale spre Ikadia. Când asta? Peste decenii-sau secole? Ikadia mai poate să aştepte – avem treabă aici. Multă, lungă şi grea muncă ne aşteaptă. Iar eu voi fi un pion în ea.

Rămas bun pereţilor în care mai stăruie ecoul paşilor

părinţilor mei, rămas bun jucăriilor stricate şi hainelor prea mici.

30. Peisajul planetei

24 mai…

Prima seară într-o navă străină! Când mă gândesc că n-am călcat niciodată într-o altă navă, mă gândesc că ar trebui să fiu puţin cam emoţionată şi să consider evenimentul, important, excepţional, mult dorit. Dar, nimic din toate astea. Poate pentru că m-a obosit călătoria şi, mai mult decât atât, descărcarea bagajelor. E drept că bărbaţii nu prea m-au lăsat şi Belami a îndrăznit chiar să mă ameninţe cu degetul. Eu însă… Da, mă simţeam un fel de… persoană principală!

Sunt frântă de oboseală şi astfel gândurile negre mă mai ocolesc. Am toate motivele să fiu îngrijorată. Peisajul planetei m-a pus pe gânduri. Am ajuns la concluzia aproape sigură că planeta asta nu poate fi Pământul şi nu pot să înţeleg unde anume ne aflăm. Va trebui să verific mai serios opinia mea, ca să nu mă mai ia doctorul peste picior şi să-mi spună că sunt o puştoaică prăpăstioasă.

Călătoria noastră cu farfuria a decurs fără evenimente. Belami a stat la început să privească peisajul, alături de mine, dar s-a plictisit repede şi s-a pus pe dormit.

Speraserăm să văd oameni şi animale. N-am zărit decât un grup de trei oameni, al treilea fiind un copil. Am survolat în schimb imensa colonie de găini Leghorn de care îmi vorbise doctorul. Sunt câteva milioane, cel puţin. Un furnicar alb, agitat. Am văzut şi o vacă, singură, apoi, într-un târziu, un cârd de porci. Atât. M-a surprins absenţa mamiferelor sălbatice mari: tigri, lei, căprioare, urşii, maimuţe. Să fi dispărut? E ciudat că nu au supravieţuit decât fostele animale domestice. Dar poate că absenţa

celorlalte nu se datorește dispariției. Poate că. Pur și simplu, NU AU FOST ADUSE...

Surprinzătoare mi s-a părut și vegetația existentă. În primul rând, copacii. Pe distanța de aproape două mii de kilometri pe care am survolat-o, n-am întâlnit nicio pădure de mesteceni sau brazi. Şi doar știu bine că, din secolul douăzeci, aceștia au fost replantați imens și îngrijiți cu străşnicie. Nici perdele de plopi sau duzi nu am văzut. Nici salcâmi. Nici sălcii. Nici măcar un singur stejar. Doar livezi de caişi, vişini, piersici sau alte soiuri de fructiferi. Iar pe marginea celor două şosele părăginite pe care le-am întâlnit, erau plantate perdele de viță de vie cățărătoare. Crescuse halandala, pe alocuri se târa pe lungi suprafețe de drum.

Iar florile... Nici o floare ornamentală. Şi ce mult mi-a plăcut să urmăresc filmele cu trandafiri, crizanteme, garoafe, dalii, margarete, gladiole sau tufe de liliac alb! Speram, când zburam încoace, că voi putea culege uriaşe mormane de liliac alb, ca să împodobesc totul în jurul meu cu flori, ca să mă îmbăt cu parfumul lor necunoscut se pare că speram degeaba. N-am văzut nici o floare pe întreg traseul. Nici măcar buruieni. Numai legume şi zarzavaturi crescute în dezordine. La prima vedere ar putea să pară buruieni, atât de neașteptat s-au amestecat, sălbăticite. Un peisaj la care orice cultivator s-ar apuca de cap. Cum de nu mi-a vorbit unchiul Dan de toate acestea? Trebuia să fi observat cum cresc pâlcuri de varză și salată în mijlocul lanurilor de cereale. Trebuia să-l fi supărat aspectul lujerelor cu floarea-soarelui cotropite de vrejuri de fasole și castraveți. Nu mai vorbesc de tufişurile piramidale de cartofi și roșii sălbăticite care au devenit hăţişuri de nepătruns. Nimic nu mi-a spus despre toate astea. Mă rog, doctorului poate să nu-i pese de culturi. Dar unchiul Dan de ce nu mi-a spus că nu există flori? Poate a văzut pe alte trasee? S-ar putea. Nu-mi vine să cred că tot ce nu se poate

mânca a fost distrus sau a pierit cumva. Da, e bine că nu există buruieni. Da, nici florile nu se pot mânca, dar dacă existau, nu cred că s-ar fi îndurat să le distrugă cineva. De pierit, nu cred că au pierit aşa, singure. Mai degrabă se pare că NICI FLORI NU AU FOST ADUSE. Dacă e aşa, atunci... Nu, nu vreau să mă gândesc la o astfel de variantă. Trebuie să caut dovezi sigure.

Toată vegetaţia, în mod surprinzător, e prea dezvoltată pentru sfârşitul lunii mai. Nu cumva şi anotimpurile şi-au schimbat durata? Sau, poate, AICI, anotimpurile au fost şi sunt ALTFEL? Atunci, ar însemna că ne aflăm ALTUNDEVA. Din februarie, de când am sosit, nu pot să-mi dau seama precis care este situaţia anotimpurilor. Va trebui să-l întreb pe doctorul Hans, mai pe ocolite, dacă nu a observat anumite nereguli în perioada de când a sosit. Dar dacă a observat şi nu mi-a spus nimic? Sunt complet derutată. Mă sâcâie senzaţia că mi-au fost ascunse anumite lucruri.

Nu mai pol continua. Belami mă cheamă la culcare, stăruitor. Zâmbeşte larg, răsfăţat: *Ailila, vino mai repede la culcare...*

31. Planeta Lostany

25 mai...

Staţia încă nu e gata. Doctorul Hans a descântat-o zadarnic toată ziua, în timp ce Belami şi cu mine ne-am ocupat de gospodărie.

Mă strigă Belami. Doctorul vrea să bea o ceaşcă de ceai cu mine. Am să încerc să-l trag de limbă ca să-mi lămuresc situaţia…

…E miezul nopţii. Mi-e imposibil să adorm. Pe Belami l-am lăsat sforăind, nepăsător, neştiutor.

Am aflat ADEVĂRUL de la doctor. Abia acum.

Da, nu ne aflăm pe Pământ. Doctorul ştia mai demult

asta, dar îmi ascunsese adevărul. Amânase clipa, ca să mă pregătească. Nu voia să-mi producă un şoc această veste.

Ne aflăm pe planeta Lostany, colonizată în urmă cu două sute de ani. Deoarece comunicaţiile cu colonizatorii s-au întrerupt demult, s-a presupus că au murit cu toţii. Ei, uite că a fost o părere greşită. Era linişte pe Lostany. Dar oamenii au continuat să trăiască, să muncească şi să fertilizeze planeta până la cataclismul magnetic care le-a şters memoria.

Când am auzit asta, am sărit de pe scaun şi am strigat *asta-i culmea!* Trebuia, imediat, să-l fi întrebat două lucruri care abia acum mi-au trecut prin cap. Dacă nu suntem pe Pământ, atunci de ce cred cei cu care am luat legătura că noi ne aflăm pe planeta-mamă? Şi de ce nu se aude Pământul în receptoarele noastre? Că doar comunicaţiile cu ajutorul particulelor de sintoni ajung instantaneu în orice colţ al Universului... Am să-l întreb mâine. Fuseserăm prea şocată ca să mă gândesc, atunci, la aceste două probleme. M-am aşezat şi l-am lăsat pe doctor să se scuze că mi-a ascuns adevărul. I-am spus doar că nu-i niciodată prea târziu ca să afli adevărul. Ce altceva să-i fi spus? apoi am încercat să urmăresc, să înţeleg şi să reţin precizările pe care mi le-a dat despre Lostany. Le notez pe cele mai importante.

Soarele nostru se numeşte ATONA. În afara noastră nu are alţi sateliţi. Dacă aş fi avut cunoştinţe de astronomie mai serioase, aş fi observat acest amănunt. Din păcate însă, în aşteptarea întoarcerii pe Pământ, eu mă pregătiserăm să mă specializez în arhitectură. Nici tanti Ada, săraca, medicul misiunii noastre, nu avusese cunoştinţe de astronomie. A murit fără să ştie că se află altundeva. Cum era să ne dăm noi seama unde suntem, dacă bărbaţii tăceau? Nici absenţă Selenei, satelitul natural al Pământului, n-am remarcat-o, din cauza condiţiilor interioare ale navei. În plus, cerul, noaptea, era mereu

noros…

Perioada de rotaţie, din întâmplare, coincide cu aceea a Pământului. Diferă în schimb perioada de revoluţie: 243 de zile, adică opt luni terestre. Ar trebui, deci, să schimb datele din acest jurnal. Voi păstra însă, convenţional, cronologia pământenilor. Şi pe Ikadia, conform tradiţiei, păstram calendarul planetei-mamă, chiar şi numărătoarea orelor, cu toate că acolo ziua avea optzeci şi patru de ore.

Anotimpurile anului pe Lostany sunt numai două: cald şi rece. În cel rece, temperatura coboară foarte rar până la minus cinci grade Celsius. Acum, în anotimpul cald, care va mai dura două luni, temperatura nu va urca niciodată peste douăzeci de grade. O climă cât se poate de temperată, dar cam umedă.

Planeta este cam de treizeci de ori mai mică decât Pământul dar, din cauza densităţii, are o gravitaţie apropiată: 8,89. Compoziţia atmosferei, bogată în oxigen, este mai săracă în azot. Lipsesc gazele rare, iar procentajul de bioxid de carbon este mai ridicat. Atmosfera încetează la înălţimea de cinci mii de metri şi, din această cauză, radiaţiile sunt mai puternice, iar praful cosmic se depune mai repede. Toate acestea influenţează creşterea intensivă a vegetaţiei.

Raportul dintre suprafaţa uscatului şi apei este egal. Planeta are două continente şi două oceane, care le separă. Apa oceanelor are o concentraţie infimă de săruri. O apă dulce, aproape chioară – cum zicea doctorul – pe care nici nu trebuie s-o mai distilezi. Fiind mult mai tânără decât Pământul, apa de pe Lostany nu şi-a săpat albii largi sau adânci. Pâraiele sunt rare şi, în general, seacă repede după încetarea ploilor. O altă caracteristică: oceanele nu au nici curenţi subterani, nici valuri la suprafaţă, nici flux, nici reflux.

Muntele Alfonso face parte din singurul lanţ de munţi al continentului pe care ne aflăm. Celălalt continent este un

platou neted ca o farfurie şi nu a fost fertilizat. A rămas un simplu deşert acoperit de un strat de praf şi cenuşă gros de zece metri. Solul este bogat în săruri şi compuşi ai carbonului, azotului şi fosforului, dar apa nu are pante de scurgere. În sezonul rece şi ploios, totul devine acolo o mlaştină; în cel cald, un ocean de pulbere fină şi penetrantă. Probabil, din acest motiv, colonizatorii au preferat să fertilizeze acest continent, favorizat de pantele lanţului muntos şi nu celălalt. Întreg masivul muntos este lipsit de urmele vreunei activităţi vulcanice. Doctorul Hans nu ştie cum a fost botezat masivul şi nu ştie ce alt nume o fi având şi acest aşa-zis munte Alfonso pe care ne aflăm…

Atât am reţinut din relatarea doctorului. Celorlalte amănunte nu le-am acordat atenţie şi nu prea le-am înţeles.

Sunt complet derutată. Îmi dau seama că va trebui să mă adaptez cât mai repede situaţiei. M-a înciudat gândul că nu suntem pe Pământ. Mă bucură însă faptul că nu pe planeta-mamă s-a întâmplat cataclismul, ci aici, la miliarde de ani-lumină distanţă.

Nu înţeleg însă un lucru: de ce nu ne-a răspuns Pământul? Teoretic, cred că trebuia să fi reuşit să comunicăm normal. Practic însă, cred că suntem ecranaţi. Există multe zone, în această galaxie, unde comunicarea este împiedicată de ecranare.

Asta e situaţia. Mă aflu pe planeta Lostany, în sistemul Atona din galaxia Thule. Pot face ceva? Nimic. Voi vedea vreodată Pământul? Nu ştiu.

Şi acum, suflete, încearcă să adormi. Dacă poţi.

Mă gândesc la tatăl meu.

Mă gândesc la mama mea.

Mă gândesc la unchiul Dan.

Mă gândesc la tanti Ada.

Mă gândesc la micul Belmondo.

Şi în toate astea, numai capcanele perfide pe care le

ascunde Universul sunt de vină. Până vom apuca noi să prevedem totul, mulţi oameni vor mai pieri prin hăuri.

Mă simt într-o stare de pericol continuu. Din fericire, lângă Belami al meu, am senzaţia fizică a unei stări de securitate deplină. Chiar dacă e absurd, o am. Şi e prea bine că o am. Dar gândul că nu suntem pe Pământ… Totuşi, e mai bine că nu suntem. Aici au suferit doar câteva mii de colonişti. Acolo ar fi suferit întreaga civilizaţie, întreaga omenire. Ar fi fost…

Doctorul Hans mi-a spus că există trei mii de supravieţuitori sălbăticiţi. Cam atât a reuşit să numere. Asta înseamnă că a pierit aproape jumătate din populaţia de pe Lostany…

Totul mi se pare, uneori, de-a dreptul ireal. Mai că-mi vine să cred că eu nici nu exist. Întind mâna spre Belami. El există ACUM şi AICI, iată-l, este ÎMPREUNĂ CU MINE. Deci exist şi eu.

Mi-e sufletul greu, greu…

Uf, fetiţo! Nu te mai gândi la cei ce au murit. Gândeşte-te la cei ce trăiesc. Gândeşte-te la cele ce ai de făcut. Pentru ei şi pentru voi. Haide, ce naiba! Fruntea sus! Nu eşti singură!

32. Întâlnirea

30 iunie…

Au şi trecut cinci săptămâni! M-am obişnuit cu toate. Cred că e un mare avantaj că am reuşit astea. De fapt, am avut şi mult de lucru. Seară de seară m-am culcat frântă de oboseală şi nu am avut timp să-mi fac gânduri. Nici răgaz să-mi continui însemnările nu am avut. Despre cele aflate, mi-am zis că asta e situaţia, deocamdată.

Am muncit din greu, în zilele ce au trecut, deseori peste puterile mele. Întâi, timp de două săptămâni, am făcut

ordine în nava *Delilah.* Este adevărat că m-a ajutat şi Belami, dar cred că nici legendarele grajduri ale lui Augias nu mi-ar fi dat mai mult de furcă. Doctorul, între timp, s-a tot căznit să repare staţia de comunicaţii fără să izbutească.

Ce să facem? Trebuia să găsim o soluţie ca să intrăm în legătură cu cei din nava Vegas, ca să le dirijăm aterizarea. Doctorul a propus să ne mutăm cu *Delilah* în câmpie, lângă Pan. Ideea era posibilă, deoarece găsiserăm în magazie un set cu două sute de cartuşe degravificatoare, cu ajutorul cărora putem decola de oriunde. În plus, centrala de energie umpluse toate acumulatoarele şi, astfel, aveam rezerve mai mult decât necesare pentru mutare şi câteva luni de consum.

Dar centrala? Nu era cazul s-o lăsăm aici, pe munte, ca să ne plimbăm de colo până colo cu acumulatoarele. Trebuia luată cu noi. Am demontat-o, piesă cu piesă, şi am încărcat-o în Delilah. Altă muncă istovitoare. Fără Belami nu ştiu cum ne-am fi descurcat.

Belami... Omul meu mi-a întrecut toate aşteptările. Evoluează, ca să zic aşa, în progresie geometrică. În plus, are o răbdare şi o îndemânare de invidiat. Dacă la toţi cei care şi-au pierdut memoria şi s-au sălbăticit în urma acestui accident paradoxal, recuperarea va decurge în acest ritm, atunci Marea Muncă nu va fi atât de dificilă cum credeam. Vom trăi şi vom vedea.

Am zburat cu Delilah fără niciun incident şi am aterizat lângă Pan. Imediat, ne-am repezit cu un set de acumulatoare să punem în funcţie staţia de comunicaţii. Abia am stabilit legătura cu Vegas, că am şi văzut-o pe Clara în monitor. Era ciufulită, răguşită şi nervoasă. Când m-a văzut, a scos un chiot de bucurie şi apoi şi-a descărcat năduful. Avea şi de ce: se pregăteau să aterizeze şi tăcerea noastră îi speriase...

Nava *Vegas 312-N-9-d* a aterizat ieri în zori. Lângă

Delilah-32 şi *Pan 318-H~2-p.* Cele trei nave culcate în câmpie formează un triunghi isoscel. În această poziţie ne va fi uşor să trecem de la o navă la alta. La mijloc, vom instala centrala de energie.

Cu ocazia întâlnirii, din rezervele bogate ale containerelor încărcate pe Ikadia, am pregătit un banchet în salonul cel mare. Am sacrificat şi trei purcei de lapte iar din bazin am scos zece peşti pe care i-am preparat la cuptor, după cele mai terestre reţete.

Momentul întâlnirii nu a fost chiar atât de patetic sau emoţionant cum mă aşteptam. Au intrat doi câte doi, la intervale de un minut, prin uşa sălii de decontaminare. Doctorul, Belami şi eu, ca gazde, îi aşteptam în ţinută de protocol, dar ei, sub costumele de protecţie, erau îmbrăcaţi în salopete de lucru. Ar fi putut, măcar cu această ocazie, să încerce să fie eleganţi. Probabil că au uitat. Cred că i-am privit cam pieziş, din cauza asta. Lor însă, nici că le păsa. Îşi scoteau căştile şi costumele cu stângăcia omului care nu prea le-a folosit, dădeau mâna cu noi şi se repezeau la masă. Le recunoşteam feţele din ecran. Le ştiam şi numele. Mi se părea că îi cunosc de când mă ştiu. Nici o emoţie specială. Singurul sentiment nou era senzaţia pe care ţi-o dădea strângerea lor de mâna. Pentru că fiecare făcea asta altfel. Atât. Era un scurt moment de surpriză, de neprevăzut, în care îmi spuneam: *aha, deci aşa.*

Musafirii, în prima clipă, îl priveau pe Belami cam pe sub sprâncene şi îi vorbeau răspicat, aşa cum i-ai vorbi unui copil. La răspunsurile lui limpezi şi prompte, fiecare a tresărit măcar un pic. După un surâs sau zâmbet, s-au simţit obligaţi să-l bată pe umăr, protectori şi să-i spună: *bravo băiete! deci*, *totul e în ordine; ce surpriză mi-ai făcut*. *Nu pari de loc sălbatic*, sau aşa ceva. Asta nu prea mi-a plăcut şi nici lui. De ce voiau să sublinieze faptul că a fost recuperat? Poate numai pentru plăcerea lor. Din fericire, după acest moment, s-au purtat cu Belami firesc. Aşa că i-

am iertat.

Mâncarea, întinsă pe masa festivă, i-a interesat, mult mai mult decât prezenţa noastră. S-au repezit s-o înfulece.

N-am să transcriu discuţia ce a urmat. E destul că am înregistrat-o. Au vorbit mult, dezordonat, însufleţiţi poate şi de bucuria întâlnirii. Prin vot unanim, doctorul Hans a fost ales coordonator-şef al primei etape din acţiunea de salvare şi recuperare a oamenilor de pe planetă. M-a bucurat alegerea doctorului.

În această primă etapă, vom folosi nava Delilah drept şcoală pentru un număr de două sute de sălbatici. Luându-l pe Belami drept etalon, am ajuns la concluzia că un ciclu de şcolarizare poate să dureze între patru şi cel mult şase luni. Cum dintr-o statistică a doctorului rezultă că pe planetă se află aproximativ trei mii de supravieţuitori, pentru aceştia, până la şcolarizare, se vor crea adăposturi pentru anotimpul rece, prin recondiţionarea urgentă a unor clădiri din oraşul părăsit. Urgent, pentru că sezonul cald e pe sfârşite. De asemenea, pentru hrana lor, vor fi create puncte alimentare, din depozitarea recoltelor care cresc la întâmplare pe întreg continentul. La şcoala din *Delilah* vom lucra trei persoane: Clara, Belami şi eu. Vom folosi materialele didactice selecţionate astfel încât procesul de recuperare să fie cât mai rapid.

În etapa a doua, urmează să mai sosească două misiuni spaţiale. Cu ajutorul lor, va fi continuată şi încheiată acţiunea de salvare şi recuperare a restului de supravieţuitori. Până atunci, din măsurătorile doctorului, rezultă că pe planetă va înceta activitatea magnetică nocivă pentru sistemul nervos uman şi va dispare pericolul de amnezie colectivă. Vom putea trăi liniştiţi, timp de două generaţii, până la viitoarea modificare a câmpului magnetic.

Etapa a treia: întoarcerea pe Pământ. Dar, cine ştie când. Deocamdată, pentru cele aproape o sută de nave aflate în

galaxie, trebuie să reorganizăm aici o planetă-bază, pentru mai multe generaţii. Un al doilea Pământ.

Cu atâţia oameni în jur, situaţia pare suportabilă. Întoarcerea pe Pământ devine un vis îndepărtat. Vom avea mult de lucru pe planeta asta. Destul demult. Rămâne şi pentru alţii o porţie bună…

33. Primul cuvânt

5 iulie…

Iată-mă şi profesoară! împreună cu Belami şi Clara.

Ieri seara, în nava Delilah a fost adus primul lot de sălbatici. Noi nu am asistat la sosirea lor şi nu ştiu cum au reacţionat la primul contact cu lumea care le-a fost ştearsă din memorie.

Nerăbdători, ne-am sculat azi-dimineaţă cu noaptea în cap, am îmbrăcat costumele de protecţie, am înhăţat genţile ticsite de videocasetele cu programele pentru preşcolari şi am fugit din nava Pan în Delilah.

Întâi, i-am studiat pe viitorii noştri elevi prin monitoarele sistemului video interior. Sunt unsprezece, o familie compusă din: o bătrână, doi bărbaţi, trei femei, un adolescent şi patru copii. Spălaţi, tunşi, în haine noi, păreau nişte oameni obişnuiţi. Nici măcar expresia de pe feţele lor nu putea fi numită sălbatică. Poate doar puţin puerilă. Dar nu prea. Un fenomen de puerilitate era doar bătrâna: arăta foarte speriată şi avea privirile rătăcite ale unui autentic bolnav psihic. O fi arătând aşa de bătrână din cauza condiţiilor de viață? Posibil. Ce vârstă are bătrâna – n-aveam de unde afla. Spre deosebire de ea, cei maturi nu păreau speriaţi, ci foarte jenaţi. Se învârteau prin încăpere, pipăiau mobilierul cu stângăcie şi parcă se simţeau datori să acţioneze cumva fără să-şi dea seama cum, şi asta îi încurca grozav. În plus, erau stânjeniţi de haine, dar nu se

îndurau să le scoată: atingerea mătăsii, coloritul viu, le făcea plăcere. Vedeam pe faţa lor că simt nevoia să acţioneze, dar nu-şi dădeau seama cum şi asta îi vârâse într-un impas care îi demoraliza. Copiilor, în schimb, nici că le păsa: zburdau fericiţi şi degajaţi ca nişte vechi şi deplini proprietari ai acestui mediu. Al lor era totul. Era plăcut să-i vezi.

Cu micul dejun înghesuit pe trei tăvi mari, ne-am luat inima în dinţi şi am intrat tustrei înăuntru. Clara era palidă şi codiţele ei subţiri semănau mai mult ca oricând cu cornitele unui berbecel cam subdezvoltat. Belami era, în schimb, foarte sigur pe sine şi îmi arunca priviri mirate şi indispuse pe sub sprâncene. Desigur, eram pregătiţi pentru eventualitatea unei agresiuni, dar mie îmi bătea inima aşa de tare încât îi simţeam zvâcniturile în gât. Ca pe nişte ciocane. Şi Belami simţea asta şi nu-i făcea plăcere frica mea. Dar sunt femeie, Belami! Ce aştepţi de la mine? Veleităţi de conchistador? Ei bine, nu le am.

La intrarea noastră au înlemnit cu toţii, dar niciunul din ei nu a scos vreun sunet. Femeile s-au retras tiptil în spatele celor doi bărbaţi, iar copii s-au ascuns sub pat. Bătrânica s-a holbat la mine de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze şi a scos un chiţăit de spaimă. Bărbaţii ne-au măsurat pe sub sprâncene, prevăzători, dar nu agresivi. Doar adolescentul s-a grăbit să-şi rânjească dintâi cât mai fioros, atât de fioros încât devenise caraghios ca o mască stricată.

Mi-am zis că nu avem niciun motiv ca să ne aşteptăm la o agresiune din partea lor şi mi-am luat inima în dinţi ca să pun tava pe masa de lângă mine. Am încercat să le surâd prieteneşte. După mine Belami a pus tava alături şi a scos un sunet gutural, un fel de *aoh,* pe care i-l cunoşteam şi care însemna *mâncare.*

Unul din bărbaţi, cel brunet, s-a apropiat prudent şi a mirosit mâncarea. Satisfăcut, a scos şi el un *aoh* şi ne-a surâs demn. Imediat, copiii au ieşit de sub pat şi s-au

repezit la masă. Doar Clara, cu tava în braţe, rămăsese împietrită, mai înspăimântată decât m-aş fi aşteptat. Belami i-a luat tava şi a întins-o bărbatului de lângă masă. Fâstâcit, omul a scăpat-o şi mâncarea s-a risipit pe jos, spre bucuria copiilor. Tot planul nostru de a-i face să mănânce ordonat s-a prăbuşit. S-au apropiat şi femeile, au înhăţat câte ceva şi au început să înfulece fără să ne slăbească din ochi. Doar bătrâna a rămas neclintită în pat, puţin mirată, dar a continuat să scoată câte un chiţăit jalnic şi caraghios, dintr-o încăpăţânare probabil senilă.

Du-te şi mai adu o tavă, Clara. Fără farfurii. Pune tot ce găseşti.

Când am terminat, s-au aşezat care pe unde a apucat şi au început să ne studieze cu un aer oarecum plictisit. Am încercat să-i fac să repete după mine cuvântul *om.* S-au mulţumit să ciulească urechile, atenţi. Să repete cuvântul, nici gând.

Am ieşit cam deziluzionaţi şi am încuiat uşa înainte de a trece la pupitru ca să-i urmărim prin monitoare cum reacţionează la programul selecţionat de noi. Primele imagini i-au speriat şi s-au înghesuit în colţ, ca nişte oi. Curând însă, s-au obişnuit şi au încercat să imite jocurile şi sunetele sugerate de lecţia pentru preşcolari. Erau însă lipsiţi de entuziasm. În câteva zile însă, sper că le vom trezi pofta de a învăţa şi plăcerea de a cunoaşte şi a exterioriza.

La prânz, când le-am dus mâncare nu au mai strigat *aoh.* Au înfulecat în voie şi, cum rămăseserăm lângă uşă şi-i priveam, adolescentul s-a apropiat de mine şi m-a arătat cu degetul spunând clar *om.* Mândru de curajul său, s-a întors ţanţoş printre ai lui şi de acolo a mai repetat o dată gestul şi primul cuvânt omenesc. Ceilalţi au surâs şi, deocamdată, au tăcut.

Aşa a decurs prima zi de şcoală. Bătaia de cap începe de abia de acum încolo. Vom avea nevoie de foarte multă răbdare cu ei. Unde mai pui că vor fi aduse şi alte grupe…

34. Perspectivele

20 iulie...

Uf! Câtă bătaie de cap! N-am avut o clipă de răgaz, în afară de asta, în ultima săptămână am avut nişte greţuri groaznice. Nu mai încape nicio îndoială: voi fi mamă.

Sună frumos, dar sunt încă buimăcită de surpriză şi greţuri, încerc să fiu mândră, aşa, un pic. Dar mă simt groaznic de încurcată şi nesigură. Toţi au început să facă pronosticuri: fată sau băiat? Iar mie numai de ei nu-mi pasă: viaţa asta a doua care se trezeşte în mine, tenace şi brutală, mă zgâlţâie de câteva ori pe zi cu o furie turbată. Doar dacă înfulec ceva, mai mult de frică, îmi trece.

În Belami s-a trezit un puternic instinct ocrotitor. Toată ziua stă lângă mine ca o umbră, la pândă. A devenit un soţ fanatic. Sper să nu-i treacă după ce voi deveni urâtă şi umflată. Probabil că tot fanatic va fi şi ca tată.

M-am împăcat cu gândul că voi rămâne pe planeta asta cine ştie până când. Aşa că trebuie să-mi fac un cuib trainic pentru noi trei.

Copilul, aş vrea să-i semene lui Belami, şi la fizic, dar şi la suflet. Eu sunt o fiinţă cam sentimentală şi cam neajutorată. El însă e un om straşnic. Mândria vieţii mele este că începe să mă întreacă în multe. Toţi copiii pe care îi vom avea aş vrea să-i semene, fiindcă va fi nevoie de astfel de oameni. Chiar şi nepoţii şi strănepoţii. Fireşte, printre ei, se va nimeri o zgâtie de nepoţică în care voi reuşi să mă recunosc. E inevitabil. O să fie nevoie şi de ea pe planeta asta...

EPILOG

Doctorul George închise caietul. Ar fi vrut să citească şi. Restul de pagini, dar îl cuprinsese somnul. Îl mai usturau ochii. Puse caietul în sertar şi îl acoperi. Înainte de a adormi, ultimul său gând fu că trebuie, în zor să-i ceară scuze doctorului Hans că îl deranjase pentru o discuţie inutilă…

…Dimineaţa, îl trezi un bărbat tânăr. Un adevărat zdrahon care, în ciuda trupului său de luptător, avea ochi albaştri şi blânzi. Trăsăturile mobile ale feţei sale trădau e minte ascuţită, plină de neastâmpăr.

Bună dimineaţa, spuse el cu o voce plăcută. *Şi bun venit pe planeta Lostany. Am auzit că ne-au sosit întăriri…*

Bună, căscă doctorul George alene. *Da, întăriri. Suntem şaptezeci.* Îl scrută atent: i se părea cunoscut. *Ah, Belami!*

Doctore George, zâmbi el. *Ne-am văzut acum trei luni, în monitoare, când ne-aţi anunţat că veniţi încoace. Trebuia să vă întoarceţi pe Pământ, dar aţi acceptat să ne ajutaţi. Veţi întârzia cam vreo cinci ani…*

Asta-i viaţa, bombăni doctorul George şi clipi scurt. *Ia te uită ce flămând m-am trezit! Mi-e foame de cum deschid ochii…*

Dejunul e gata. Vă aşteaptă în sufragerie…

…La dejun, doctorul Hans nu aminti nimic despre discuţia nocturnă. Mâncară toţi trei în tăcere. Când să isprăvească, se ivi şi o femeie tânără, şatenă, tunsă paj, cu faţa obosită şi ochii încercănaţi.

Uf, bine că aţi sosit! exclamă ea când îl văzu pe doctorul George. *Este atâta treabă aici… Cădem cu toţii de oboseală.* Se aşeză la masă şi îl privi pe Belami. *Ce face copilul?*

Doarme. Bărbatul surâse. *Doarme şi nu-i pasă de nimic…*

Mai târziu, în timp ce discutau diferite amănunte tehnice,

doctorul George se apropie de geam. Văzu afară două nave ceva mai mari, la mică distanţă, aşezate în unghi ascuţit. Ploaia se oprise şi lăsase mari băltoace de apă. Cerul era pâclos, plumburiu. Lângă una din nave, distinse câteva siluete argintii. Se întoarse la masă şi se aşeză.

Trebuie să aducem şi nava noastră, spuse el. *Dar, întâi, să lărgim careul. Le vom muta un pic şi* pe *astea trei…*

Discutară şi alte probleme. Astfel, doctorul George află că a fost încheiată aprovizionarea punctelor de alimentare pentru iarnă, că sălbaticii s-au obişnuit să le frecventeze. Nu era încă rezolvată cazarea lor, cu toate că au început ploile. Cât priveşte cei două sute de elevi aflaţi în nave, află că recuperarea lor se desfăşoară normal: au intrat în ultimul ciclu de învăţământ. În cel mult trei luni, se poate conta pe colaborarea lor. Dar nimeni nu-şi aminteşte nimic despre cataclism. Pur şi simplu şi-au pierdut complet memoria…

Micuţă doamnă, interveni brusc doctorul Hans, *să ştii că te-ai supărat degeaba. Ţi s-a găsit jurnalul. Ai uitat unde l-ai ascuns.*

Unde era? zvâcni femeia.

În sertarul noptierei, spuse doctorul George. *L-am găsit aseară…*

Nu cumva l-aţi citit? Femeia se înroşi, iar ochii îi fulgerară.

Scuzaţi-mă! Doctorul George se uită lung la faţa ei obosită şi îl cuprinse o caldă compasiune. Se hotărî să nu-i vorbească de faptul că îi cunoştea o mare parte din gândurile ascunse în caiet. *Eu sunt puţin prezbit şi am venit încoace fără ochelari.* Până aici nu minţise şi se strădui să pară nepăsător. *După ce îi aduc, dacă permiteţi…*

Ba n-am să permit nimic! i-o reteză femeia.

Fii calmă, draga mea. Belami îi mângâie mâna şi se întoarse cu faţa spre cei doi bărbaţi. *Scuzaţi-o. A fost de serviciu toată noaptea. E foarte mult de lucru la noi. E*

nervoasă din cauza oboselii...

Stingheriţi, tăcură câteva clipe.

Toţi sunteţi mincinoşi, suspină în cele din urmă femeia.

Eu nu mint niciodată, se apără doctorul George şi o privi lung, încurcat. Abia acum înţelegea, fără să fi început zborul de recunoaştere, că oamenii ăştia fac o muncă supraomenească. Pe sub masă, doctorul Hans îl lovi uşurel cu piciorul.

Dă-ne cuvântul de onoare că nu ţi-ai vârât nasul în caiet, pretinse doctorul Hans şi îl lovi încă o dată, ceva mai tare.

Orice femeie are nevoie de puţin respect, se apără Ailila. *Nu vreau să fiu absurdă. Nu vreau „cuvântul onoare”. Ce să fac cu el?*

Nu am citit nimic, spuse ferm doctorul George. *Absolut nimic.*

Iar eu nu am scris nimic, oftă femeia. *Absolut nimic.*

Apoi se ridicară de la masă şi se împrăştiară fără să mai discute despre ei înşişi. Nu aveau timp. Era mult de lucru pe planeta asta. Mult pentru fiecare.

1973—1976

SFÂRŞIT

Lector : LUCIAN HANU
Tehnoredactor : MARIANA PUŞCAŞU
Bun de tipar 2.IX.1978. Apărut 1978.
Comanda nr. 1556. Tiraj 30000 ex. broşate.
Coli de tipar 8.
Comanda nr. 80305
Combinatul Poligrafic Casa Scânteii

Piaţa Scânteii nr.1, Bucureşti,
Republica Socialistă România

CUPRINS

Fantastic Club

Lei 4

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE
au mai apărut:

Romulus Bărbulescu – George Anania :
ȘARPELE BLÎND AL INFINITULUI

Doru Davidovici
ZEIȚA DE ORICALC

Vladimir Colin
BABEL

A. E. van Vogt
ODISEEA NAVEI „SPACE BEAGLE"

Constantin Cubleșan
PARADOXALA ÎNTOARCERE